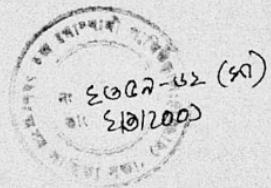
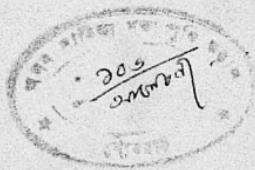

Centre for Studies in Social Sciences, Calcutta

Documentation of rare Assamese books in collaboration with Assam Sahitya Sabha, Jorhat and the Ford Foundation: microfilmed and digitised in October 2006

Record No: 2006/ 109	Language of work: <u>Assamese</u>	
Author(s) / Editor(s): ☒ Durgaswar Sarman		
Title: অসম সাহিত্য পত্ৰ		
Transliterated Title: Asam Sahitya Sabha Patrakkaikai		
Translated Title: Magazine of Asom Sahitya Sabha		
Place of Publication: Jorhat.	Publisher: Asam Sahitya Sabha - Jorhat-	
Year: 1968 (1890-1940)	Edition:	
Size: 23 cms. 72+64+11+127+66 pages	Genre: Magazine	
Volumes: 26 - 4 issues	Condition of the original: good	
Remarks: 1st vol. published in the year 1927 and has been continuing		
Holding institute: Assam Sahitya Sabha, Jorhat	Microfilmed and digitised by: Centre for Studies in Social Sciences, Calcutta, 2006.	

Microfilm Roll No:	From gate:	To gate:
--------------------	------------	----------

অসম সাহিত্য সভা পত্রিকা

। ৬ষ্ঠ বিংশ বর্ষ ।

● ১৮৯০ খ্রি ●

। ১ম সংখ্যা ।

ই ১৯৬৮ চন

১৩২৫-৬২ (৩)
৩২৩/২০০৩

সম্পাদক
শ্রীহুগেশ্মুহু শৰ্ম্মা

॥ পত্রিকা সম্পাদনা উপসমিতি ॥

শ্রীজগনান বৰা সভাপতি

শ্রীঅবিষ্টুয়াল সেন্টগ

ডক্টর গঙ্গোপন্নারামবণ গোৱাচী

শ্রীঅতুল চৰা হাতৰিকা

শ্রীহেমচন্দ্ৰৰ শৰ্মা

শ্রীবৰুৱা দাস

শ্রীচূর্ণৰ শৰ্মা, পত্রিকা সম্পাদক

অসম সাহিত্য সভা পত্রিকা

॥ ৬ষ্ঠ বিংশ বছৰ ॥

● ১৮৯০ শক ●

॥ ১৫ সংখ্যা ॥

ইঁ ১৯৬৮ চন

॥ পত্রিকার নিকামাবলী ॥

- ১। অসম সাহিত্য সভা পত্রিকা বছনেকত চারিসন শুলাৰ। সাধাৰণতে সকলো খাইকে
প্ৰথম সংখ্যাৰ পৰা কাৰ্যত পাৰ, যেতিআই খাইক হওক।
- ২। ইয়াৰ বছনেকীয়া বৰঙলি ৫০০ আগ্ৰহৰ দিব লাগে। প্ৰতি সংখ্যাৰ বেচ ডেৰ
টকা। সাহিত্য সভাৰ সভাৰ কাৰণে বছনেকীয়া বৰঙলি ৪'০০।
- ৩। সাহিত্য সভা পত্রিকাত প্ৰকাশ বাবে পঠোৱা প্ৰৱৰ্ষ অসি কাগজে এলিটিভ
ফটকোষাইক লেখি “শ্ৰীচূর্ণৰ শৰ্মা” (সম্পাদক, অসম সাহিত্য সভা পত্রিকা)
অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, আৰাবিদ্যালয়িত কলেজ, গুৱাহাটী—১৬” এই টিকনাট
পঠো দেয়। সকলো টকাকত্তি আৰু কাৰ্যত সম্পৰ্কে তিথি “গুৱাহাটী সম্পাদক,
অসম সাহিত্য সভা, শ্ৰীচূর্ণৰ পৰিষ্ঠা”—এই টিকনাট পঠোৱ।
- ৪। অহনোনীত প্ৰৱৰ্ষ মুাই পঠোৱা আৰু সেই প্ৰস্তৱ কোনো প্ৰশুৰ উত্তৰ দিব
পৰা নহৰ।
- ৫। সাহিত্য-সংস্কৃতি বিষয়ক মৌলিক আলোচনা আৰু গবেষণামূলক প্ৰৱৰ্ষ আদিয়েহে
ষাইকৈ ইয়াত ঢাই পাৰ।

সম্পাদক
শ্ৰীচূর্ণেশ্বৰ অৰ্প্পা

সৃষ্টিপত্র

১৯৫৯-৫২।

গাহিতাবদী লক্ষণাখ	১	শ্রীমারণাথ বেজবর্মা
বেজবর্মার পদ্ম-শিশো	৫	শ্রীবিদ্যুশুর ছাইবিক
দুরন্ত করিতাত প্রেম	১৪	শ্রীহেৰেনাম শৰ্ষা
বৰণীত	১৬	শ্রীদেবেক্ষণ চাকাকতি
অসমীয়া ভাষার বাক্কৰণ	২৩	শ্রীবিজয়দাগ তালুকদাৰ
গোপন্ধূল সঞ্জলৰ দলন্দোলন আৰু ধান	২৮	শ্রীতাপচন্দ্ৰ চৌধুৰী
অসমীয়া ডিমুলক লোকগীত	৩২	শ্রীহেমত্বকুমাৰ শৰ্ষা
অসমীয়া করিতাত পদেশ-গীতি	৩৬	শ্রীমনোৰোহন তালুকদাৰ
গোপনপৰীয়া লোকগীত	৪৬	শ্রীপত্নচন্দ্ৰ বৰ
গুৰু-পৰিচয়	৫৫	
প্ৰাৰম্ভিক-পৰিচয়	৫৬	
গাহিতাবদী লক্ষণাখ বেজবর্মাৰ	৫৭	
ভন্ম শত বাধিকী আচনি		
শত বাধিকী পুঁজি সংগ্ৰহ আচনি	৬৫	
কাৰ্যা নিৰ্মাণক সাধিতি অধিবেশন	৬৭	
সম্প্ৰদাৰ্কীয়	৭১	

সাহিত্যবঙ্গী লক্ষ্মীনাথ

ত্রিমাৰায়ণ বেজববৰা।

গোতেই জীৱন। এই সংখাত যাৰ জীৱনত বিশানৈবেছি
আৰু প্ৰকট তেওঁৰ জীৱনো সিমাটেই জীৱত আৰু নাচিৰায়।
নিজৰ মোহাতা আৰু অশ্বিতু সম্পূৰ্ণ আশাভাজন নহলে,
বজিৰ ধৰ্মিকৰ পৰিবেশত তাঁৰ ধৰ্ম টোন। পিছে এই টোন
কাৰো যি শমাদা কৰিব পাৰে তেওঁ লোকৰ বাজিৰ কে
অগোপন এই কথা মুক্তকণ্ঠে কীৰকৰ কৰিব লাগিব।

আধুনিকতাই মুল্যাঙ্কন একমাত্ৰ আহিলা।
অসৰীয়া আধুনিক সাহিত্যৰ সমৰাজ্ঞী সংষ্ঠি আৰু
পুষ্টি সাধনত দ্বাৰা হৈ, গব-সামাজিক অসৰীয়া সমাজৰ
সাংস্কৃতিক চিহ্নাবলত আধুনিক বহু চালি, সৰ্বত্রা-
প্ৰকাৰে অসমক ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰদেশ বা বাজাৰ
মুৰুন সমৰক কৰাত যি জন আতে পাতে হাতে
ঘৰৱৰে অসমীয়াই আৰুৰ বাজিৰত বাকিও দেহে
কেহে আশ্রাম চোষি কৰি গ'ল, সেইজৰে দোনো বুলি
প্ৰমিল, সময় পৰাবেই হৰতো ঐকাকণ্ঠে উত্তৰ দিব;
সাহিত্যবৰী বৰনাল লক্ষ্মীনাথ বেজবকদা। আৰু
নিক অসম গোৱাতা দিকনিৰ্দৰী পুৰুষাকলন মাজত
লক্ষ্মীনাথকাৰ এখন আচুটীয়া আসন দি অসমীয়াই
নিজ গুণ্যাহিতৰ পৰিচয় দিব পনামো পৌৰৰ কথা।
তামোটীক পৌৰৰ কথা তেওঁৰ বিভিন্ন বসনাবৰী
সম্পর্কে আলোচনা—পৰ্যালোচনা হোৱাবো। এনেছেন
এজন সৰ্বজন ধিৰ উনি পুৰুষৰ জীৱন আৰু কাৰ্যা-
বৰী আৰু তেওঁৰ বিবিধ ধৰ্মিক সমৰক সমাজ আৰু
আৰুৰ কৰি, তেওঁৰ অসমৰে অনুপ্রাপ্তি হৈ, আৰু
নিক অসমত খোজ দি, বৰদেশৰ নিষ্ঠুৰ বাহনেৰ আশু-
ভাই নিৰবল যি সকল আগবঢ়া আহিল, তেওঁলোকে
নিজে একে ডুল কৰা নাই। কাৰণ, লক্ষ্মীনাথে
যি বাট লৈছিল, সেই বাট আহিল হো আৰু যি 'বৰী'
বজাইছিল সেই 'বৰী'ৰ স্বৰূপ আহিল একেটাই।
অসৰীয়া জাতিৰ মাননিক পাপোপ সুকল অসৰীয়া
সাহিত্য লক্ষ্মীনাথে ফুটাই তুলিছিল একেটি মাধোন

ওৰগুণনি; আৰু সেই উৎওগলিয়েই অসমত ধৰ্মিত
ধৰ্মিত্বনিত হৈ বজনভানাইছিল তেওঁৰ 'বৰী'ৰ স্বৰূপে
অসৰীয়া শৰীয়া মাজতে, পঠচে সেউকী অসৰী আহিল
মুখত হৈবলি বেঁচি বিৰাহি।
চৰম আৰ্দ্ধবিশ্বাসী এইজন আশাবাদী বিৰাহ মাজতি
সম্পূৰ্ণ বৰ্দেশ ছিটোৱী পুৰুষৰ সামাজিক কাৰ্যাৰবী
সম্পর্কে সমাক উপৰকি দৰণো হলে, কেনে পৰিবেশ
আৰু পৰিপ্ৰেক্ষিতৰ মাজত তেওঁ তেওঁৰ কৰ্মপূৰ্ণ
নিষ্ঠুৰৰ কৰিবলৈয়ী হৈছিল, সেই বিষয়ে ঠোকতে
হৈলো আত্ম লোকোৱো নিতান্ত প্ৰয়োজন।

অসমত চ'ৰ বছীৱা আহোম সাজতৰ অৱসন্ন
হ'ল ইৰাজ চৰকাৰৰ লগত প্ৰক বজাই বাকি কৰা
১৮২৬ চৰাৰ ইয়াগুৰু সঞ্চয়ত। সেই দিন দৰি অসমৰ
শশন তাৰ কৰে ইৰাজৰ চাটোল লৈ, ইং ১৮৫৭
চৰন চিপাচী বিশ্বাস তখা ভাৰতৰ প্ৰথম স্বাধীনজা
স্বাধীনৰ বাধাৰাৰ পিতৃ, একেবাৰে গৱৰণজীয়া হ'ল।
ইয়াৰ বহুতো পুনৰোঁহ ইৰাজৰ হাতোল যোৱা ভাৰতৰ
অন্যান্য প্ৰদেশৰ মৰে, এজিয়া অসমতা ইৰাজৰ
আমোজনত অসৰীয়া বাজিলে ইৰাজী ধৰ্ম-ধৰ্মত
দীক্ষিত হৈ, মকৈ খোজ দিবলৈ সাহু হ'ল। এনে
বেজবিবৰ: অৱশ্যত উৱাদিচ নোপোৱা অসৰীয়া বাজিলৰ
বিলৈ কেনে লৈছিল, সেই সময়ৰ বাৰ-আচকলীয়া
বুৰজীয়োই তাৰ সাক্ষী। ইৰাজ চৰকাৰৰ অবস্থিৰ
এই কল হোৱাত, অসমৰ গাতে লাগি ধৰা কৰা প্ৰমেশৰ
পৰা চৰকাৰে অসমৰ আৰম্ভনি কৰা, ইতিমুকৰেই
ইৰাজীত পঁচ, সকল-বৰ চৰকাৰী চাকৰিয়ালকৰৰ
লগত, ন-কৈ ইৰাজীত প্ৰিকৰণলৈ আৰম্ভ কৰা অসৰীয়াই
মাজনে মৰি মাৰি পৰা পুঁতা অঞ্জনৰ সৰৰ নো
হয় এখেন। এই পুৰুষৰ অৱোগ লৈ, অসমৰ পৰামোৰ্লি
আৰু আদালতৰোৱাবলত প্ৰাণ ডেকৰুি বজৰোৱা ওপৰ কাৰ
মঙ্গলা ভাষা লাগি পিলা হ'ল। বদানাতাইন এনে অৰি-

চৰকাৰ বিষয়ে ইৱৰাজ চৰকাৰক ডাঁটক দৃঢ়াই দিব
পৰা ইংৰাজী শিকাত পাৰবন্ধী অসমীয়া লোক এই
ক্ষম শব্দৰ ভিতৰতে ওলোণোৰ সহজ নোৰোগত,
ইংৰাজ চৰকাৰে অসমীয়াৰ এই আৰক্কাৰক
দুলি গণা নকৰি, নিখিৰিবাদে চৰকাৰ চাই যাবলৈ
ধৰিব। সেইহেন আৰুনিৰ যান-বাইন বেল-জ্বাহৰ
আৰি নথকাৰ বিনান অসমীয়া পৰা এন্দৰোভাতো দুই এজন
অসমীয়া ডেকো শ্ৰুতি, ইংৰি মাঠেৰ ভাইয়াতো গৈ কলি-
ক্তাৰ কলেজত অধ্যয়ন কৰিবলৈ।

অসমত ইৱৰাজ বাজৰ প্রচলন হোৱাৰ লগে লগে,
অসমলৈ আছি অসমীয়া ভাষাব মাধ্যমেৰে বৃষ্টি দৰ্শ
প্রচাৰ কৰিবলৈ লোৱা আৰম্ভেকৰিবান বেল্পত্ত হিছেৰোৰী
সকলৰ লগ হৈ, কলিক্ত কলেজত ইতিহাসে ইৱৰাজী
শিক্ষা লাগত কৰি যিজন বৰেছ-হিতোৱে ডেকোতি পোন
প্ৰথমে ইৱৰাজ চৰকাৰক অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি
কৰা অবিচাৰৰ কথা পতিয়ান গোৱাই, অসমৰ পাতাপুৰী আৰু
আধুনিকেৰত পুনৰ অসমীয়া ভাষা প্ৰদৰ্শন কৰাৰলৈ
অৰ্থোৱাৰ্থক কৰিছিল, তেওঁই হৈছে আৰুনিৰ অসম
গোতোৱা সৰ্বশ্ৰেণীয় পুনৰ অসমীয়াৰ চিৰ-
সময়—শ্ৰীয়া অসমস্বৰূপে কৰ্তৃপক্ষ কৰুন। তেওঁকে শিক্ষ-
সেই একে আৰম্ভে অনুপৰিণৈতি যি কেটেছাৰোৱা শিক নিৰ্দৰ্শী
পুকামে শালী চিন কৈ অৰূপ লাভ কৰিবলৈ, সেই সকলৰ
ভিতৰত শ্ৰীয়ী ওণাভিবাৰ বৰকা, হেমচন্দ্ৰ বৰকা,
মাধিক ছৰ বৰকা আৰু জগন্মুখ বৰকা ব্ৰিদ্ধ নাম
বিশেষ উৎৱেখণেগো। এই বিষয়ে উৎৱেখণেগো সকলৰ
ভিতৰত, যাৰকাৰী পুকুৰ নিজ বিষয়াবে হৰিহ-
নগত হৈ, উচ্চ লিকাব ক্ষেত্ৰত অসমক কলেজৰ
সবে এখন কলেজ আৰু আৰু ল-কলেজৰ মনেৰ
আইন কলেজ যি শালৈৰ সকলম হৈছিল, আৰু সকলম
হৈছিল সৰ্বশ্ৰেণী অসমলৈ বেলৰ আলি আমি ইংলণ্ড
বৰামদীতে বৃষ্টিৰ কৰিব কৰি অসমত চাহ শিলিব
উন্মুক্ত ঘটিবলৈ লগতত অসমীয়া চাহ বৰামদীৰ কোপাণী
শাপন কৰতো, সেই অৰুণ প্ৰে-এচেন প্ৰকল্পত অসম
অসমীয়াই প্ৰকল্পক হওন্দে দিব জাৰিৰে—এই কৰা
লক্ষ্মীনাথক সৌতোৱাটে সৌতোৱাই পোৰা আৰম্ভক।
এফালে অসমৰ চৰুৰ মাধিক মুক্ত বৰকা আৰু
আনকামে পুৰুষ আৰুনিৰ সাহিত্যক উৰিবলৈ ধৰি

পাঁও! তেওঁৰ উপনামৰেত সৃষ্টি উষা হৰকাৰা অসমীয়াৰ
আৰু মৌলিকতা বৰকবিবৰণীয়া।

“ইতিহাস বৃক্ষীৰ বৰ্গ পোক-ভাজি ;
তিৰ পোৱাদৰে ভো কৰিব ক'ৰোো !”

লোৱা ভাৰ প্ৰকল্পতা ঝোৰে ঝোৰে বৰকবিবাৰ
বিশুণৰ কৰিতাৰ শুব্দে উষা যেন লাগে।

“ভাগি গ'ৰ বৰী বৰী বনি ছিলি গুল ভোৱা,
বৈ গুল অৱশ্যে অৱিভ ভোকাৰা !”

ডড়ল নোগৱে ভাষাহৈ ‘তেওঁৰ অসম যেনে নিবাগু,
হুব, সেওৱে সেপোনো ছেইথৰে সংগীতীনী শাঙ্কিয়ে
পৰ’। তেওঁক লগে ডো, শৰ, মূল, খোলৰ আনন্দয়
কোনোহাল...”

“বাজক ভো, বাজক শব্দ, বাজক মূল, পোল,
অসম আকে উন্মুক্ত পথত, যজ আই অসম বোৱা।”

এই দৃষ্টিশীল পদাটো তেওঁৰ আশীৰ্বাদে থতিৰেন্দু
নকলকৈ পৰি নাই। শুঠে তেওঁৰ কৰিতাৰ ঠোঁমে
ঠোঁম আপোৰাব অভাৱ ঘটিবেও, তেওঁৰ অসম
মে আছিল কৰিবয়া—এই চৰা তেওঁ আপানাৰীত-
মাত চলনাবোৰীৰ মাজে মাজে পাইছে যৰা পৰি যায়।
এই প্ৰসংগত তেওঁৰ ‘বৰহমতী’ নাটকৰ গোতৰোৰেৰ
মূল-স্বৰণভালো, আৰুনিহী কৰ পাবি যে বেজৰণবাৰৰ
ৰামৰ সৰল প্ৰক্ৰিয়ো সেইবোৰেত পঞ্চাক কৃষ্ণ উঠিছে।
বেজৰণবাৰীক কোনো কোনো ‘কাৰ্তৃ’ ঘূল কৰয়।
এবেবৰাবৰাৰ মৰ্দা কথা বলেৰ তিয়াসিন্দৰে মৰ্দা ‘শুৰি’
হৰ পাবি, এনে নহয়। বেজৰণবাৰী সৰহ তাম লিঙ্গাটোৱী
হৱজাতে একেৰখিনি চিৰ (সৰহ ক্ষেত্ৰে বাজা-
কুড়ি) পাঠকৰ মানন চুক্ত ভাবি উঠে। মেই চিতাপে
কলমেই বেজৰণবাৰীৰ, তুলিকা আৰু কল-পেসিল।

নাটকৰ শিলাই বেবিলাৰ, ‘চৰিবাৰ’, ‘চৰ্কুত্ত সিংহ’
আৰু ‘ভজনী’ তেওঁৰ বৃক্ষীৰ মূলৰ নাটক। ইবৰ
ভিতৰত আৰাটাইকৈ মোৰগোপণীয়া নাটক ‘ভজনী’ৰে
‘চৰ্কুত্ত’তো আৰুপৰামৰ কৰাৰ হুয়োগ পাইছে
কলমেৰ শ্ৰীয়ী জ্যোতিশিলা আগৰাবৰাবৰ শিল্পী হাতৰ
অপুৰোপ পৰণ পাই। এই কথা-চিত্ৰত ভাজিনী
হৈয়ে জাৰুৰ কপ লৈ পৰ্যবেক মনত পাছৰিব নোৱাৰা
চাপ বৰকবাৰে লগক হৈছে। কিন্তু বেজৰণবাৰী এই
ভাজিনী চিত্ৰৰ পৰিকল্পনাতা, কলত বৰণ চৰকাৰ
কথা, কলকাৰ নাইৰা ‘পোলাতাৰ পাৰুৰ দৰে সাফুৰ

পর্যায়ের বুলি কর পারি। চেমনীয়া মনের প্লাইটেক এইবাবে আসান নিবিড়কে নেথাকে। তিনি পরিপক্ষক বগজ্জতে এনে স্বত্ত্বের গুণপূর্ণ মার্জত বক্তৃত উপনাম বিচারে হাতাশ হলামার্যা হয়। অবশেষে, অসমত কোনো আধুনিক চুটি গুলপ নিজিখনের সহজত, বেজবৰণাট এই সিমটোলকে। হাতে কামে আঙুলিমাছি দি অসমীয়া আধুনিক গুলপ সাহিতৰ বাটি-কোণা হিচাপে যি সহ উপনাম সামিলে, মেই কথা নুই কৰুৰ বল নাই।

উপনামগুলো বেজবৰণাট হাত দিলি। কিন্তু এখনও উপনাম “পুরু কুমাৰ” নিবিড় আস দিনে মন দিলে। আসন সোৱ কুমি ঢাই কৰে চৰকৃত পৰাবৰ পৰে, নিজৰ কুমি সম্পৰ্কক বেজবৰণা সম্পূর্ণ সজাপ আছিল। ই মহৎ লোকৰ লক্ষণ।

বেজবৰণাট অন্যান্য লিখিত প্ৰকাশনৰ মাজেকে সুজু সামোচৰে বেজবৰণাটৰ ভিত্তিক ঢাঈচ।

ইঁদিলে কৰাত উচ্চিৰ বস মোৰা আৰু গলীন হৈ খালিকে মাডিলো তাৰ মোৰা আভি ইঁচোৱণ পুৰুষ। ‘মুঁঁঁ দেই’ বুলিলেতো কৰাই নাই—গোচাই পতঃ দিব লাগিব। এনেকৰাই আভি বেজবৰণাটৰ বাছিছ।

বেজবৰণাটৰ দৃষ্টি দিগুলোৰ প্রাণী। সেৱেহে তেওঁৰ চৰকৃত অসমীয়াৰ সকলো আভাৰ ঝৰুজপুণিৰ কৈকৈ তেওঁকৈ। নিজে যাতিকৈ মনেৰে হাতাত কোৱ কৈ নিজেই মাঝি কাঁচি গড় থাবিবলৈ পৈ, পৰাত মাছিকোণাক যেনেকৈ কামত উদ্বেগি দি গড় বৰ্কা কোৱ সৰাগ কৰিব পাৰি, মেইসুৰে বেজবৰণাটৰ সাহিত্যাৰ সকলো লিখিত কৰিব ধৰি আপৰবৰণ হৈ, মেই মেই পেটুৰ অৰ্জন কৰুৰ সামৰণ ধৰা কৰকলৰ বাট সেৱেহে উচ্চাই উদ্বেগি দি গুৰি।

আজি যদি আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যাট গুণ-পদা উভয় ক্ষেত্ৰে চৰকৃত লগাইক গো কৰি আসন পৃষ্ঠি আকৰণ কৰিব পাৰিছে, তেওঁলৈকে বুলিব লাগিব ই স্বীকৃত সাহিত্যাদী বেজবৰণাটোৱে গুণিমূলীৰ কৰ্ষণ ফল। এইজন বৰুৱীৰ প্রতিবেদন, পুৰুষী, অঙ্গুষ্ঠ সাহিত্যসেৱাৰ মহান বাবুৰ ভৱতা, পৰিবেক্ষণাটোৱে হচ্ছে, আজিও সকলো অসমীয়া সাহিত্যৰ ওপৰত ক্ষম-বেছি পৰিমাণে পৰিচেছে।

মুঠেতে স্বীকৃত কোণী মাধ্য বেজবৰণা আভিল সুদেশ প্ৰেৰণ কৰলত প্ৰাণীক। তেওঁৰ স্বাধীন চিহ্নাবলী তেওঁৰ বচনৰ মাজেকে অবিশ্বাস আৰু প্ৰাৰ্থিত হৈছে। তেওঁৰ বি কোনো বচনৰ মাজেত বিচাবলৈ মেৰা মাৰ নিজ জন্মভূমিৰ প্ৰতি বৰ্কা তেওঁৰ অপৰিবোধ শক্তা আৰু অক্ষণীয় ঘোষ। যদৰে আভিল সোৱত সকলেৰ পৰা পাতুৰি-নাবুৰি ভাঙ্গ-দীঘল হৈ, তেকা কামৰে পৰা কৰিবৰ প্ৰাণ পেছ বৃক্ষভূমীকৈ কৰিকতা আৰু চৰল পৰাকৰিক, তেওঁৰ স্বিতৰ অসমীয়া মন অসমীয়া হৈৱে বৰ্কা। মোৰাসাকোৰী ঠাই-ৰ পৰিবেক্ষণ কোৱাই হৈ, বৰুৱীকৈ সাহিত্যাৰ স্বৰা পৰাকৰিক অসমীয়া শক্তীৰ স্বৰা সোৱাৰ তেওঁ পাহাদিগুলোৱাপিলে। বৰক শক্তৰ গৰুকৰুৰী প্ৰতিভাৰ লগত আনক জিউই, শক্তৰ শোঁক প্ৰতিপন্থুৰ কৰাতহৈ লাপি গৰ বুক্তি-তৰেৰে। বচনৰ বাজ আভিল কৰে সমাধুৰ হৈ, তাৰ মৰ্ম-লোকোৱা সমিলনিমিত শক্তৰ একশৰণ ডক্ষি সহজে বৃৰু তত্ত্বাত্মক বড়ুত যি কৰিবলৈ কোনো কৰিব। প্ৰতি-পৰ্মু কৰিবলৈ শক্তীৰ মৰ্মন কফিলাই দেৱৰাই শক্তীৰ যৰ্মৰণ শ্ৰেষ্ঠ। প্ৰতিপন্থুৰ কৰিবলৈ শক্তীৰ সাহিত্যৰ শক্তীৰ দোষটী। প্ৰতিপন্থুৰ কৰিবলৈ শক্তীৰ ডেক্ষিত প্ৰতিষ্ঠিত অসমীয়া গৰাত্পৰিক সামৰ বৰাপৰণ কৰা। এককৰাত, লক্ষ নামে অগৰৰ বাপৰিক অসমীয়াৰ বুৰু সুবুৰু কৰিবলৈ।

সেৱেহে নিজে এজোৱ কৈ হৈলে কৈ হৈলে, আসন আন এজোৱ তুলোৱা সজান সৰামধুন ডামাবিল পশ্চিম বামীকাণ্ঠ কাৰভিৰ ভাষাত কৰুৰ মন বায় :

বেজবৰণাটৰ সাহিত্য জাগত বৰেশন্মুৰাবগ জৰাত চানোৱ। জাগত স্বেচ্ছামূৰ্বল, অংগুষ্ঠ বচন পৰাতি আৰু পৰাত থামাৰেন—এই উপনাম উপনাম লৈ বেজ-বৰণাটৰ প্ৰতিভাৰ আধুনিক সাহিত্যৰ সকলো বিভাগ গৈতে বিকাশ লাভ কৰিছে।

স্বীকৈক ও শুধীৰ মহান। বেজবৰণাটৰ স্বীকৈ মাজেকে তেওঁৰ বচনৰ বাজিব বাজিব উচ্চাই উপনাম হৈ নিজেক কৈকৈ ইমান লৈ, একে-জন মাঝেছ কৈকৈ যেনেকৈ পৰাবৰ পৰাবৰ বিধাপত একে কোণে হাত দিব পাৰিছিল—এই কোণা সুৰি, তেওঁৰ ঘচেহে নিজেও মহান হৰলৈ দেখে কৰিবলৈহে বেজ-বৰণাটৰ অমৰ আৱাই শাপি পাৰ।

বেজবৰণাটৰ গদ্য-শ্লেষী

অবিশেখ ছাজবিকা

কোনো এজন লিখিক গদ্য-শ্লেষী মানে সেই হৈন লিখিবৰ গদ্য বচনৰ মিৰোৰ ওপে অন্য লিখিবৰ বচনৰ পৰা পৰাকৰিক বৰ্কাৰ দেখেৰ ভূম। বেজবৰণাটৰ গদ্য বচনৰ মিৰোৰ ওপে তেওঁৰ বচনৰ অন্য লিখিবৰ বচনৰ পৰা দেখেৰাই থাবিছে মোৰে বেজবৰণাটৰ গদ্য শ্লেষী।

(৪) উপনাম :—এতেও উপনাম একমাৰ “পুৰু-কুৰৰী”। ১৯১০ চনত ই প্ৰকাশ পাৰ।

(৫) নাটক :—তেওঁৰ নাটকসমষ্ট হ'ল (ক) চৰাম্পা-মিংহ (৩) অৱৰতী কুৰৰী, আৰ (৪) নেৰিমাব। আভিল বেইখন ১৯১৫ চনত প্ৰকাশিত।

(৬) দেমেলীয়া নাটক :—দেমেলীয়া নাটকবোৰ হ'ল (ক) নিতিকোৱা (১৮৮০), (৫) নোবৰ (১৯১৫), (৬) পাতচি (১৯১১) থাকা (৩) চিৰবগতি নিবৰ পতি।

(৭) জীৱনী :—তেওঁৰ জীৱনী পুৰু পুৰী (৩) শক্তৰ দেৱ (১৯১২), (৪) ভাঙ্গবীয়া দীননাম বেজবৰণাটৰ জীৱনী (১৯১২) আৰ (৫) শৌশ্বেকৰণে আৰ বৰুৱাবৰদে (১৯১৪)।

(৮) আৰুজীৱনী :—ধৰণে “বাঁচী”ত বুৰু-বুৰুক ওলোৱা আৰুজীৱনীৰ মুৰু-বুৰুক বচনৰ মিৰোৰ মুৰু-বুৰুক নামত প্ৰকাশ হৈছে।

(৯) চিপালীৰ বচন :—তেওঁৰ চিপালীৰ বচনৰ ভিতৰত (ক) ভৱৎৰ কথা (১৯১৫), “বাঁচী”ত প্ৰকাশিত (৩) কৃপকৰা, ১৯২৪ চৰা অসমীয়া সামৰণ উপনাম (১৯১৫)। এই দুৰ্বল তেওঁৰ জীৱৰ কালত পৰাকৰিক হৈছে। তাৰ বাহিনৈ তেওঁৰ বচনৰ মৰণোপৰি প্ৰকাশিত হ'ল (৫) কৃপকৰা বচনৰ ভাৰ বুৰু-বুৰুক। আভিল বেইখন ১৯১৫ চনত সাহিত্য প্ৰকাশিত আৰু (৬) সভাপতিৰ ভাগম আৰু, (৭) তত্ত্ব কথা (১৯১৬) পথে।

(১০) বৈমাতিক গদা :—এই গদাৰ শৰীৰত “কৰাত কৃতিৰ ভলিবৰ গৈকেত” পথে। ইয়াৰ বাহিবেও তেওঁৰ “ভৱতৰ্মুলৰ বুৰুজী” আৰ “বাঁচী”ত ওলোৱা “কাঁচো-ৰাবীয়া” আৰ অন্যান্য প্ৰকাশিকৰী আভিল আছে।

কোনো লোকৰ গদা শৈলী বিচাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ বচনাত (১) মুৰাতা আৰ যথাৰ্থতা, (২) সৰলতা, (৩) সংকিপ্ততা, (৪) আৰুজীৱনীতা, (৫) চিত্ৰাপত্তি আৰ (৬) স্বীকৃতিবৰ্ষিতা আৰ সমন্বয়ত ওপে আছে।

নে নাই তাক বিচার করিব নাহিল। বেজবকরার গদ্য বচনত এইকেষ্টি উপ আছে নে নাই বিচার করা হচ্ছে।

(১) মুখাতা অক যথাৰ্থতা :—বচনত বা বাকাত পিছো মুখা কখা তাক পষ্টিৱারে মুখা কাশ দিব লাগে। সেই মুখা কখাটোৱ বিষয়ে লিখিবলে তাত যথাৰ্থ শব্দ বা বাকাতশ দাগিব কৃতিব লাগে।

বেজবকরাই যথাৰ্থ শব্দ বাকাটোৱ পুটিত কেঁচুন বক্তুব বিষয় শপ্ট কৰি তুলিছিল। শক্তীভু ভজিবৰার প্ৰতৰ্ক শক্তবদেৰ জাহানী “ক্ৰিয়াৰবেৰ অক আৰ্মাদৰদেৰ”ত বেজবকরাই “মুখ”, “চাট”, “শ্বায়া”, “কোজৱ” আৰি শব্দ মাজিনে অক “শ্বায়াত পৰ”, “শব্দ কৰ”, “শ্ৰাপৰাৰ” আৰি উক্তোৱ বাকাতশ বাজিনে বাজিত মুখা বিষয়-বৰ্তুৰ নথত সহজতি বাধি গৈছিল।

আসা এই উচ্চৰণৰ লোগা কৰ :—

“আমি একেনোৱে ধৰা পোৱৰ দিননামৰ পিছতে তেওঁ (ভোলা বৰকা) নথিবাৰ দৰিদ্র। সেই নথিবাৰ দীৰ্ঘ-নীলাকাম দুৰহৃষ্টৰ আছিল। তেওঁ এক কথৰ শব্দাপাদ। সেই সহজত হই বি এৰ পৰিবাৰ দিবলৈ সাফ তৈয়িকৈ। পৰিৱাৰে অলপ দিনছে বাহি আছিল। পৰীকাপ কিলাপ পান কাহাৰ একতীয়ানৈ হৈ হই একশণপুত্ৰৰা তৈ তেওঁৰ পতি কৰিবলৈ লাগিলোঁ। সেইটোৱৈ তেওঁ অবৰুদ্ধ মৌৰ কৰ্তৃৰ বৰু ডুলী মুখ ডাট খিশু হৈছিল। তেৱে বাধিবাৰে পাবি সকলৰ সহজতে সোক তেওঁৰ নথিবাৰ পালিব কাষত চিমিচিলি। বিশ্ব দিবালৰ পৰীকা “পাছ” কৰা কাষাপত হই বেৰ কাঠিবৰ ছাতৰ নথিলোঁ, সেইটোৱ মৌৰ সমাধানিক শাচকৃতাৱ সকলোৱে পেথিছি, বই নিজেও অনিছিলোঁ আৰি সেই জান মোৰো কোৰে কালে মুৰ দোৱ নাই। পৰীকাৰা সোনামতে কাপে (কানে) কাণ মাহিয়ে (কাপ মাহিয়ে) সাবি মোৰ ভাতৰ হইয়ে, (মৌৰ জীৱন সৌৰব পুঁ ১০০)।

উচ্চৰণ গদাৰৰ কাৰ্যকৰ”, “শৰীৰকৃতা”, “নথিবাৰ পালি” আৰি শব্দ বাকাত অক “পতি কৰ”, “কানে কানমাবিয়ে সাখ” আৰি বাকাতশ বাকান যথাৰ্থ হৈছে। কাঠিকোৱ পি তেবিন পাৰে, শি কাঠিয়ক”

আৰি এই শব্দটোৱ হাটৈতে “কোকুনীয়া” শব্দটো পিয়া হলে ইয়ান শপ্ট আৰি তীৰ্তী অৰ প্ৰকাশ নেপুলেছেন। “শার মাঝ দেৱে বেগাতে সেখ” এই অৰটোৱ “কোকুনীযুক” শব্দবেৰে প্ৰকাশ পালোতে তেওঁ যকিও “তেওঁলোকে সোমাৰোৰ পথতিহে মুঠ বাধিব জানে” এই ভাৰকো বাকাটোত প্ৰকাশ নেপুলেছে তেওঁ। “বোৰ শ্বায়া” নিহি বেঞ্জবকাদাই নথিবাৰ পালি” শব্দটো মাঝ কলে শব্দ মুৰীৰ অৰ লিচিবলেই তাব কাবণ ওলাৰ। ক'ত “বোৰেব শ্বায়া” আৰি ক'ত “নথিবাৰ পালি”?

বোৰীক ধৰা কথিব বলনোভাবে যি সেৱা শুভ্যা কৰি দেৱে যে পতি কৰ”。 বেলীৱো আদেশ উনি তেওঁত আলদেচান ধৰিবলৈ মোৰ অৰ প্ৰকাশ কৰা “শুভ্যা কৰ” বোৰীকে প্ৰাণেৰ প্ৰয়োগ ইতিত বেজবকরাই সেই কাবণেৰে নথিবে। পৰীকামত “কানে কানমাবিয়ে সাৰ” আৰি “মেনে-তেনে পাচ কৰ” এই দুইটোৱ যথাৰ্থ অৰ লিচ্ছা একে নহয়।

অকৰ বাজিনেইই হৈশত দেয়। এই শব্দবৰাবৰ অক বাকাতশেৰেব প্ৰয়োগ উপলক্ষ্যত হৈ লাগিব। ওপৰত তৈবিতিত আৰি বাকাতশেৰেব প্ৰয়োগ পথত হৈবল হৈলোঁ এবাবি যথাৰ্থ হৈছে নে নাই বিচাৰ কৰ কৰ কৰ ? “কাঠিয়ক” শব্দটো পৰিহাস অৰ্থত বাৰহাব হয়। তেওঁলোকে “কাঠিকহে তেওঁ কৰিব পাৰে, আস একো মোৰাৰে” এনে এটি ধৰা ভাৰ ভাৰ পোলাই ধৰে, তেওঁ হাটৈত অৰ্থত এই অৰ্থত পোলাই দেৱে আৰি লিচিবল উকোলাৰ নথত শব্দটোৱ প্ৰয়োগ বাপ বাই হৈ বিতোল হৈছে। “শৰচকুনা” শব্দটোতোৱ বাসতো সোমাই আছে আৰি ইয়াৰ প্ৰয়োগো যথাৰ্থ হৈছে। সেইবলে “নথিবাৰ পালি”, “পতি কৰ” “কানে কানমাবিয়ে সাৰ” অৰিব প্ৰয়োগ বাপ বাই হৈ বিতোল হৈছে।

বেজবকরাই বচনত মুদেষুক্ষু শব্দ পোৱা দেয়াৰ তেওঁ যি লিবে তক শক তামাৰ লিবে। বৰজহৰ সম্পৰ্কীয় বাকাত লিখিবলে তেওঁ কোনো অপলিতৰ সহচৰ মনে দিয়ান শপ্ট তামাপে লিচিবে। “কুবাৰী” শব্দত অল্পবাবে “কন” প্ৰতাৰ যোগ

কৰিবলৈ ‘কুমাৰিব’ শব্দ হয়। এই দেখি কুমাৰিব মানে কৰ কৰ বৰানীয়া বালিকাৰ মুজৰ। ভীকৃতৰ তেওঁতাৱ পেঁগোণ বৰস। পঞ্চ বৰাগৰ পৰা দশম বছৰ বৰসগৈলৈকে পেঁগোণ অৰবৰা লোৱা ; আৰি শৈ ক্ৰ তেওঁতাৱ ন-দহ বছৰীয়া শিঙ। কুমাৰিবাৰ অৰ্থৎ অতি অৰণ বৰানীয়া হোৱাৰী পোলৈকুবাৰ মে তেনেকুৰা অপল বৰানীয়া ক্ৰকু পতি অনুবাগত মনিনতা আছে এইটোৱ ভাৰবিত “নোবাৰিব”। (তৰ কৰা, পুঁ ২৪)।

বেজবকরাই বাকা বচাটো বাজা সম্পৰ্কীয় বীতি শুলকৰ অনুবৰ্তত হৈছে। এই বীতিভোৱা হ'ল বি নৰ্দ বা বাকাতশই যাব ঔন সো শ্ৰেণীৰ তাৰ ওচৰতে বৰিব লাগে। বেজবকৰাই এই মৌট পালন কৰিছিল। উদাহৰণ বৰকণে তেওঁৰ বাকাটো লোগা হ'ল :

“বিনামেথত বজ্রাত্তৰ নিচিনা হৃদয় যাফি যোৱা এই কথা তেওঁতাৱ কৰ্তৃত পাৰিবল, যি পৰ্যাচ কৰৰ বৰ ব্ৰহ্ম-চৰূপৰে তেওঁত ভাসৰ দীন হৈছে, এনে (মেই) হবদাটই তেওঁক তেওঁত কৰ্তৃত তেওঁৰ ধৰব পৰা এই নিচিনা ওলাৰ মনুবৰ আজা সিলে যিছে। তোমায় তেওঁত তামিলে, যি তেওঁৰ মোৰাৰে” আৰি “পৰ্যাচ পৰিবে” পৰ্যাচক শৰীৰ মুসুমুক যোৰোৱা সেৱা ইয়াৰ ওপৰাচ শব্দ শৰীৰক পৰিবে। “পৰ্যাচক বৰ ওচৰতে আগত বহিছে। আকৈৰ “পৰ্যাচক” বৰ সমকাৰক “বি ধৰিমাটিক...পিলে বাটিতে পুজুছিল” ইয়াৰ কিক ওচৰতে পাতত বহিছে। পাততক সোৱা পৰ বেজবকৰাই এনে বৰপ্ৰবাৰ মোৰাৰে আচিল হৈছে তেওঁত কুচিত হৈ যাচিত খাচ কৰে পৰিবল।” (পৰ্যাচ কুবৰী পুঁ ২৩)।

এই জিলাৰ বাকাটোৱ মাঝ অংশ হল, “মেডিয়া এই কথা তেওঁৰ কৰ্তৃত পাৰিবল, যেতিয়া তেওঁত (এই কথা) তমিলে, (তেওঁতাৱ) তেওঁ মুচিত হৈ পাৰিবল।” ইয়াৰ প্ৰথম ওপৰকাৰ হ'ল “তেওঁ মুচিত হৈ...পাৰিবল।” ইয়াৰ পথাব সহচৰ কানোৰাবিলৈ তেওঁত ইয়াৰ সহচৰ টেলিন ; যেনে “ধৰীণ বাবু” চাবু “ছাইকুনী” মোৰাৰে লিচিবে পথাব পথতোৱ পৰি কৰিবলৈ যাচিল হৈছে। “ধৰীণ বাবু” অৰিব পৰিষ্ৰাম ধৰা মুগুৰে আচিল হৈছে কুলৰ ছাতৰ আৰি মুগুৰে মুগুৰ মুগুৰ মুগুৰ হৈছে। “ধৰীণ বাবু” অৰিব পৰিষ্ৰাম পৰি কৰিবলৈ যাচিল হৈছে।

(২) সৰলতা :—বেজবকৰাই গদা-শ্ৰেণীৰ অনাতম শৰণ হৈছে সৰলতা। অৱশ্যে হাসাজৰক প্ৰিণতিৰ

বাবে তেওঁ আপনদ্বীপীয়া পরা বৌভিতি ধরিয়ে দেন। কিন্তু চিত্তামূলক আৰু অন্যান্য গদাত তেওঁকে সৱলতা ওখ যাহাতেই চুক্ত পাইবে কৰিবিল থাই।

গদা-বৌভিতি সৱলতা ধৰণ কৰিবলৈ হলে কষ্ট কৰিলতা, অৰ্থাৎ টানি টুনি ভাৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ চোৱা বৰ্ষজন কৰিব লাগিব। মানুহে বাতাখিকত বিবে কৰিব বা চিত্তা কৰে পেছিবেই লিখিব লাগিব। উচাহৰণ কৰকে 'তেওঁৰ 'শুনুৰ প্ৰেসেন্ট শুনুৰ' আৰু বচনলিঙ্গ শুনুৰ' পোৱা প্ৰাঞ্জলি প্ৰাঞ্জলি আৰু মিছ বাহাহান আৰু তেওঁৰ প্ৰতি একাধিবাদ কৰি তুলিছিল।" (মোৰ ঝীৰুন সৌৰৰ পৃ. ৫১)।

কিন্তুমুন লিখকৰ কোনো কোনো শব্দৰ প্ৰতি বা বাকাখানৰ প্ৰতি মূৰৰ্খতা ধাই। তেওঁকোৱে পেটেৰেৰ শব্দ বা বাকাখানে মনাই বনাই বাকাখান পৰাবৰ্তন কৰে। লিখকৰ ই এটা মুৰৰ্খণ্ড বুঝ কৰি পাৰি। এই সোৱে পৰা লিখক মুৰৰ্খ হৰেহে গদা শৈলীয়ে সৱল কৰ বাবে। বেজৰবৰা এই সোৱে পৰা মুৰৰ্খ আড়ি। "মুৰী আইৰ সাৰুৰ" প্ৰেটেকারী সাৰুৰ আৰম্ভি সাধাৰণত একে হোৱাৰ আশ্চৰ্য আছিল। কিন্তু বেজৰবৰাটা ই এসা আৰু মুৰৰ্খ হৰেহেৰে ধৰণে আৰম্ভ কৰিছে। ইয়াৰ বাব আৰু কেঁকোৱা" সাধুগুৰো তেওঁ আৰম্ভ কৰিছে "অতি মুৰৰ্খ কালত এষাহৰ এটা বাব আছিল" বাকেৰা; "কিৰি" বৰিবলৈ শিখিলা" সাধুগুৰো আৰম্ভ কৰিছে "এদিন বাঠি" এটা পেলেৰে কেঁকোৱাৰ বাবৰ বাবৰ পৰা আৰম্ভ কৰিছে। এইবেই পৰা আৰু কেঁকোৱা।

(৩) সংক্ষিপ্তি:—আটোইষ্টকৈ কৰ শৰদেৰ আটোইষ্টকে পৰি তাৰ প্ৰকাশ বলোৱা ভাল লিখকৰ চিন। বেজৰবৰা চিত্তামূলক বচনবিলকত এই গুৰু প্ৰকট হৈ পৰিছে। ভাল গদা বৈতি বুলিব আৰি বেজৰবৰা চিত্তামূলক বচনবিলকত প্ৰকাশ পোৱা উপৰিবাকহে লক্ষ্য কৰিব।

গদা শৈলীত সংক্ষিপ্তি গুৰু সৰিকত কৰিবলৈ হলে পুনৰাবৃত্ত সোৱে বৰ্ষজন কৰিব লাগিব। বেজৰবৰাৰ

তেওঁৰ বচনসমূহত এইভাবী কৰিবিল। প্ৰযোজনতকৈ অৰিক কথা কোঠা অনেকেৰ পোৱা আৰে। তেওঁৰ ভাৰ বচনাবোৰত এই প্ৰযোজনাতিবিলক্ষণ সোৱে পোৱা নথোৱা নথোৱা। পেটেৰে নিবৰ্ধক, লক্ষা ধীন কথাৰ মৰলা অধীৰ বৰ বচিকতা তেওঁৰ চিত্তামূলক বচনাবোৰত পোৱা নথোৱা। তেওঁ প্ৰিয়ান সংকেপত মুৰৰ্খতা, প্ৰযোজনাতিবিলক্ষণ আৰু বচনবিলকতা সোৱে পৰিচাৰ কৰিবলৈ কোনো বচনীয়া কথা কৰি পাৰিছিল তাৰ উচাহৰণ দিবা হৈল।

"...আসাৰ গৰ্বণ" মোঁটো য়া কচৰীৰ মৈ সোলোৱা বাবে, মোৰ পিলুদেৱতা আৰু শাইকৈ বৰ কৰাইলেও পোৰিল বচনবৰা, মোৰ ওপৰত যথেষ্টি বিবৰ হৈছিল। কিন্তু প্ৰযোজনাতো পোৱোৱাবি; সি কুন্ত কাৰ কৰা?" (মোৰ ঝীৰুন সৌৰৰ পৃ. ১২৪)।

ওপৰে দিবা ড্রিটিওভ একেইষাই সোৱেৰ কোনো চিন-বোকাৰ নাই।

কিন্তু তেওঁৰ চাসাজনক বচনসমূহত এই সোৱেৰ বোৱেই গুৰু হিজাপেতে ধৰ্মক পাঠাই। প্ৰথমে মুৰৰ্খ জন্মাবৰাটা হৈলো হৈক।

"মুৰীয়াৰ দুখ বিষ্ট কোনোমতে কিন্তু মুঠে। বিবাহতাৰ মন পেলাপেতে কিন্তু আসাৰ কল্পনাৰত কিন্তু মুৰৰ্খ পাদৰ পুৱা কুহিয়াৰ যেন কিন্তু আগবিৰ কাপেৰে বাসুপুৰ বৰ্ণী হৈ শাৰিবাই এই কেলান হাত কিন্তু পেলাপে কেলিবে, তাৰ কিন্তু কোনো বাশাৰ?...আৰাক কিন্তু 'শৈকার' দুখৰ পোৱা কৰি কিন্তু চৈজিলে-দুখতে কিন্তু পেলি পঢ়ি নথোৱা। দুখতে কিন্তু পেলি পঢ়ি নথোৱা। দুখ আৰাৰ কিন্তু পঠাই ভাস, পোৱা আৰাৰ কিন্তু পকা বৈচিতা, বেজাই আৰাৰ কিন্তু লোখ তেল, মুৰৰ্খতি আৰাৰ কিন্তু অলকোৱা!" (লিভিকাই পৃ. ৩৭)।

উপৰে অশোকত তেওঁলোকৰ জীৱনটা মুখেৰেই ভৱণত এই ধৰণী তেওঁত প্ৰমাণেৰে ধৰণীকৰিব। এই ধৰণীত পুনৰাবৃত্ত সোৱে হিজাপে পৰিচিপত নহৈ যাস জনক পৰিচিপতৰক হিজাপে গুৰু হিজাপে গুৰু হৈল।

কেতিকাৰা কেতিকাৰ বেজৰবৰাটি প্ৰযোজনীয়া-তিবিলকাকো সোৱে পাঠাই গুৰু হিজাপে প্ৰযোজ কৰিছে।

"অমিও আৰি সাইলাৰ তেনে সনুৰ সীভুৰি পাৰ হৈনক। হৰাহৰ, মেট-হৈষ-হৈষ বৰ্ষৰ নাম-নৰ, বোৰা-নাপিত, চৰাৰ-কৰাৰ, শালিকবি-সাগুণ, কল্পে-সহাজন, হেঁচা-বৰিতাবী, দেশে-জো-হিৰণ্য-হিলুৱাৰী, বো-বকোৱা, পানোৰ বকোৱা, চুৰু চোকোৱা তোৱালোৱা এই নভুন বনৰ ভাৰ ইজনে-সিজনক লাজাতে জনাৰ পৰা নাই।" (প্ৰমুকী পৃ. ১৫।)

বেজৰবৰাটা এইভিনি কৰা "পৰুৰ আৰু সুৰ্যীত বনৰ ভাৰ ইজনে-সিজনক লাজাতে পৰা নাই" বুলি কৰিবিলৈ পাঠকৰূপ বুজাৰ পাৰিবেচেতে। কিন্তু আৰি দেৱা, আমাৰ বৰবৰ মৈ লাজাৰ কৰিব নাই। পৰে বৰ কৰিছে। লাজাৰ বৰ্ধন হিজাপে ই অৰণ্যে এক নিষিষ্ঠ সোলোৱা দাবী কৰিব পাৰে।

(৪) আৰম্ভ-পীৰীয়া—তাৰ গদাৰ আৰ এই গুৰু হ'ল আৰম্ভ-পীৰীয়া। ভাসাৰ নামা আৰু স্থিতিশিত প্ৰযোগৰ ঘৰা লিখেই পাঠকক জনাৰ বোৰা ধৰণীৰ পথত তেওঁলোকৰ মন আৰোপ কৰা হয়। ই মুৰৰ্খতা আৰু ধৰণীৰ পথত আৰম্ভ-পীৰীয়া উপৰে পৰা দেখেলো। কোনো এক বচন-জন্ম মুৰৰ্খতা আৰম্ভ-পীৰীয়া উপৰে পথ দেখেলো। এই আৰম্ভ-পীৰীয়া হ'ল আৰম্ভ-পীৰীয়া।

তেওঁৰ বচন আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিবৰ কাৰণে পেজ-বচনাটি ভাসাৰ বাতাখিক পশ্চক্ষম সনাই পেলায়; যেনে—"ভগৱ সঙ্গীৰ প্ৰেসেন্ট" বাল্পটোৰ আৰম্ভপি বাচা কৰে আৰম্ভ-পীৰীয়া সঙ্গীৰে তেওঁলোকৰ উপৰত। এই স্থানতে পোৱা আৰম্ভ-পীৰীয়া সঙ্গীৰে তেওঁলোকৰ উপৰত। এই স্থানতে পোৱা আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিব আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিব। এই স্থানতে পোৱা আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিব।" (ভোগুবি পৃ. ৩৬।)। বাতাখিক পীৰীয়া মতে এই বাচা যুজিলি হ'ল লাজিলি, তাৰাখাৰ মোঁজাৰ বচন গুৰুৰ বচনাবৰ মাজেত এটা বৰ বিপুল গুৰু। "মাজেত" শব্দটোৱা বাক্যৰ আপনিৰে আনি তেওঁ বচনাটা আৰম্ভণীয়া কৰিব।

প্ৰযোজনীয় ধৰণ বেজৰবৰাটি সমাবলীৱ বাক্য বচনাটা ধৰাই তেওঁৰ গদা আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰি তোলে; যেনে—"মৰ্ত এই পাঠক কৰিবলৈ গুৰু হ'ল আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিব।" এই পাঠকৰ কালত মৰ্ত বাচি আছিলো, আৰিহে তোৱাৰ কৃপাত মৰ্ত জীৱো পালে।" এই-পৰিবেদে আৰ পৰিবেদৰ পৃ. ১১৬।)। "আইৰ ঘৰৈলৈ যাম, দুই হাতে ধৰা। বিবাহতাৰ পোৱাবি হ'ল আৰম্ভ-পীৰীয়া কৰিব।" (মোৰ ঝীৰুন সৌৰৰ পৃ. ১২৫)।

একেৰো শব্দকৰ বা একে বাক্যাখানক পুনৰাবৃত্ত কৰি কেতিকাৰা কেতিকাৰ বেজৰবৰাটি তেওঁৰ বচনাটা

"দেক্ষণীয় মুজিলি! মুজিলি! যি হল মুজিলি।" (লিভিকাই পৃ. ৬২)।

কর পেতি পরিমাণে নিত্যন্ত প্রাক্তিক উপাদানের লগত ডুরবার করি অস্তরে প্রয়োগের জুই শিখা দুর্ঘটে আমাই ভুলিছে। দুরবার করিতাত প্রয়োগের অকল্পন করাকে তারি করিসে তাকেই বলি যিনিও বিনামূলে জাউভি হওয়ার চেষ্টা নাই। করি বায়োচৌরীর সবে প্রেরিকাক স্বারী দেবৌকলে অথবা বিশুর সর্ব সৌম্পদ্যের আকর কলেজে কল্পনা করা নাই। করিব করিতার সহায় বাব প্রেমে যোগাইছে পেরিও এই প্রেম কেনে বিশিষ্ট নারী কল্পত আবাক নহয়, শব্দে শোনো বা বৰ্বোজ নাথের দৰে অশুভের হৈ প্রেরিত আক প্রয়োগের সৌম্পদ্যের লগত একজুড়ত হৈ পরিষে। কখা বিনিময় সার্ধকতা এইবিনিমে উলাই পরিষে।

আম আম প্রেরিক করি দৰে করি দুরবাইও প্রেমের আকাশ সৌকৰ্য কৈবল্যে দৈহে। “প্রেমত শূণ্যের দুরগুল, প্রেমত হৃলিতে শুভেল”—এই কথা করিয়ে আমে। ডুরের বৰগাই কোরে দৰে “দুরের প্রেমত প্রেমে আক সৌম্পদ্য একেপাই কুকুরে বিভাজন বাব বৰ্ব আক সৌরভত।” গৱেষ প্রেম ততে সৌম্পদ্য।” এই প্রেম সৌম্পদ্যের পথ পেরি পেরি বাব হলেও করিয়ে প্রেমের মাহাত্ম্য অঙ্গীকৰ কৰা নাই। করিব মতে—

“ব্যব পিজুয়া প্রেম কুকুর
অমৃত উত্তলি পথে “(গোধুম গবা)”

বনকুল

আক—“অনাদি প্রেমের সৌত একেবাহে বই আচে
চিক্কোন একেবাহে ঢলিয়ে ধাকিব।”
(নারবীয়া থ', আপোন দুর)

করিব আম এখন পুরি ‘কথা করিতাত’ সেই কথা আক বেঁচি তালপৰে প্রয়ুক্তি হৈ পাৰিছে “প্ৰেম অৰঙ, অজেয়, চিৰলিঙ্গনত বিচেলে নাই।” পুরিৰ সংকলে শেষ হৈ গৱেও প্ৰেমের মাহাত্ম্য চিপকিলৰ বিচেলিন ধাকিব। কিয়োনো “প্ৰেম পৰিব কৰত পাকৰিবি প্ৰাপন নাই।” করিব মতে প্ৰেমের শক্তি সৰাক প্ৰকৰ প্ৰেম তাৰে আক মৰণত কৈও প্ৰেমে শক্তি প্ৰেম।” বিশুৰ সকলোৰে অহুৰ্মাৰ মাজতে একবাহে পৰে স্বারী বুলি করিব বিশুৰ। সেৱে কণিয়ে বিশুৰ মাজতে সুৰ্ব বেঁজি দেখে—

“মিঠাতে বেজাৰ কিয়া প্ৰেম পোহৰ
একেবাহে কৰিব সময়।”

(“প্ৰেম পোহৰ, বনকুল)

দুরবার করিতাত যি বিশু সকলে স্পন্দন অথবা কৰণ স্ব নিষিদ্ধ হৈ আছে তাৰ সুন্দেতে হ'ল প্ৰেমের নিষিদ্ধতা। প্ৰেমের নিষিদ্ধতাৰ বাবেত কৰিয়ে নিমাদ জীৱন লৈ দৈৰাশাৰ তাৰত সহনে বেপ দিব লগীয়া হৈলো কৰি নিবাশাবালী নহয়। আৰুকেপ্ৰিক কৰিব বাজিগত জীৱন দুৰ্ব হৈলো, বিশুমালুৰ হৈলো অন বহজনৰ কৰণতন্ত স্ব শক্তি নাই কৰি বোজা নাই। এই পুৰিৰ বাচাৰ কৰিব প্ৰেম পৰ্যাপ্তি, সুহৃত তাৰে বিশুৰ কৰিব হৈ পৰিষে। জীৱনোৱোৰ ডালপৰে, তুকিয়াট চাই কৰিয়ে বুলি পাদে যে শাস্তিৰ ‘বেজা-কিমা,’ বাধা দেখো, বন-শুণো, আশা-আকাশাঙ্কা, তালপোৱা সকলোৰে অহুৰ্মাৰি, মিছ।” কৰিব মত আৰু হ'ল “সাৰ্বত নিয়ৰ কৰা লাগি ধৰা পাত্ৰ আগত—” (নারবীয়া ক) “তাল পোৱা—। হাঁই উঠা কথা—

“অনাদিৰ অৱহীনৰ পোষাই লই
বচো মঠ জীৱনৰ কুৰুৰ কানন
ইয়ে দোৰ কপালৰ লিবি নিষ্ঠুৰ লেখা
এয়ে দোৰ জীৱনৰ কাটিয়া কৰন”

এই নিষ্পত্তি ভাৰ, নিমাদৰ শুন্মুক্তিয়াতেৰে দুৰবার প্ৰেমের কৰিতা তাৰি আছে। অবৰে এই তাৰি তেওঁৰ অতুল বিশুৰে জৰাত এক হৈ পৰিষে। আৰু তুলনাবে নিজক জুলি চোয়া মানুষৰ শুভতাৰ লক্ষণ। বাব প্ৰেমিক বাহিজাগতে ঘোনাইন। আৰু সৈনিকৰ আনৰ জীৱনত শুণা কৰা সুব-আনন্দ দেখা পালে নিজৰ জীৱনৰ শুণা কৰাৰকেয়ে অনুভূত কৰি লুইতৰ বহল সুন্দৰ অৱলে নাও পেলি দিলৈ—

“নিজি বুলি নাই সো এচেকা হাঁই
জগতত অকলশৰীয়া ;

পুৰাতেই মেলি নাও অকলে সৌতত
হুইতৰ দহো নারবীয়া।”

—এই নিষ্পত্তি ভাৰ, নিমাদৰ শুন্মুক্তিয়াতেৰ কাৰণ কৰিব তাৰে আবে আক সৌম্পদ্য সামনা দুয়োষাই বুলি কৰ পাৰি।

মানীয়ৰ প্ৰেমেষই দুৰবার অস্তৰৰ সকলো ভাৰ অনুভূতি, উজ্জ্বল-বালৰ কাৰণ। প্ৰেমৰ বাবেটি কৰিব জীৱনোৱোৰ বেশি বেশি নিষ্পত্তি হৈ আছে তাৰ সুন্দেতে হ'ল প্ৰেমের নিষিদ্ধতাৰ বাবেত কৰিব শুণুন লৈ দৈৰাশাৰ তাৰে জীৱনোৱোৰ পোহৰ মানো” আশা নেমেৰি ‘সন্দৰ্ভত শুণি’ শুণালৈ পোহৰ লৈ দৈৰাশাৰ তাৰে জীৱনোৱোৰ পোহৰ মানো” দেখো ‘বিবি পোহৰ’ কৰিব দেখো পালে। জীৱনোৱোৰ ডালপৰে, তুকিয়াট চাই কৰিয়ে দেখো পালে। জীৱনোৱোৰ ডালপৰে, তুকিয়াট চাই কৰিয়ে দেখো পালে যে শাস্তিৰ ‘বেজা-কিমা,’ বাধা দেখো, বন-শুণো, আশা-আকাশাঙ্কা, তালপোৱা সকলোৰে অহুৰ্মাৰি অহুৰ্মাৰি, মিছ।” কৰিব মত আৰু হ'ল “সাৰ্বত নিয়ৰ কৰা লাগি ধৰা পাত্ৰ আগত—” (নারবীয়া ক) “তাল পোৱা—। হাঁই উঠা কথা—

মৰমৰ বিচীনী আৰুত
বিশুৰ নিজৰা শুকাই
নিষ্পত্তিৰ বৰ্দু আগত—

বাহে লাহে কৰিব মন পাপিৰ সৌম্পদ্যৰ পৰা অপাপিৰ সৌম্পদ্যৰ ফালে ধাবিত হচ্ছ। কৰিয়ে বুলিৰ পাপিৰে সমষ্ট সৌম্পদ্য আৰু সত্তাৰ উগণামতে পুল ধৰা আছে। প্ৰেমিক কৰিবে প্ৰেমৰ মাজেদি তাৰি পাবলৈ হৈলো ইচ্ছুক হৈ পৰিল। সেৱাতে শংসাৰৰ মিছ আৰু অঙ্গীকৰ সকলোৰেৰকে “সাৰ্বি অৱিব হৈ ‘হাঁহি শুখে প্ৰয়াণ কৰি—’ অভিনিয়ে বই অয়া প্ৰেমৰ কৰিতা ধৰা।” অবসান কৰিব বিচারিছে। কৰিব আৰু তেৱে নিগবি অহ কৰণ শুব তুলে যি শোলীৰ দৰে উত্তল নহয়। কৰিব আৰু তেৱে নিগতে আৰুত হৈ নিগতে শেষ হৈছে। কৰিব আৰু তেৱে নিগবি অহ কৰণ শুব তেওঁৰ কৰিতাৰ বিশেষ। অবলো ভাৰ, ভাখা, ছলৰ গতি আৰু প্ৰকাশভূষণৰ মাঝৰ বাবে সেই শুবে সহজে আৰু অস্তৰতে আঘাত দিব পাৰিব।

দুৰবার দৰে বোমাভিত শুণুৰ আন আন কেটিবা তাৰে কৰিব কৰিতাত জীৱন-বালৰ প্ৰথম পুৰাতে বৰীৰী সম্পোন দেখি উচ্চাটল হৈ পৰা দেখি যাব।

‘শোলিন’ কৰি বৰকৰাৰীয়ে প্ৰিয়াৰ সৌম্পদ্য অনুভূতিৰ পথে-পাত্ৰে সেখাৰ পোহৰ মানো” আশা নেমেৰি ‘সন্দৰ্ভত শুণি’ কৰিব বৰকৰাৰীয়ে প্ৰিয়াৰ সৌম্পদ্য অনুভূতিৰ পথে-পাত্ৰে বিবৰ পোহৰ মানো” দেখো পালে। জীৱনোৱোৰ ডালপৰে, তুকিয়াট চাই কৰিয়ে দেখো পালে। জীৱনোৱোৰ ডালপৰে, তুকিয়াট চাই কৰিয়ে দেখো পালে যে শাস্তিৰ ‘বেজা-কিমা,’ বাধা দেখো, বন-শুণো, আশা-আকাশাঙ্কা, তালপোৱা সকলোৰে অহুৰ্মাৰি অহুৰ্মাৰি, মিছ।”

মৰমৰ বিচীনী আৰুত
বিশুৰ নিজৰা শুকাই
নিষ্পত্তিৰ বৰ্দু আগত—”

বৰগীত

ত্ৰিদেবেন্তুচল চাঁকাকাণ্ডি

শুভ্রমণ্ডলের প্রচাপিত নবগোত্তু অসমীয়া
বৈষ্ণব ধর্ম আৰু বৰকামূল কলা শিল্পের বহুমানের
অঙ্গীয়া সম্পদ। ইয়াৰ বচন্যা উন্মোচিত আৰু বৈচিনীভূত
শহীদী সুন্দৰ অগমৰ অবহাৰ। সেই সমৱেৰ অসমীয়া ভাষা নথিহৰ নথিৰ
শুভ্রমণ্ডল শক্তিৰ জন পৰিবারৰ লিখন আৰু অন্তোভাবৰৰ
আৰম্ভক। যথা পুৰুষ শক্তিহৰে ধৰ্ম শাঙ্কা, গৃহানু
সহানী, সত্ত্বাবৃতী, শিকানুসন্ধী আৰু শক্তিৰৰ লিখনাতে
পাইছিল আছিল। তেৰোৱা পৃষ্ঠাৰ মত, পিষণা-ধৰ্মীয়া
শক্তিৰ শঙ্গ আৰু সত্ত্বার পথৰত প্রতিষ্ঠিত। বাবা,
শৰীৰ, ভাণা সমৰে ত্বকপুৰুষ। বৰগীত সম্পর্কে
তেৰোই উৎপোৰ কৰা এটা উচ্ছিত্ব গোৱা সাহিত্য;

বৰগীত-নাম কৈনোখ, এক টান।

বৰ—বৰ—উচ্চ বা ওৰ থাপৰ।

বীত—তৃত আৰু স্মিতাক তাম লম শুক্ত শুতৰা ভায়ান
প্ৰেৰ বা পদার্থী।

বাম—বৰাম। ইটিৰ বাম। মনোৰোগ হুলজিত

হৰেৰে গীতে উচ্চেৰ কৰা শাহীয় উচ্চেৰ পৰিবেৰ
মহৰ সুন্দৰ তাম বা আলাপ। ইয়াৰ বাম
মিাও বোলে। সংসৈত গাথকে ইয়াকে আলাপ
বোলে। জো পৰিকেৰে বাম মিাও বোলে। ইয়াত
বাম, ইদি, আপোৱা, দেৰে, আ হা ই ইয়াতি
শৰীৰ বৰহুন হয়।

কলামা—শাহীয় উচ্চেৰ নাম। ছাতি শশ্রূ, ছাত
চৌয বা কড়ি'ন' গোৱাব সময় বৰ্তি। বস কৰণ।

তাৰ—একতাৰ—১২ মাত্রা, ৪ পদ, ২৮ সপ্তত সম।

এই বৰ গীতৰ ভাষা শুজুৰী বা মৌখিতা
সেই সম্পত্ত উচ্চেৰ ভাৰতত এই ভাষাই আছিল সংসৈত
পীঁটক আদিৰ ভাষা।

ওপজুচুৰ উচ্চেৰ কৰা শাহীয় বাপৰ শাশীয় সুব হে
তেৰোৰ বৰহুন্ত ধৰকাৰ পাইছিল তাতো সদেহৰ কোনো

কাৰণেই নাই। যি জনা মচাপুৰুষৰ অসমীয়া ভাষা, কষ্টী,
আৰু জাঞ্জীভাওৰ ধৰ্মত প্ৰেম অভুজীৱ, অবসন্না
হেটই বীত মাত্ৰ আনিত অসমীয়া ভাষা নথিহৰ নথিৰ
শুজুৰী ভাষা বৰহুন্তৰ কৰাব উচ্চেৰ প্ৰকাৰ ত্বকপুৰুষ
মহান আৰু সমৰ পৰম উপোৰ। এইমণ্ডল শক্তিৰ পৰম পৰিবেৰ
পুৰুষ শক্তিৰে তাম বৰগীত পৰিবেৰ হওতে হৈলো শক্তিৰ পৰম
কৰিব পাবি। বৰগীতত উচ্চেৰ ধৰা লাগে নাম সংসৈত
শৰ সমত। সংসৈত শাশীয় বাপৰ হৰ সৰু ভাৰতীয়ৰ কৰে।
বিভিন্ন প্ৰদেশে ভাষা পৰিবৰ্ত্তন আৰু পানৰ বৰ্তন
সাথে এই ভাষা শাশীয় বাপৰ হৰ সৰু ভাৰতীয়ৰ কৰে। তাৰ পানৰ
ধৰণতে শুধু পোৱা বাবা। কুলেৰ পুৱা হয় বাহিবৰী। কুল শকনো
সময়ত শাবানো পোৱা মাঝীৰ, সঙ্গীত শকনো শবদতে
সহজে পোৱা বাবা। কুলেৰ পুৱা হয় বাহিবৰী, চৰচৰকাৰ। ইয়াৰ উপৰিধ
সংসৈতে কোণ, মন, বৰ্ণক একে লজ কৰি আবাত
হিশুৰক হিচি কৰে। সংসৈত সাধনাব বন, ত্ৰুতমীয়া
বিহু। মহাদেৱকে আদি কৰি উগ্ৰাগৰ একান্ত তত্ত্ব
ঝুঁট সুমিসকল থাবা শবদ সৰু ভাৰতীয়ৰ কৰে। এইটো
পতিকে বৰগীতত উচ্চেৰ পৰম পৰম পৰম আৰু সমৰ পৰম হৈলো
অসমীয়া প্ৰশ্ৰেষ্ঠ লগত একে হোৱা উচিত। কেবলৰ বা
কলাখ বাপৰ বৰগীতত বৰাত সেই লাগৰ গোৱা ভজন
ধৰণৰ দৰেই হৈ লাগে। কিংবৎ বৰাতৰ পৰিবেৰ বৰগীতত
কলাখ বাপৰ হৰ সৰু ভাৰতীয়ৰ কলাখ বাপৰ সুন্দৰৰ বাপৰ
সুন্দৰ বাপৰ শিল ধৰকাৰ দুৰ্বল কৰা বৰগীতত অভিজ্ঞ
বাপৰ সকলৰ মাজাতেই অৱিষ্ফৱ। বৰগীতৰ প্ৰণৰ
কলাখ বাপৰ বৰগীতৰ সহ বা তেনে আম সহৰ পাৰগৱন
লগত অৱিষ্ফৱ কৰা বাবা। কোনে এই ধৰ্ম পৰম কৰিব
ধৰ্মৰ কুল হৰ কুল হৰ বাপৰ হৰি কুল হৰ ধৰি। এই
ধৰ্মৰ কুল হৰ ধৰ এক সধুক। সংসৈত পৰম মতে ধৰ্মৰ পৰিবৰ্ত্তন
আৱৰ হৰ-মেৰে ধৰণৰ, কুল আৰু মতক। পাতকে
হৰ গৰণেছে গুৰি। সুন্দৰৰ পৰা উৎপাদন হোৱা সুন্দৰ
সপুত্ৰৰ নাম মূল উত্পাদন। কুলৰ পৰা হোৱাৰ নাম
মহা পুনৰাবৃত্তৰ আৰু সুন্দৰৰ পৰা উত্তোল হোৱা সুন্দৰ নাম
তাৰ। এই তৰি সংকল্প সুন্দৰ। সংসৈত স্ফুৰ কৰী
দেৱ, শিলসকলৰ ভূমি কুল পৰা মুৰি বাবা আৰু এই
বাপৰৰ মহাগত উত্পাদন, বাপৰীয়ৰ সুটি কৰিবত। জাউতি
গুৰীয়া মজাই গোৱা হৱাই সংসৈত শৰ্ণ। বাপৰ-উপবাস
আৰু বাপৰীয়ৰ সংৰূপ শাহীয় সংসৈত আৰুৰ। শৰ্ণ, তাৰ
বীৰ, কুল, বাপৰ সংযোগৰ মিথ উচ্চেৰ শাহীয় বা
যোৰত প্ৰিয়েৰ কৃষ্ণৰ পৰিবেৰ প্ৰকাৰী
হৰি পুলি বৰা কৰি লজ। কিংবৎ কুলৰ
সময়তে শহজ লড়া নহৰেন। হীমীৰ নহৰ এইতকে
কুলকৈক উত্পৰ, অশুব্ৰ, শহজ লড়া আৰু শাহীয়
উপৰিবেৰ পুলি বৰা কৰি লজ। কিংবৎ কুলৰ
সহজল নহৰেন। হীমীৰ নহৰ এইতকে
শিলাবি দেৱি পৰম্পৰত স্বৰূপে আছিল পৰম্পৰা পৰম্পৰা
হৰি পুলি বৰা কৰি লজ। কিংবৎ কুলৰ
সহজল নহৰেন। হীমীৰ নহৰ এইতকে
কুলকৈক উত্পৰ, অশুব্ৰ, শহজ লড়া আৰু শাহীয়
উপৰিবেৰ পুলি বৰা কৰি লজ। কিংবৎ কুলৰ
সহজল নহৰেন। হীমীৰ নহৰ এইতকে

শাহীয়, অসম আৰু অসমীয়াৰ মচলাবৰে উৎসৱ কৰিবিল।

অসমৰ ধৰ্ম, কুল, কষ্টী, ভাষা, সংসৈত শকনো বিষয়তে
তেৰোৰ অবসন্না অনুসৰে ই। তেৰোৰ অসম আৰু অসমীয়াৰ
ভিত্তে বৰহুন্ত একমাত্ৰ ভৰ।

বৰগীতৰ বৰগীতৰ পথা প্ৰচলিত আছে তাৰ
পৰা কালৰিৰ কাটি আছিলে সেইটোৰ শহজে অনুমান
কৰিব পাবি। বৰগীতৰ উচ্চেৰ ধৰা লাগে নাম সংসৈত
শৰ সমত।

সংসৈত শাশীয় বাপৰৰ হৰ সৰু ভাৰতীয়ৰ
কৰে।

বিভিন্ন প্ৰদেশে ভাষা পৰিবৰ্ত্তন আৰু পৰিবৰ্ত্তন
পুৰুষৰ পৰম পানৰ বাপৰ কৰিব। কুল শকনোৰ
সময়ত শাবানো পোৱা মাঝীৰ; সঙ্গীত শকনোৰ শবদতে
সহজে পোৱা বাবা। কুলেৰ পুৱা হয় বাহিবৰী। কুলৰ উপৰিধ

সংসৈতৰ আৰম্ভণা কৰে।

কুল কৃষ্ণেৰ বাচিবত, সংসৈত কৃষ্ণেৰ অহৰত। কুলৰ
মৌমৰ্দী ফলকৈকীয়া; সংসৈতৰ মৌমৰ্দী জাউতি শুৰীয়া।

কুল আৰম্ভৰ পুৰ, সংসৈত আৰম্ভৰ ধূৰিয়ান। কুল শকনোৰ
সময়ত শাবানো পোৱা মাঝীৰ; সঙ্গীত শকনোৰ শবদতে

সহজে পোৱা বাবা। কুলেৰ পুৱা হয় বাহিবৰী, চৰচৰকাৰ। ইয়াৰ উপৰিধ

সংসৈতে কোণ, মন, বৰ্ণক একে লজ কৰি আবাত
হিশুৰক হিচি কৰে।

সংসৈত সামনাব বন, ত্ৰুতমীয়া

।

আর গৌত্র অনুমানী গাত্রের আজৰ প্রতি বিশেষ ছুকাই দিয়া নহ'ল। তাজ বখা মধ্যে যষ্টির কোনো স্থান বাদকতা বখা অনুচ্ছিত। গৌত্র নথগত নথজোর। বালা যদি বিশেষ শাস্তি উৎসে আছে যেনে ততাপক্ষক কুচির ব্যবস্থিতি চতুর্ভুবিম। ইতি সামাদবঃ।

১। তত—তাবৰ যষ্ট—যেনে বৈধা, তান পুৰা ; চেতাব, বেহোল, এচবাব সাবেষী ইতাদি

২। ওষিৰ—কুকাট বজেলা যষ্ট মেনে বৈষ্ঠী, সামাই কারীয়া, পেপো ইতাদি

উক্ত ভূতাত্ত্বীয় সাহিত্য সভার মৌজুনান্ত

৩। বসন—বাহু নিখিল যষ্ট যেনে কৌশ, বৰ কৌশ, পশ্চা, কৰতাল, তোকতাল, মলিবা ইত্যাদি। ৪। অনন—চীনেৰ জালা যষ্ট—যেনে মৃত পোল, তৰোল, বাযা, মোলোক, ডুল, পঞ্জী নাগাটু,, চোলোক, কলা ইত্যাদি। অভিবাচি, শাবিবা আৰু গজ জড়া মতে উপকৰ্ত্ত যি কোনো বেধীৰ বালা বৰকীৰ্তত বাদহাব হব পাবে। শীৰ্ষক শঙ্কু সেৱ আৰু শীৰ্ষামুদ্রা সেৱ বিবৃচ্ছিত নাশীয় বাগ মৃত গৌত্র গমুচ্ছে বৰকীৰ্ত। এইমে বচিত তেনে গৌত্র বৰকীৰ্ত বুলি ব্যব নহৰ।^১

তামা বোল টৌ নামী, বাকবৰ মেই নামীন দুরোপাদে ধকি ব্যাটুবি। ব্যাটুবিয়ে নামীৰ শামন কৰিব নোৱাৰে। সেকোৱণিকা বামে যাতে পৰামুল ধীৱাৰ মোৱাৰে তাত্ত্বে কিছু প্ৰতিব্ৰদ্ধতা দিবলৈ যত কৰে। নদীৰ ঘৰি সৰলি থৰ। তৰা বানত মাউটি কিমি কুকু—কুকুৰ হয়। কোনো কোনো শাঙ্কিত বননোৱা হৈ নালী প্ৰশংস্ত হয়। নাশীৰ গৰ্তি সদনি নাইকা প্ৰশংস্ত হৈ পৰিবে আৰু ব্যাটুবিয়ে কৰা যিদিবে; নতুনকৈ ব্যাটুবি বাহি লিব আৰে। তামা আৰু বাকবৰবৰ কেৱলো সেই একে কৰে। গামাতুনুৰগীৰা বাকবৰবৰ বৃষ্টি—নীচিবৰ তামাটুন সদৰ যানি কলিবলৈ লীণ পাব। কৌৰশ তামা এটিৰ কেৱলত ই তেনেই স্বাভাৱিক।

তামা আৰু বাকবৰবৰ সৰষে বিবৃচ্ছিত মতিদ দুৰোপাদে মারত সদল নিৰোপে। তামা আৰু বাকবৰ পাছ। কিছ কাৰাকেজত তামা এই উৎস জৰা বাকবৰ সেই ল'বাব প্ৰশাসক পিতা বা তৎস্থানীৰ লোক। তামা দষ্টি—বৰী, বাকবৰ সংৰক্ষণ—বৰী। পৰাম ধৰ্মিতাৰ প্ৰতিবাস কাৰবল তামা ফেনে—কোটোৱাৰে ওলিপি উৎসে, যেই সেই কালে পাৰ ভাতিবলৈ যত কৰে, যেই সেই কালে গাতি কৰিবলৈ উৎসাউ হৈ পৰে। বাকবৰবৰে শামা কৰিবলৈ বিচোৱে; তামাটুন আৰু গোলো মনোভাবত নেৰিবে বাকবৰ অবলেষেত সেও হৈ পৰে। মৃত হলেও পুতেকোষ যাকে সাৰাণী জোৱাৰ দৰে বাকবৰবৰে নিৰাকৰে খাপ্ খুলাই পুনৰ ভাষাক সাপটি লৰা। জীজা গাত্রি লীৰষ ভাষাক ভাষাক বাকবৰবৰ ই এটি অপবিহাৰ্য দৰ্শ। পৰাম ধৰ্মিতাৰ বাকপক্ষতাৰ অনুকূলে বাকবৰবৰ মোট সলাৰ নোৱাৰাৰ কৰিবলৈ যতি উন্তু সৰ্বভাৱতীয় তামাকপে শৌকৃত হৈব সংকৃত তামা আৰু মৃত।

অসমীয়া ভাষার ব্যাকবৰ

আপ্রিলদান ভালুকুৰাৰ

আচীন পুলিন ভামা হৈছে ই এতিও ইচ্ছিপৰ নামীৰ দৰে হৈ আচে।

জন্ম—ভদ্রা বিদেহ নাধাৰক, যসমীয়া ভায়াটি সংস্কৃত, পাজিৰ আৰু প্ৰাকৃত ভাষাব বৰ চৰ ভাই ভাইৰ সৌন্দৰ্যে তৈছে বুলি কৰিব লাগিব। সংস্কৃত ভাষাব আৰু সৈহে যসমীয়া ভায়াটি পিঙ—পঞ্চ নিৰ্বাচনে কিছিকৈ বুলি ব্যাকবৰ কৰিব লাগিব। সেই ক্ষেত্ৰেই সংস্কৃত বাকবৰবৰ মৌচি—নিৰ্মল মৃত আৰু ভায়াল, আৰু ভায়াব নামৰ বৰ্ণনালৈ সোঞ্চাই আচিষ্ঠে। এইবৰেক বাদ দি আৰু ভাষাব ভাকবৰ হৰ নোৱাৰে। কিছ যসমীয়া ভায়ান কিছুনাম যে জিজী আচে, নিৰ্বলৈ বৈশিষ্ট্য আচে তাক বাব দিও সম্পূৰ্ণ যসমীয়া ভাষাব বাকবৰ হৰ নোৱাৰে। ই তেনেই সেই কথা। গতিকে সংকৃত বা ইংৰাজী ব্যাকবৰৰ নিকা যসমীয়া ভাষাব বাকবৰ সম্পূৰ্ণ বাকবৰ হৰ নোৱাৰে।

যসমীয়া ভাষাব তেওঁ ৮০৮েচত্ত্ব বৰক্ষালৈতে সংকৃত বাকবৰ অনুকূল কৰি যসমীয়া ভাষাব বাকবৰ নিবি অসমীয়া ভায়ান দোৰত শুভীৰ মথাউবি ব্যাকচিল। তেনেকে পুৰুষতাৰ শাউল—যাও—আৰু বৰিষণন অসমীয়া ভায়াব বাকবৰ ইংৰাজী ভাষাব আছিব লিবা হৈছিল। ৮০৮০ৰাবাবতে সংস্কৃতুলক কৰি 'যসমীয়া বাকবৰ' আৰু 'যসমীয়া ল'বাব বাকবৰ' নামৰ দুখন পুলি কৰি উলিয়ালৈ। বৰক্ষালৈতে সংকৃত নামৰ অসমীয়া ভায়াব বাকবৰ অনুকূল দুৰোপাদ সন্দিগ্ধ ইংৰাজী ভাষাব বাকবৰৰ প্রতিৰোধ পৰা তেনেতও ধাত সাধিব নোৱাৰিলৈ। বিশেষ পদন বেধী নিভাগলৈ লক্ষ কৰিবলৈ এই কথা স্পষ্ট হৈ ওলাই পৰে। সংকৃত বাকবৰৰ দৰে যসমীয়া ভাষাব বাকবৰেও বিশেষ পদন

বৈশিষ্ট্য শীকৰণ কৰি নব মোহোতে। ৩-চ, ছ-ব-য়া, স-ত, ষ-চ-ন, ফ-ব, প-স, খ-ব-গ আৰি আৰুবৰ উচ্চালৰ সংজ্ঞায় কৰি বিৱৰিবলৈ বিচিৰিলেও শাৰ খোৱা জিতাই তাক গ্ৰহণ কৰিব নোহোতে। ব্যাকবণে ডিক্টক অনুৰোধ কৰাট গ্ৰেগ বুলি আৰি ভাৰো।

শৰ্ক ওকৰণ

সংস্কৃত ব্যাকবণক অনুৰোধ কৰি অসমীয়া ব্যাকবণ বচিত দোষৰ বাবে অসমীয়া তামার তৎসম শব্দবৰোবৰ কথাপৰি আৰাম তামার ব্যাকবণের বিশেষ হাত্মন পোৰা দেখা হৈছে। আ আৰ ই'ব প্ৰত্যাখ্য কৰুল্লোপস কেৱে অৱস্থাট কোন পদ বিতাগৰণ পৰিৱৰ্তন ? তৈ যুক্ত নামপদ আৰু পুৰুষনামৰ পদৰ কাৰক কি ? তৈ যুক্ত কৃত্য পদ কোন পদ বিতাগৰণ ? আৰি কৰ কথাব উত্তৰ দোকাৰবণৰোভত নাই !

অসমীয়া ভাষাত বাদাবণ দোৱা ততৰস শব্দবৰোভত গফি-স্বামৰ আৰাম বাকবণক পালিব নাই। অসমীয়া তামার আন আন শব্দ অৰ্থাৎ কাচৰ বা বৃজুল, খিলো, ডঙ্কুল শব্দবৰোভৰে সফি-স্বামৰ পৰাকোনা ব্যাকবণে শীকৰণ কৰি নব নোহোতাহোতে আচিৰিত কৰা। সংস্কৃত নিয়মবৰ্তন সফি নবৰ বুলিব বে + লঙ = বেলেশ, ন+মিড + লো = লোলা, লো+ এ = লোষ, লো+ এ = সন্দুৰ, মৌৰ + এ = নৌমোৰ আৰ + এ = নৌমোৰ আৰ + এ = লোষ, লো + এ = লোয়া, লো + আ = লোৱা, ন+অ = নৱ, পা + আ = খোৱা রু + অন = পুৰুষ, পু + জোখ = সোজোৱা আচিত সফি নহৃত্য বুলি কৰ নোহোবি।

অসমীয়া তামাত নিয়ম অনেক সমাসকিঙ পদ আছে। স্টেইবেৰক হৈলি আচিতিং সংস্কৃত সমাস শ্ৰেণীত পেলাব নোহোবি। ভাল বোৱা সংস্কৃত নিয়মমতে ইউ সমাস। অসমীয়াত ভাল আৰু দেৱা, ভাল বা দেৱা, তাল মে দেৱা এই তিনি কৰকৰে সমাসকিঙ কৰ। সেই দৱে দুখ-মুখ, পততা-যোগান, নাত-নোকচাম। ইত্যাদি। এই তিনিও পৰাক সমাস শাকৰ অধৰ একে নহৱ : গফিকে তিনিষোটি একে সমাস হৰ নোহোবি।

শৰ্ক বিভক্তি

অসমীয়া ভাষাব বাকবণবৰোভত এ, ই, যে, তে, অক, এৰ, পি, শাৰা, তৈ, পৰা, অৰ, অঢ এই কেইচোৱাৰ শব্দ বিভক্তি বুলি কৰা হৈছে। স্টেইবেলত এ, ক, কে, এৰি, তৈ, বা আৰ + এ এই তিনিষোটিই বন্ধ বিভক্তি। অসমীয়া সাহিত্য নিয়মততে এ, ঈ, ই + পৰাহোটাই সমান হয়। : দেৱন মানুন + এ = মানুন কিন্তু লো + এ = লোটি = মৈলি, মৈ + এ = মৈলো, পা + এ = পুনৰুৰু, পু + এ = পুনৰুৰু, ক, বে, ল, আৰ + এ বিভক্তি মোৰ কৰিবলৈ বাৰান্দাৰ শব্দৰ পাচ্ছত যা বা এ দোগ কৰি দোগা হয়। দেৱন মানুন + ক = মানুহুৰ, মানুন + বে = মানুহুৰ, এ বিভক্তিশৰ্ক শব্দৰ পাচ্ছত কৰিব বুজুৰুবণ থাকা, পৰা মিনিদে, বাকৈ কাণপে প্ৰত্যিৰ্থি যোৰ কৰা হয়। দেৱন পাবনৰোখা, পুজুৰোখা পৰা, তোৰ মিনিদে, তোৰ বাকৈ, মোৰ কাণপে ইচাও এইবৰোক বিভক্তিৰ চিম বুলিৰ নোহোবি।

শৰ্ক ওকৰণ

অসমীয়া ভাষাত কৰক শাঠোটি। কৰ্ত্তা, কৰ্ম, কৰণ, সম্পূৰণ, অপোনা, সংক্ষ আৰু আচিতবণ।

বহুতে সহক কৰক নাই বুলি কৰ বোঝে। কিমাৰ নগত সহক নগত কৰক হব নোহোবি। বহু কেইতুত সহক পদৰ কিমাৰ নগত সহক নাহাকে যেন নাহে কিমাৰ লাভী লাভান্তীক বজৰালেও সৱাম নহৰ পৰে। সমাসক লেব বিশেষ অৰ বা বাকৈ প্ৰকাশ কৰিব লাগে। বড়া আৰু কুল এইটাৰ নাম হাতি কৰিব লাগে। বড়া আৰু কুল এইটাৰ সৰ্বিতে সৰ্বত এইটাৰ সহক নগত কৰিব লাগে। বেলুৰ আৰু কুল এইটাৰ সৰ্বিতে সৰ্বত এইটাৰ সহক নগত কৰিব লাগে।

কৰক আৰু বিভক্তিৰ সৰ্ব কিমিদি নহয়। কেইতুত বাৰু বিভক্তি যুক্ত নহৰেলুক কৰক পৰিকল পৰাব। যেনে বাম পৰিব। সি ভাড বাবে। এই দুটা বাকৈৰ তাত ; বাম আৰু 'সি' পদত বিভক্তি বোঝ হোৱা নাই ; তথাপি 'বাম' আৰু 'সি' কণ্ঠ কাবক, ভাড কৰ্ব বাৰক। এই বিভক্তি যুক্ত পদ কৰা কৰক হব পৰে ; কৰক বাৰক পদ হাবে। বিভক্তিপৰিক বোঝ দোহৰাই হয়। পাতিক ই, আৰু অনো প্রতাবে আৰাম তামাত বাহুজৰ্দ হৈ আছে। সুঝে আৰাম তামাত আ, অনো, অনো, ই, ইনো ই, উ, অৰী, উভো, এবী প্ৰত্যাগ মোৰ পূলিত ছী লিব কৰা হয়। অসমীয়া বাক বৰখত থাক অনীকেহে অসমীয়া ছী প্ৰত্যাগ বুলি দেৱা হৈতে। দেৱনো কোমো বাৰকবণে ইনো আৰু উভো প্রতাবক নী বুলি বৰিব। আৰাম তামাত গাড়ক ডেকোৰি, কাবক, কৰ্তৃতী আৰু শব্দৰ বাবহাব আছে পদতকে ই, উভো, এবী অবী প্রতাবৰ ব্যাবহাৰ আছে বুলি বৰিব।

ইয়াৰ উপৰিব অসমীয়া ভাষাত পুলিত আৰু কীলিত শব্দ দোহৰাব কৰি দেন প্ৰত্যাগ আছে। ই, ইয়াল ইয়াল ইয়াল, পি ইনো, ডো উভো আৰু প্রতাবে শাবীন ভাবে পূলিত আৰু কীলি শব্দ দোহৰাব কৰিব পৰাব। দেৱন মানুন মানুনী, মধ্যিয়ান, দুখ, পুণ্যা, দুঃখী, দুঃখীনী, তা : ভুতো ভাবুনী, তাপো ভাবীয়া, ভুভো, ভুভীনী, ভুভীনী, ভুভীনী, মুৰ বৰিবিলু মুৰৰী। এইবৰো এইসুচু পততাক বিভক্তিৰ পতায় বুলি নামকৰণ কৰিব। আৰাম ভাষাত বাপ পোৱা হয়।

এনেবেৰ চিমা কৰিবলৈ গলে সংজ্ঞায়ো নোহোতাৰ কাৰখে বহু কৰখাকে অসমীয়া ব্যাকবণে এবি খোৱা দেখা যায়। অসমীয়া বাকবণক সংজ্ঞায়ো নিয়মবৰোপ পথযৰে আনি দিবাৰ কাৰখে এনে হৰলৈ পাটৈচে। প্ৰত্যি অসমীয়া ব্যাকবণতো এই তাৰিদিব প্ৰতাবকে অভাৱ মানুহৰ, অভাৱ গৱেষণাপথ, আলোচনাপথ।

সোণাপুর অঞ্চলৰ দুল-দেৱালয় আৰু ধান

শ্ৰীঅভাগচন্দ্ৰ চৌধুৰী

প্ৰাচীন মঠ-মন্দিৰ, দ'ল-দেৱালয়, ধান গ্ৰাম-শিলা-বিপি, শিলা-স্তুতি, অষ্টশংকা, পৰ্বত-পাহাৰ, দে-নিজৰাৰা, নাখ-পুঁপুৰী, জৈৱ-জড়, পশ্চ-পক্ষী, গচ-লতা আৰু কোমো এক অঞ্চলৰ ঐতিহাসিক সম্পদ। এই বিলাসৰ ভৱিষ্যতে কোমো এটা জাতি আৰু সেই জাতিৰ ধৰ্ম, কৰ্ম, কোৱা বৰাহা আৰু কৃষি জৰুৰিৰ পৰি। সেইকথনে প্ৰাচীন সম্পদৰ বাজিক জড়িতিৰ সামগ্ৰে বুলি কোমো হৈছে। একালত সোণাপুৰী আছিল তেনে প্ৰাচীন কৌতুহলিমন্দিৰে ভৱপুৰ এখন ঐতিহাসিক অঞ্চল। এতিবাবে ইয়াৰ ঢায়ে ঢায়ে আৰু সংৰক্ষিত দ'ল-দেৱালয় আৰু ধানসময়ে সেই অঞ্চলৰ গাঁথ দি আছে সেইবিলাকৰ কোমো যুগৰ আৰু কৰা হাতৰ নিৰ্মাণ কোশিল আৰু জানিবৰ উপায় নাই। সম্পত্তি অসম চৰকাৰৰ বৰুৱা আৰু পুৰাতত প্ৰাচীন কৰাকৰ প্ৰাচীন বৰুৱা হৈছে। এইচৰ ভৱিষ্যতে কোমো বিলাসৰ ক্ষেত্ৰে কোমো বিলাসৰ কৰ্ম কৰিবলৈ আৰু কোমো বিলাসৰ কৰ্ম কৰিবলৈ আছে। আৰু কোমো বিলাসৰ ক্ষেত্ৰে কোমো বিলাসৰ কৰ্ম কৰিবলৈ আৰু কোমো বিলাসৰ কৰ্ম কৰিবলৈ আছে।

শ্ৰীটোমী শ্ৰীজগনাধী ক্ষেত্ৰ
অসম বুৰুজীৰ সৰ্বজন বিসিত আৰু ডিমৰাৰ
(বা ডুমৰাৰ) দেৱালয়ৰ প্ৰথম বৰ্জা আৰিবন্তুই মিঠীনী

গাৰ্হত ইচ্ছিলা বিলৰ পাৰত উৰিয়া বাজাৰ শুশীৰ্ষকগুৰুৰ ক্ষেত্ৰে আৰিত শুৰুৰু, হৰজা আৰু বলতত্ত্ব আৰু প্ৰত্যমা প্ৰতিকা কৰিব। এই মন্দিৰৰ নিৰ্বাপ কৰিবলৈ। ১৮৭৭ খণ্ডিত (১২ তুল: মৃতজৰাৰ) সেৱাৰ ভৱ ভূটকৰ্পত মন্দিৰভোৱাৰ সম্পৰ্কে বৰং প্ৰাপ্ত হয় আৰু ইয়াৰ ভিতৰত ধৰা বিশ্বাসিত মাত্ৰি ভৱত পোত বৰাই। ভূটকৰ্পত পিচত শঙ্গনুগ্ৰহৰ বৰ্ষাপুৰোহিতে ইয়াক বালি মাত্ৰি আছিল ভৱতপৰা সকলৰ দেৱতুক্তিকাৰৰ কৰি পৰ্যবেক্ষণ বোনে আছিল তেনে অৱস্থাত বৰা হৈছে। এই মন্দিৰত চৰকাৰীয়া বিলাসৰ পৰা জানিবলৈ আনকে কৰা বুলিব আছে। ইয়াত ধৰা "বৰ্ষুক" শোপাৰ এক আচাৰিতি "অকৰৰত"ৰ নিচিমাটি। ছিলুৰ আন আন মন্দিৰৰ নিচিমাটিৰ এই মন্দিৰৰ পশ্চিম বুৰা নহয়, পূৰ্ব বুৰাই। এইচৰোপত ইয়াৰ বিশেষত। মন্দিৰৰ ভিতৰত অসংখ্য সৰা সক বিশ্বাসিত আছে। এই মন্দিৰত পুৰীকৰণ কৰিবলৈ আছে। কেইটোৱে মাঝে কোমো বিলাসৰ ক্ষেত্ৰে নিষ্কৃত হৈ। বৰ্ষমান উক্ত শঙ্গনুগ্ৰহকৰ্তাৰ চৰাসেৱৰ বংশধর আছে।

৭৩৮: সৰুৰ বাজাৰ ২৩ মাইলৰ বৰ্তুৰি পৰা উত্তৰে গাঁথীনগৰৰ মাজেসি প্ৰাপ পৰ্যাপ্ত মাইল গলে এই পুৰা কেইখনে পেৰা থাই। বৰ্ষমান উক্ত শঙ্গনুগ্ৰহকৰ্তাৰ চৰাসেৱৰ বংশধর আছে।

৭৩৯: সৰুৰ বাজাৰ ২৩ মাইলৰ বৰ্তুৰি পৰা উত্তৰে গাঁথীনগৰৰ মাজেসি প্ৰাপ পৰ্যাপ্ত মাইল গলে এই পুৰা কেইখনে পেৰা থাই।

কৰাগাঁওৰ শিলচিত্ৰ আৰু ধৰা

তেজোৱীয়া অঞ্চলৰ কৰাগাঁও আৰু লাতাৰী গাঁওৰ পূৰ্ব প্ৰাপত অৱস্থিত শিলচিত্ৰৰ বিবৰণ। তাত শিলচিত্ৰ আছে। ধানখন ৭৩৮: সদৰ বাজাৰৰ পৰা পৰা এক কালৰ সকলেৰ নিৰ্বৰ্তন পাত্ৰচাৰৰ কামৰেৰিৰ বৈধ এক মিডিল মৰাবীৰ মধ্যস্থিত অৱস্থিত। ইয়াত বচতো শিলচিত্ৰ বেলিক কৰা প্ৰতিকৃতি আৰু আগৱাৰ মন্দিৰ ভালোৱাম ভোঁ হৈলৈ। পৰি কাৰোৱে অভিজ্ঞতে ইয়াত এটা মন্দিৰ বুলি অনুমত হৈ। বৰ্ষমান ই অ্যৱত আৰু অসংখ্যত অৱস্থাত আছে।

শিলচিত্ৰৰ মিঠীনী ইয়াত প্ৰতি বচতো আড়ালৰ পুৰ্ণভাৱে পিচত বিলৰ পিচত মাথাৰ তিনি তাৰিখে ইয়াত পোজাম হচ্ছোস অনুষ্ঠিত হৈ। এইনাম

চৰাৰ কাৰণে দুৰ পুৰুষিৰ পৰা অৱা অগ্ৰহণ পৰ্যবেক্ষণ হৈলৈ। শিলচিত্ৰৰ পুৰুষিৰ মিঠীনী মাঝীৰ অসমত ভিৰ হৈ। ধৰাৰ আছে যে শিলৰ কৃপাত বৰষুণ হয়, আৰু বৰক পৰাতোৱে, প্ৰেতি-বাতি হৈ। নি: সঞ্চালে সঞ্চাল পৰা আৰু প্ৰাৰ্থীৰ অভীষ্ট সিদ্ধি হৈ।

এই শিলৰ ধানৰ পিচতে পৰাবৰী (তেজোৱীয়া পথৰ) আৰু শান্ত-কৃতজ্ঞীয়াত বুলি গোচাৰিৰ ধান আছে। ধাৰ দুৰ্বল অপৰিমীল মাঝীৰা হাতোৱে।

লোমসুৰ দার্শন চৰতত আলোৱীয়া পাথৰত দৰাবেৰ ধান আছে। এই ধানৰ মাঝীৱীয়া পাথৰত দৰাবেৰ ধান আছে।

টেজোৱীয়াৰ হোৱাই ধান

এই ধানৰ চেন পাণি বুল নামে কোমো এজন মিক্ৰিৰ বজাই ধানখন কৰিবলৈ। ইয়াত বহাল কৈত মাছৰ কৃক পৰ্যাপ্ত মজা পাতল হৈ। ধৰাৰ আছে যে এই ধানৰ মাঝীৱীয়া কেজীৱৰ কামাখ্যা দেৱালয়ৰ ধৰাৰ পিচত মিষ্টু হৈ। বৰ্ষমান উক্ত শঙ্গনুগ্ৰহকৰ্তাৰ চৰাসেৱৰ বংশধর আছে।

কৰাগাঁওৰ বুঢ়ী আছি

"কৰাগাঁওৰ বাজাৰ পৰ্যাপ্ততাৰ" ভিতৰত এই ধান লেৰত বৰকীৰণ। ই বিশেষকৈ শুশীৰ্ষীয়াল চৰীৰ (গোৱীনীৰ) ধান নামেহে সকলোৱে জনজাত। ডিমৰাৰ কৰাগাঁওৰ "বৰা প্ৰেৰণালোৱা", বৰ্ষমান পৰাবৰী মোৰাবাৰ অষ্টুৰত শগুন, বেলুষি, মাজকুত, জাবী কৃতি, দোপাতি, সোমাচি, বৰাচু, চেনিমু, চোৱাগাৰ বনিয়াকুতি, মৰাকুতি (বৰকৰাৰৰ নাম কে০ৰেষ্টি) আৰিবন্তুই ইয়াত পুৰুষিৰ অভিজ্ঞতে পিচত বিলৰ উৎসৱ বৰাচু অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ।

তিমুরবা বজাব ঢাটলি আছিল। আব চিন-চাব বর্তমান কাবর গভর্নেন্ট বিসোন ছৈচে। এই ঢাটলির উচ্চততে কেটোজাপ্রাম প্রকাও আব গজো আছিল। বর্তমান ভাবত চৰকৰৰ প্ৰতিবেদন বিভাগে তাৰ উচ্চততে পথৱাহ আৰু উক গচ গজো কাৰ্তি এখনি উলি নিকেপ কৰা শিকা কেৰে তৈৱোৰ কৰি লৈছে। বামুখৰাত তিমুৰবা বজাব শীঁশু মসজিদতো আৰু আন আন মেৰ তাৰ পূজা পাত্ৰ কৰাৰ কাৰণে বামুখৰ কৰি দৃষ্টি দি বামুখৰিল। মেটোকৰেমে বামুখৰাত। কিন্তু বৰ্তমান তাৰ কোনো বামুখ নাই। ইয়াৰ বিকু দুৰ্বত চেন্টুত ডিমুৰৰা বজাব বংশৰ আচে। তাত তিমুৰবা বজাব কিজুমান চিন বস্ত সংক্ষিপ্ত কৰি বৰা ছৈচে।

সহৃদয়: ১৯১৫ চানোৰে আগীন প্ৰধানতে বৃন্তি আৰু বামত নাম বলি বিভানেৰে শীঁশুমুসল ঢাটীৰ পূজা পাত্ৰ কৰিছিল। মেৰা আৰু শাহ-ডেকো নামৰ মৃত্যু-প্ৰতি এই খনত মৰণক্ষেমে মেউৰী হিচাপে কৰা কৰিছিল। তেওঁবিলোৰ মৃত্যু পিচাৰে পৰা তাৰ বৰিবিবৰণৰ পথা বৰে আৰু তাৰ ঢাটীত সম্পত্তি (প্ৰতি বচনে জেত মাঠৰ কুঞ্জ পক্ষক) এটি হোৱ বষ্ট কৰি নিমৰ চলিছে। যজুৰ সময়ত চাঁপীপাত্ৰ আৰু নাম কো'কুন্দোৰা আৰোজন কৰা হৈ। ইয়াৰ বাহিৰেও ইয়াত বৰ্তৰ শকজো বিলাক শান্তিৰ পৰ্যন্ত বা তিমুৰ বিশ্বাসুকলিপততাৰ উৎপন্ন কৰা হৈ।

বজাবনীয়া এই ধাৰ নমে তোমুৰৰ কাৰণে ২০ বছৰ নিকিৰ মাটি আচে। ই বৰ্তমান হাবিৰ বনমিত পতিত হৈ আচে। তাত ধৰা ধানবন্দৰ প্ৰতিত কোনো শাক নথকাত বৰ্তমান ঘষোন গাঁৱৰ বাজিতে পৰিপন ধানৰ পূজা পাত্ৰ সম্পৰ্কীয় (বিশেষতে বৰি বিশ্বাসৰ দান্বাবাদি) সামগ্ৰী বিলাক হান্তুতৰ কৰি এটি চিনৰ বৰত সংক্ষিপ্ত কৰি বাখিছে। এই

নথপতিত খনত তিমুৰ শখ (এটা গো-মুৰী, এটা জগ শখ আৰু এটা পুৰু কৰা শখ) এটি পিতুৰৰ কাফি, তাৰ সক ভাবে চৰখন থাই, মান-ভৰোৱাৰ (লাকৈ) মাহিত পুঁতি ধৰা-বৰাবৰ তৰাই বাহুহাৰ কৰা বৰক আৰু বন্ধুতৰ নৰ আচে। আগৰ পৰাই এই

খনত কোনো বিশ্বাস বা বৃক্ষি নাই। যাত শীঁশুমুসল ঢাটীৰ নামত উৱেৰিত অৱ বিলাকৰ পূজা কৰা হৈ। বৰ্তমান বাইজুৰ ভৱমূলৰ পূজা এজন দেউৰীয়া (শীঁশুমুসল কেক), বৰল প্ৰায় ৫৬ বৰ্ষ) তাত পূজা দেৱা চৰাব।

এসময়ত এই ধানৰ বৰ বামুখৰা আছিল। শীঁশু মসজিদ ঢাটীৰ নামত পূজা পাত্ৰ দিয়া মাঝেই পাত্ৰত পৰা দিয়া আপনি বিলু বিলুৰ পৰা দিয়া আৰু একে কৰিব কৰিব ততুলিকে বাখিলি পৈছিল। পোৰ আপেনি তাৰ গাজ পাৰ পৰিবারৰ কৰি যোৱাজৰ সহতে হালি বিলিন বাখিলি। পতিকে সেই কোনো বামুখাত কৰাৰ পুৰুৰ গোৱানীৰ পতিত কৰা চাব জালিচিল। কোনো আচলিক কাৰ্যা সম্পৰ্কৰ কৰাৰ আপোনে পেটু নামত সখা পৰ নামিচিল। গোৱানীৰে প্ৰাচীৰ কাৰণা মাতে মনোৱাৰা পূৰ্ব কৰিলি। পেটু-বাখিত হোৱা বষ্ট বামুখৰ বিলাক গোৱানীৰ নামত অৰ্পণ কৰাৰ পিচত দে বামুখৰা কৰাৰ নিয়ম আপোনি। কথিত আছে যে তাহাণী পৰি গোৱানীৰে মেটোৰীক স্পেনেন-সেলুলাই বিলিত বামীৰ পৰা পোৱাৰ অনুপৰ্যুক্ত (নপক) ফল-মূল ধৰণ কৰিলি। তিমুৰত মিমো কল বৰতচৰণৰ অনুপোৱাৰী বৃৰি ভাবিলি না তেনে কল নথকাৰ বৃৰি কৈছিল তেওঁতাৰ সেউৰীয়ে শৰ্ম কৰাৰ পিচত মেটু কল বৰতচৰণৰ উল্লেগী হৈছিল বা তেনে পৰা কল নিমোনি পাইছিল। কিন্তু এই কেৰাত অনৱাৰ বলিবলৈ তেওঁতাৰ পিচত মেটু কল বৰতচৰণৰ নাও হৈ আৰু আৰু বৰল পৰা সাজ-পাপ আৰু বাচন-কৰণৰ মূল হৈৰে।

শিমুৰ যি দুই কোনো পৰানী আছি বষ্ট এক ধাৰ হৈ মিলিক তাতে প্ৰতি বচনে কাহি মাহৰ এই উত্তৰপক্ষত পথা আৰু লক্ষ্মীপুৰীৰ নামত হোৱাত কৰি এয়োৱাৰ বৰাৰ পৰি চৰাব ভৱাই লিয়া দিয়া হৈ। নামুনোৰ নামমিত ধৰা শিলালোক 'ভৱি কোৱাৰ' বোলা হৈ। ইয়াত এই মতা কুকুৰ কাহি এক বিশেষ বৰষৰ পূজা কৰা হৈ।

শিমুৰ পৰা কেতিয়াও মুকুতাৰ ইয়াৰ বাহুত পৰানী আৰু বেলঙ্গুৰ অকৰুৰ এটি নিমোনি অকৰুৰ পথত পথাবত তৰ মচায় কৰিবে। ডোৰ দুই পাত্ৰ অৱশ্যে সুমুৰিক দোৱাৰ গচ আচে। জন সাধাৰণৰ বিশ্বাস যি শিমুৰ ভল ধৰা পথি পথি এক মনত বেলোৱা পৰানীৰ পথে আৰু শৰীৰ পীতুৰ পথি বনত ইয়াৰ দুই পথত ধৰা শাবিৰ বনমি বা পাহাৰত বৰষ কৰাবলৈ তেওঁতে শিমুৰ গোৱানীৰ পথ

নাম স্বৰূপ কৰিব লাগে। নহলে কিবা অধিষ্ঠৰ শান্তিৰ পাৰে। কিন্তু সি যিযো নহ ক্ষাৰ্কুতিৰ সোম্পয়াৰে উপৰূপ এই ঢাটী বৰ্তৰ দৰি ভলাবৰ কৰিবলৈ। শিমুৰ বৃৰি ধৰা পৰানী দৈ আছি পাথাৰ ভলাবৰ কিন্তু নামমিত 'বক্ষীটুৰি' নাম এটি ভলপ্ৰপৰাব সঁষ্টি কৰিবে। বাখিলা প্ৰাচী এমাটুল দুৰ্বল পৰা ইয়াৰ শব্দ শুনা যাব। ভলপ্ৰপৰাতোৱে কিন্তু নামমিত তিনি কালৰ পৰা অহ তিনি কোনো পৰানী একে লগ ছৈচে। এই খিনিক শিমুৰ ধৰা এমাটুল পৰা ইয়াৰ পৰানী এক দগ্ধবাজা। বৰ্তৰ আমোদত অনেক চাহাৰে মেৰা সহলবলে আছি ইয়াৰ পদাতে নিমোনি পাত্ৰত অৰ্পণ কৰিবলৈ।

জগজ্ঞাথৰ ধৰা—পাহাৰী মৌজাবৰ বেলঙ্গুৰ পথত ধৰা জগজ্ঞাথৰ এই ধান বনত এবতৰ বাধে এচৰ নাম-কৰ্মসূচিতে পৰানী বিমোচন কৰিবলৈ।

গধেৰ মেৰালোৱা

এই দেৱালোৱাম পাদখণ্ডী মৌজাবৰ নাজিৰা ধান পৰানো হৈকে বৰকৰ বাস্তুলো ১৬ মাইলৰ পুঁতিৰ পথা উতৰে পথ এই নিমোনিৰ পথত অৰ্পণ কৰিব। মদনা কল কৈছে হৈ ধৰা এই নিমোনি মেটু পৰানৰ লক্ষ্মণত ভজা দিব লাগে। এইসবে তামোৱান দিন পতিত হোৱাৰ কৈছিল কোনোৱাৰ এবতৰ লোডৰ বৰুৰতী হৈ তেওঁ পথৰ পথে পোৱা এবতৰ বৰুৰতী হৈ ধৰণ পথৰ পথে পোৱা এবতৰ অৰ্পণ কৰিব। নিমোনিৰ বৰুৰতী এই ধানে পথৰ পথে কৰিবলৈ নিমোনিৰ নাও হৈ আৰু আৰু বৰল পথৰ সাজ-পাপ আৰু বাচন-কৰণৰ মূল হৈৰে।

শিমুৰ যি দুই কোনো পৰানী আছি বষ্ট এক ধাৰ হৈ মিলিক তাতে প্ৰতি বচনে কাহি মাহৰ এই উত্তৰপক্ষত পথা আৰু লক্ষ্মীপুৰীৰ নামত হোৱাত কৰি এয়োৱাৰ বৰাৰ পৰি চৰাব ভৱাই লিয়া দিয়া হৈ। নামুনোৰ নামমিত ধৰা শিলালোক 'ভৱি কোৱাৰ' বোলা হৈ। ইয়াত এই মতা কুকুৰ কাহি এক বিশেষ বৰষৰ পূজা কৰা হৈ।

ইয়াত প্ৰতিবেদনে ধাৰণৰ পঞ্জাৰ সমত এখন ডাঙৰ বেলোৱা হৈ। মেৰা দৰ্শনৰ কাৰণে দুৰ্বৰিবৰ পথা অনেক ধানীৰ লেখেৰিনিচিয়া সৌত বৰ। ধণ্ডেৰ কৃপাত ধানীৰ অভূত সীক কৰিব হৈ।

এই ধণ্ডেৰ দেৱালোৱা পিচত নাজিৰাখাতৰ বুন্দু পৰানী ধৰা অনামত। এই ধানুন্দৰ ৩০০০ সহ সহৰ বাস্তুলো নিচেই কাষায়ে। প্ৰতিবেদনে পূজা পাত্ৰ দিবকাৰ এই ধানুন্দৰ মাহাত্মাৰ কৰ মহায়।

ইয়াৰ বাহিৰেও উতোলুৰ মুন্দুবাহীৰ ধৰা, বৰখাট এবতৰীবৰ মৈবৰণৰ মৈবৰণৰ বার্ষিক হৈপৰাবৰ্তীৰ ধৰা, মৈবৰণৰ মৈবৰণৰ বার্ষিক হৈপৰাবৰ্তী হোৱা-হৈত ভজাৰীৰ হোৱা-হৈত ভৱি, মাঝুড়ুৰ ধৰা, বৰকাৰীৰ বিশ্বাস ধৰা আৰু সোগাপুৰ অকলৰ নিমিলি বৰষীৰ বৰষীৰ একেৰিবা পাত। *

অসমীয়া উচ্চিমূলক লোক-গীত

ত্রিহেমস্তুষার শর্তা

অসমীয়া লোক গীতক অনুচ্ছান্মূলক, কৰ্যবিষয়ক আৰাধনা প্ৰথাম আসি কেইবা শ্ৰীনীতি তথাৰ পাৰি। তাৰ ভিতৰত উচ্চিমূলক পীড়ীগুলোৱে এমো শ্ৰীনীতি পৰে। এই শ্ৰীৰ পীড়ো অনুচ্ছান্মূলক গীতৰ দৰেই কোনো ঊৱা অনুচ্ছান্মূলক গোতা হয় বলিও গীতৰেৰত ভঙ্গি তাৰেহে প্ৰাণনা লাভ কৰা দেখা যায়। তিবোতা যাস্তুে গো কাৰণে এই শ্ৰীনীতি তথাৰ আনুচ্ছাৰ বচনা বুলি অনুচ্ছাৰ কৰিব পাৰি। পীড়োৰেৰত বচনীয়াৰ কলক নোকবিশুণু আৰু ভিড়িয়া সেৰ-সেৰীজৈ থকা অচলা উচ্ছিল পৰিচয় আছে। জল সাধাৰণৰ বিশুণু যে অনুচ্ছাৰ কোগৰ কেইশৰাজীয়াম অধিকারীয়া সেৱী আছে আৰু সেই সেৱীক ভৃতি সিনিয়া প্ৰাণৰ হোমোৰ বচনী পৰি। শীতলোক সংষ্ঠ কৰিবলৈ তিবোতাৰ গীত পোৱা হয় সৌভোৱাৰ 'আইনাম' আই সবাই নাম 'অসমৰ সবাই' নাম' আৰু 'শীতলোক নাম' বলি ভিতৰত পৰে। দেশৰ বস্তুৰ কাৰণে আৰু কলোৱা মহামাতাৰ পৰা কৰক পাৰলৈ নিজীয়া মৰুৰ গৰুৰ নামৰঞ্জীৰকলৈ মুৰামেন্দোক সংষ্ঠ কৰিবলৈ 'নেৰো'ৰ নাম' পো। দক্ষিণাঞ্চলৰ কলোৱাৰ অধিকারীয়া সেৱীৰ নাম 'যাতোক' আৰু বস্তুৰেপত উলাইটভো' বলি উলাই। সুচৰণৰ বৃত্ত আৰু নামৰ বৰকণ কৰিবলৈ কলোৱা আৰু কৰিবলৈ প্ৰাণৰ পৰাবলৈ আৰু অৰজনৰ আৰাধনা কৰিবলৈ প্ৰক্ৰিয়া কৰা আছে। তেওঁলোকে বিশুণু কৰিছিল যে, 'গোচোই পুৰুষীৰখন মহলোৱায় আৰু অফিল-কৰী এই দুই শ্ৰীৰ সেৱ-সেৱী আৰু অপেন্দোৱাৰেই উচ্ছপণ আৰু তেওঁলোকেই নাম বিলো-বিলি আৰু বোগ যাবি কাৰণ বুকপ। তেওঁলোকক পুচ্ছতন অসমৰ সংষ্ঠ কৰিব পৰিয়েই দেশৰ পৰা অভিনন্দন আৰুত যায়।'

অসমীয়াৰ এইচো লোকবিশুণু যে, বস্তু আপি বোগোৱা কেইশৰাজীয়াম অধিকারীয়া সেৱী আছে। এই বোগৰ অধিকারীয়া সেৱীক 'আই' বা 'শীতলা' বোলা হৈছে। দক্ষিণ ভাবতত এই সেৱীৰ পীড়ো যথাৰ হয় বলিবলৈ কলোৱাৰ পৰাবলৈ আৰু কলোৱাৰ পৰা অনুচ্ছাৰ পীড়ো হৈছে।

১ Whitehead, R. R. H.: The Village gods, of south India Ed I, Intro p. I. Madras, 1916.

তাৰোল বাটি সেৱী আই
পুন গাই সেৱী আচৰিক ভাঙে।
তাৰুৰ বাটি সেৱী আইব
হেকেটি বৰিবা
দেলোৱ পৰা বাপৰি পৰে।

গোলোৱ নামত ভাগীৰথৰ সবৰ পৰা মৰ্ত্তালৈ দেলোক
মৰ্ত্তালৈ অনাৰ কাহিনীটো চুমুকৈ বিষি হৈছে। সেইবেৰে
মনসাৰ নামত মনসাৰ সেৱীৰ উৎপত্তি সম্পত্তি কোৱা
হৈছে।

এই নামৰেৰেৰ লগতে পুজা বা মাঝ প্ৰাণৰ
বৰাধা কৰা হয়। কামো সিল হ'লেও কিভুমুখ
পীড়ত নামতোকলৈ সবল লিখুগ আৰু অহ৻ৰ নিঃ
জিতে উচ্ছিল পৰিচয় আছিল। এই নামত সেৱী হেকে
যে আই ভগতৰ নৰ মনিচৰ পুজা খাবৰে বৰতোলৈ
আহে। সেই উচ্ছিলসকলেৰ পুজাৰ বাবে উপুষ্ট
সবল লিখিব নাপো। কিমো চাউল, দালি, লোধ,
কল, সকোণোৰেৰ চুৰা বষ্ট। আৰাকি

মন দিবা পুজিয় আই মন নাই টিক।
দেহা দিবা পুজিয় আই পাদে জৰাজি।

পাতিকে সেৱীক পুজা লুগুৰ 'আপোনাম'ৰ নামে
আপোনাম 'অৰ্বণ চৰাভণ'ধৰি থাকিব বুলি
নামৰীয়ে শাসনা লভিছে।

উপৰোক্ত আচাইতেো সেৱী বিষয়ক গীতত শান্ত
প্ৰভাৱ লক্ষ কৰা যাব। সেই ছিচাপে এই গীতোৱাৰে
ধৰাঁ-বৰকৰ যুগ অধৰ অমত শান্ত বৰকৰ প্ৰাণোৱাৰ
সময়তো বৰকৰ যুগ অধৰ অমত শান্ত বৰকৰ প্ৰাণোৱাৰে
ভূমীকৰণ কৰা যাব। পুজাৰ শেষত যি গীত গোতা
হয় সিবোৱক চৰা বৃত্ত গীত বোলে।

উপৰোক্ত সেৱীৰকলৈ উপৰি কালী, অনুপুৰা,
ঠাকুৰী আভি সেৱীৰ সংষ্ঠটি কাৰণেও তিন তিন
নাম পোতা হয়। এইচো নম কৰিব লগায়া যে এই
সেৱীৰকলৈ বা হোমায়াৰ অন্যান্য বুলি কলনাৰ
কৰা হৈছে। হোমায়াৰ গীতোৱে সেৱীৰ পৰ্যালোচনাৰ
বাবৰ কৰা, ভুবনী পুণ্য, মহুৰৰ বকলৈ বাৰে
বলোকলৈ অহ আৰি কৰা আছে। দুই একাকি গীতত
সেৱীক তামো প্ৰিয় অসমীয়া তিবোতাৰ লগতে বিজিন
মি কেনে সবল বৰক কলনা কৰিছে।

জন্মাইৰীৰ নাম, পোৱাইৰ নাম, জগন্মাখৰ নাম
অসমিত দৈবত বৰ্ষৰ প্ৰভাৱ সুষ্ঠুপ। জন্মাইৰীৰ নাম
তঙ্গোন এৰুক্ফৰ জন্মতিৰি তাম বাবৰ কুৰা অধীনত
গোতা হয়। এই গীতত ভাগগতত বিষি কুৰাৰ জন্ম
কাহিনীৰে চুমু আভাস পোৱা যায়। পোৱাইৰ নামত

ঐছুন্মুখৰ বৃন্দাবনত হানালীয়াৰ বৰনা আছে। অগন্মাখৰ
নাম নামনি অমৰ লোৱো কোমো কোমো টাইটি প্ৰচলিত।
সৰু সকল তোৱানোৱে গোচোই বচন মচনাটোলে নামৰ
বা ভূমীৰ চাপত ঠৰী আৰু ঘূৰ-ৰেষ্টি দি এই নাম
গোঁয়। নামত পুৰীৰ জন্মসূৰ প্ৰভুৰ ওখ গোৱা হয় আৰু
প্ৰভুৰ বাবে বাচুচুতি জনোৱা হৈ।

বাক বাক অগন্মাখৰ সংজ্ঞ সবৰে।
বাক বাক ভগুন কৰাৰে।

তুৰি নামাবিধিৰ ধূৰ বাকীৰ্তা নাই (এ)

বাক বাক জগন্মাখৰ এ।

ভূমীৰ ওভিত পোতা নাম, ঘূঁঘূৰীৰ নাম আৰু
কৰিয়া আৰদা নামত অনুব অধিকারীয়া সেৱী লক্ষণীৰ
ওখ পোতা নোৱা হৈছে। পোতা কুৰুৰ নামত ভূমীৰ
ঠুঠুৰ পোতা-কাহিনীৰ স্বৰূপৰ বাবে উপুষ্ট
সমৰ লিখিব নাপো। কিমো চাউল, দালি, লোধ,
কল, সকোণোৰেৰ চুৰা বষ্ট। আৰাকি

মন দিবা পুজিয় আই মন নাই টিক।
দেহা দিবা পুজিয় আই পাদে জৰাজি।

পাতিকে সেৱীক পুজা লুগুৰ 'আপোনাম'ৰ নামে
'অৰ্বণ চৰাভণ'ধৰি থাকিব বুলি আৰাদেৰ জাহাজৰ
কৰিবে বাগ-কুকুৰ প্ৰেৰণীক কেজু দৰি ভালোবাসাৰ
কেচিৰ লক্ষণীয় পোতা কৰিবলৈ। এইবেৰেৰ পৰা অনুচ্ছাৰ
অধিক পোতাৰ কৰিবলৈ আমোৰ জাহাজৰ বাবাৰ জাহাজৰ
মুগত পোতাৰ বৈকল গাজিতৰ আৰম্ভত কোমো কোমো
কৰিবে বাগ-কুকুৰ প্ৰেৰণীক কেজু দৰি ভালোবাসাৰ
পীড়কাৰাৰ বচনীৰাৰ আৰাদেৰ জাহাজৰ বাবাৰ নাই বিষি অনুচ্ছাৰ
মুগত পোতাৰ বৈকল গাজিতৰ আৰম্ভত কোমো কোমো
কৰিবে বাগ-কুকুৰ প্ৰেৰণীক কেজু দৰি ভালোবাসাৰ
পীড়কাৰাৰ বচনীৰাৰ আৰাদেৰ জাহাজৰ বাবাৰ নাই বিষি অনুচ্ছাৰ
মুগত পোতাৰ বৈকল গাজিতৰ আৰম্ভত কোমো কোমো
কৰিবে বাগ-কুকুৰ প্ৰেৰণীক কেজু দৰি ভালোবাসাৰ
পীড়কাৰাৰ বচনীৰাৰ আৰাদেৰ জাহাজৰ বাবাৰ নাই বিষি অনুচ্ছাৰ
মুগত পোতাৰ বৈকল গাজিতৰ আৰম্ভত কোমো কোমো
কৰিবে বাগ-কুকুৰ প্ৰেৰণীক কেজু দৰি ভালোবাসাৰ
পীড়কাৰাৰ বচনীৰাৰ আৰাদেৰ জাহাজৰ বাবাৰ নাই বিষি।

বাকাব জাহাজ কাইৰি ধৰি বেচাবৰ মুঢা ফলি
বাজ তেলো দেব শৈচৰি।

দেবৰিচাৰ গীত আৰু তোকোৰী গীত সাধাৰণতে
ভক্তিকলকে ঘৰে ঘৰে তিকা কৰি কুৰোতে খৰুঁকী
বা তোকোৰী বাজাই যায়। ইয়োৱা উপৰি বৰ সেৱা, পুনৰ

সেৱা, ভাঙ্গী সেৱা আৰি শহীদী অনুষ্ঠানবাবতো এনে
গীত গোৱা হৈছ। বিদ্যু বৰ্ষ মেহেরিচাৰ গীতভোলো হৈতে
একে হ'লেও চোকোৱা বজাই সোৱা গীতকৰে চোকোৱা
গীত বোলে। বহিদৃষ্ট দুয়োবিৰ গীত তক্তায়া
বেন লাগিলেও আৰি ভালোমান গীতত মারবেনৰ
নামত ভদিতা খাকিলেও গীতবোৰু মূল অনুবৰণৰ
সপ্তদিকে বৈকৰ দ্বৰুৰ পৰা পোৱা নহয়। বাতি বোৱা
ৰীতীয়া গোপীবোৱা আপিলৈ এক শ্ৰীয়া পুলুৰুষ
দাবৰ যাজক পৰা এই গীতভোলো বিশেষভাৱে উত্তু
শুলি কোনো কোনো পঙ্গিত মত দিয়ে। ২

এই গীতভোলোৰ লগত বচলা মনীয়ৰ সামৰণ
অনুবৰণ বৰিব পাৰি। গীতভোলো সংস্কৰণৰ অনিতাতা,
পৰমপূৰ্ব ভগৱান্ত অটীন বিশুস্ম, উকলু একাণ্ঠ ভজি
আৰি শৰীৰ তত সম্পৰ্কীয় কথা বিষিত হৈছে। গৌড়-
বোৰ প্রতীক বৰী। সংস্ক শাগৰত শৰীৰকোৱা হৈতে
ভুজুৱা নাই; মন দাঢ় আৰি উক হৈতে একবাৰ তাৰা।
কেতিয়াৰ শৰীৰকোৱা ধৰৰ লগত তুনা কৰি কোৱা
হৈতে শৰীৰ থকল ধৰণোৱা বাজাহাত হ'ল দ্বৰুৰ মাৰলি,
কামীজাহারোৰ বৰা আৰি ভবিষ্যত হ'ল 'এক বুৰি
ধূম'। চৰু, কাখ, নাক, মুৰ, লিঙ, ওহা এই নৰ খানি
দুৰুৰ আৰি সেই ধৰণ মাজত পুনৰাল হ'লি বিৰ আচে।
এইসমেতে কোনো কোনো গীতত গোচৈই শৰীৰকোৱা
বিশুস্মাত্ব অতিকণ্ঠ শুলি কলপনা কৰা হৈতে।

কঢ়াৰীসকলৰ মাজত প্ৰচলিত হাইবাৰ গীতে
ভজিযুক। এই গীতত নামাবৰ আৰি অনুমানবাপৰো
নমস্কৰ ভজাই পুৰিবৰী আকাশ চাৰি মুঠি ঝঁঝৰ হফ্ট
আনিৰ বৰণা পিবা হৈছে।

বৰগীতৰ দৰে আজানপীৰ বা শুহিলৰ নামত
প্ৰচলিত অবেকৰি ভিকিৰিবো অসৰীয়া তামাৰ অযুৱা
সমৰ। আহোম যুগত নামাবৰ সংহিত আজানপীৰ
নামৰ কৰীৰ এজন অসমৰে আছে আৰি তেৰেই

অসৰীয়া তামা শিকি লোকগীতৰ ছাতত ভিকিসমূহ
কৰনা কৰে শুলি কোনো কোনো পঞ্চিত মত দিয়ে।
ভিকিবৰ শব্দৰ মূল অৰ হৈচ কৌৰত। এনে গীতত
ভুজুমান দৰ্শনৰ বীভিন্নতাৰ আৰি তহমযুৰ বিষিত হৈছে।
গংসৰব অনিতাতা সম্পৰ্কেও ভালোমান গীতত কোৱা
হৈছে। প্রতিমো গীতভোলো বোঘা আৰি পৰ বকাত কৌৰতৰ
দৰে শুব ধৰি গোৱা পাৰি। গীতভোলোত অসৰীয়া লোক-
গীতত লগতে বৈকৰ সাহিতৰ অনুৰূপ লক্ষণীয়।
লোকগীতৰ অৱিত বিচিত ভিকিবৰ নমুনা—

যোঘা—ও আল্লাহে

পদ—মুনীয়াই এশিমৰ মুনীয়াই মুনিমৰ
মুনীয়াই ফুনিমোৰী।
কতক ঢৱে বলে কল ততি মুনীয়াই
ধৰিব বেঘোলি মাৰি॥
সংবন্ধে পৰাই গৰক বাবিছিলো
মাখোৱা পকালো চুলি।
পামক মনায় মুজিৰ নোৱাৰে
নামেহে শাৰ কৰা শুলি।

বৈকৰ দৰ্শনত নাম অৰ্থাৎ হৰিব নাম অৱন-কৌৰতৰ
কৰাত অধিক গুৰু আৰোপ কৰাৰ দৰে ভিকিবাতে
আৱাৰ নামৰ মাহাত্মা গোৱা হৈতে।

মনুবায়, নাম ললে সেহেবাৰ;
জুয়েও নোপোৱা পানীয়ত মুড়ো
চোৰেও নিমিয়ে পাই।

বৈকৰ কৰেসকলে গীত পৰত শংয়াৰ, শাগৰ, বা
'ভৱনী' পৰা কৰাই দিবাৰ কৰাদে পৰা পুকুৰ
কাকৃতি জনোৱাৰ দৰে ভিকিবাতে কোৱা হৈছে।

বহমনে পিৰিত তুবি আৱা চাকেৰেই
যদি কৰা দিবাবৰ পাৰা।

বৈকৰ দৰ্শন ভৱবাদৰ কথা ভুজুমান ভিকিৰত
পোৱা যায়।

যেনে :—
চিষ্ঠা দেৱা মোৰ মন আজ্ঞাৰ নামত।

তজে দেৱা মোৰ মন ওকৰ পাৰত।
মৃক্ষকৰ দুৰাবত চাতেৰ ভিবেৰীৰ ঘাট।

উৱেখিত 'ওৰুৰ পা' ভিবেৰীৰ ঘাট'
(ঝিৰেনী ?) আৰি 'মাজা' শব্দৰ ধৰণোগ মনকৰিব
লাগিয়ে।

কিছুমান ভিকিৰত আকো দেহিচাবৰ গীতৰ
দৰে মানৰ দেহত বিজিনু অপক ধৰণ খুলি, কৰা,

মাৰজি, কামি আপিল লগত ভুজনা কৰি জীৱনৰ অধ-
ভুজৰাতৰ ইঞ্জিত দিয়া হৈছে।

ড: বিৰিপিকুৰীৰ বৰণা দেৱে তিকেই কৈছে
“বৈকৰ দৰ্শন ভাবধাবাৰ লগত কিছু গামগুসা ধৰা
কৰাবল্পেই অসমৰাগী হিমু আৰি ভুজুমান পশ্চিমৰ
সমৰ-মিলভাতৰে দেশৰ আৰি জাতিৰ উন্মত্তি লাপিব
পাৰিছে। চান্দলাই আলি ভুজুমান সাধকমাকলে মহা-
পুৰষ শৰীৰ দেৱে দৰ্শনৰ থতি আহুষ্ট হোৱাবো মূল
কাৰণ এৰে” (অসৰীয়া ভালা আৰি সংস্কৃতি) চান্দলায়
বচা কৰাৰ বৰী গীত এটি আজিও হিমু ভক্তৰ
মুখত ঢলি আছে।*

৬৩৮২-৬২/১০

অসমীয়া কবিতাত স্বদেশ-প্রীতি

ত্রিমুহোমোহন তাঙ্গুকদাৰ

অসমীয়া সাহিত্যৰ বৃৰুজী অধ্যয়ন কৰিলে এক বৃৰুজৰ পৰিমাণৰ দেশৰূপৰ দেখা পোৱা যাব। প্ৰেৰণ মাহিতিৰ গোৱে, নদ, নদী, ফুল-ফুল, মিঠি সুৰক্ষা বৎসে এই দেশৰ তাৰামোহনৰ উত্তোলন। যাসীনীয়া সাহিত্যত বছকেইটো শৰ্তাবৰীৰ আগত পৰাপৰ এই দেশৰ ভাৰ প্ৰেৰণাই কৰ বৈচিত্ৰ পৰিমাণে হাম পাট আহিছে।

এই ভাৰতৰ সৰ্থী হয় পোন্তে ইউৰোপত। ইউৰোপৰ পৰাপৰে এই ধাৰাৰ প্ৰাচীত ভাৰতভৈ আহে। ইয়াৰ আগতত সমষ্ট প্ৰিয় সাহিত্য বৰ্ষবুনী আছিল। অসমৰ বিপুলত কৰি সাহিত্যৰ বিজয়ৰ ন ভাৰতৰ বৰ্ষ-কৰি লাগোৱা কৰে তেজিতো ইউৱেনোপীয়া সাহিত্যত দেশৰূপৰ বচনৰ সৰ্থী হয়।

অতীতত অসম তথা ভাৰত বৰ্ষবুনী আছিল হেতুক তেজিতো দেখে দেশৰূপৰ বচনৰ পোৱা যাবাব। আছোৱা বৃগত মচিত বৰ্ষবুনীত দেশৰ মড়কৰ বিজয়ৰ পৰিবৰ্তন আৰু মহিমা গীত কৰিবাৰ আপিত হেনে বৰ্ষবুনীতিৰ উত্তোলন পোৱা যাব। কৈবল্য বৃগত অসমীয়া সাহিত্যত সামাজ সংস্কৰণ বৃক্ষৰ কিছুমান গীত পদ পোৱা যাব। বাম সবৰ্ষীতৰ বৰ্ষবুনীত এই দেশৰূপৰ ঘৰীণকৈ উপনৰ্কি দৰিব পাব। আছোৱা বৃগত দেশৰ কালচৰোভাবত অসম ইংৰাজ বৰ্ষবুনীৰ কৰণ পৰাই ভাস্তোভৰক বচনৰ সৰ্থী হয়। অমা-ধৰি চৰা কৰি দানা বৰ্ষবুনীত তোকাবীৰ গীত, দৰুকৰনৰ গীত, মহিমাৰ দেৱামুনৰ গীত প্ৰতিৰে সবচকত বিশিষ্ট ডুবিকা লৈছিল।

“কিমনো আলিমি মান ঐ কৰন তই
কিমনো আলিমি মান
বৰ্ষবুনী মৰিয়াত মেনি গোৱ মেলিলি
কাললৈ বিশাতি বৰ।”

পিলিন-যশিবামে দেশত ন আলোকণৰ সৰ্থী কৰিছিল। তেওঁলোকে ইংৰাজৰ চৰুবলি বুজি বিপ্ৰোহ কৰে, ভজতাক ভজাব। শেষত দেশৰ হৰেই এই দেশ হিটোয়াৰৰ আগামতি দিলোৱা হল। সমাজত তেওঁলোকৰ প্ৰভাৱ উজাই কৰিবলগীয়া বিধৰ নহয়। কৰণ এই দিলোহ আছিল গৰ্ত বিশোহী, সেই বিশোহোহত শৰাজ অপৰিহিৰ। সেৱেহে সোনাম বিশোহোহত চৰা কৰিবো প্ৰাণপৰ্যায়ী গীত পদেৰেই ইয়াৰ অঞ্জলি যাওঁচিল।

“কপুন ধোৱাবোৱাত গৰাই এ যশিবাৰয়
‘ সোৱৰ যোৱা খোৱাত গৰাই
কিমো বজাৰ বৰত সোৱে আলিমি
তড়িত তিপেজৰী লৱি।’

বেতনাম বচাপ্রাণাম অসমৰ গোৱাম-প্ৰেৰণ ইয়ান সকৰণ ধূমি তুলিলি আলোকণৰ মেট ফুল পৰি অনুপৰ বাজিলি “কেৰেই হালোৱ চৌকাবী বেহোলাত, কিলিবাৰ কৰি শঙাকী ভাগাটোৰ ওৰুত প্ৰাণাম দিয়ে চৰকালৰ, এনেকি পৰাশৰি তথা কঢ়াৰ স্বতত অসমীয়াৰ সজনি বঢ়াৰা ভাগা আপনৰ কৰি দিয়া হল। এনে সৰ্বোপৰ বৃগত অসমীয়াৰ মেলিল কৰিবলৈ কৰন্তাৰ জন্ম। দেশৰ এনে সকল কালত সিংহেৰূপ কৰিবলৈ কৰন্তাৰ অনেক পিলি অৰুঠ। এই জন্ম পুৰুষৰ কৰিতাবিক প্ৰেতোৱা কৱত অসমত পুনৰ অসমীয়া ভাগা প্ৰতিশ্ৰুতি হৈয়। পিলে এষীবৰ অসমীয়া ভাগাটি বঢ়াৰা ভাগাৰ কৰুৱৰ পৰা মুক্ত হজোৱ ই গা কৰি উঠিব পৰা নাহিল। কোনোকী বৃগত পোৱাতোকে সচাহাৰ আশাকুৰীয়া পঢ়েৰে কলত অসমীয়া ভাগান বৰেছি আপগতি হয়।

“ঐ বাম দেশৰূপৰ মালিলে, এ বাম যানে মৰাবে
ঐ বাম দেশৰূপৰ মালিলে নোৱাবেত
ঐ বাম মহিমাৰ পিলিলে এ বাম দোৱা বৰালে
ঐ বাম ঘৰীণত ডোলোই খোলেহে।”

বিজীতসমূহ সামাজিকতে প্ৰেমৰ পৰিষ্কাৰ পৰিষ্কাৰ একামিক পীাতত জাতীয় ধৰেৰ প্ৰতিশ্ৰুতি শুনিলৈ পোৱা যাব। মহিমাৰ বাহিনীয়ে বিজীতক বেঢাইছে এইবৰে—
“অতিকে চিকুণ এ বুদানে মৰকা

অতিকে চিকুণ এ মাকো

তাতোকে চিকুণ মহিমাৰ দেৱাৰ এই
নেকালি কেনেকৈ খাকো ?”

আম এটি বিজীতক পোৱা যাব বান পেৰা যুক্ত
যোগিয়াৰ মানবেৰ নাচীৰীৰ পৰা বিচাৰিছে বৰ্ধৰ
ইঁড়লি।

“বৰ্ধৰে ইঁড়লি বৈ দিয়া লাইবি
হালিবাৰ বংশলৈ যাঁষ্ট

শৰক বংশলৈ যৰণী কামিতে
বৰ্ধত এপালি লিউ”

০ ০ ০

“চৰা বুলি দিয়া প্ৰাণেৰী
মালৰ বুলি দিয়া বাঁষ্ট
বাতিৰ ভিতৰতে কাৰোৰে বৈ দিয়া
শৰক কৰিবলৈ মাৰ্গ”

বৰ্ধৰে তত্ত্বতে কাৰোৰে বৈ দিয়া

শৰক কৰিবলৈ মাৰ্গ”

১৮২৬ চনত অসমে পৰামোহনৰ শিকলি লৱল লাগি হয়, দেশৰ সমসত অসমীয়া ভাগাটোক হেহজানী কৰি শঙাকী ভাগাটোৰ ওৰুত প্ৰাণাম দিয়ে চৰকালৰ, এনেকি পৰাশৰি তথা কঢ়াৰ স্বতত অসমীয়াৰ সজনি বঢ়াৰা ভাগা আপনৰ কৰি দিয়া হল। এনে সৰ্বোপৰ বৃগত অসমীয়াৰ মেলিল কৰিবলৈ কৰন্তাৰ জন্ম। দেশৰ এনে সকল কালত সিংহেৰূপ কৰিবলৈ কৰন্তাৰ অনেক পিলি অৰুঠ। এই জন্ম পুৰুষৰ কৰিতাবিক প্ৰেতোৱা কৱত অসমত পুনৰ অসমীয়া ভাগা প্ৰতিশ্ৰুতি হৈয়। পিলে এষীবৰ অসমীয়া ভাগাটি বঢ়াৰা ভাগাৰ কৰুৱৰ পৰা মুক্ত হজোৱ ই গা কৰি উঠিব পৰা নাহিল।

“তাম এ বৰানী আলোক কাহিনী অসমৰ বৰ্ষবুনী
হিয়া নোব হেব” বলৱত্ত হোক পৰাম উঠক উঠালি
দেশৰামৰ বুদান চৌকাবীৰ এই পীাতত আছে—

“বাহাহে জননী ইনু নিভানলী
ধীয়াহি জননী ইনু
হৰৰ মনিৰ ভক্ষি গীৰে খু
বাবিলৈ আলামপাতি !”

দেশৰূপৰ সাহিত্যত এক বুজু পৰিমাণৰ অনুপৰ অপৰাধিতে অপু দৰি কৰমাকাষ ভাট্টাচাৰ্যাই। তেওঁৰ বচনৰ আই আই আক অপুকুলিত। নিয়ামনু অসমক তেওঁ আপত কৰিব বিচাৰিল। অসমৰ শৰকৰৰ অৱহাব বাবে হৈ দেৱ কৰি ভাট্টাচাৰ্যাই লেৱনি চলাইছিল। “ভাট্টাচাৰ্যাই”ৰ পাতনিয়ত দেৱে কেনে তেওঁ ভাট্টাচাৰ্যাই লেৱনি চলাইছিল। “এই পৰিবেশৰ মেলে বৃগতি দেৱৰ নোৱাৰি কৰিলি কৰিলি চৰুৰ পানীৰে লিখিছো। পুৰুষিবি চৰু বৃগত একো লাগ মথ শৰকৰৰ হৈ বিদ্যামান। বৰ্ষেছিটোয়াত্তি দেৱকৰৰ সাহিত্যত বৰ্ষমুলৰ প্ৰকট আছিল দেৱ এ অসম উৱিক বাবে বাবে চালেও তেওঁৰ হোপাই নপৰায়।

চাই চাই পাই অকুৰত আনন্দ। সময়ৰ আহানান্দ তেওঁ
অসমৰ পৰা আপত পাখিৰ বলা হোৱা বাবেই হচ্ছতো
জনমতুনিৰ প্ৰতি এনে ঝুকাপিক প্ৰে। মোৰ দেশৰোপৰ
অসমৰ জাতীয়ৰ সামীক্ষাত্তে দেজৰবাপাই কৈতো:

“পুমীৰীৰ কড়ে
নোপোৱা কৰিলৈও পাত” (মোৰ দেশ)
মোৰেন দেশৰ সঙ্গান হৈ বিচাৰে তেওঁ দেশৰ
চিৰ অঞ্চলতি। অভীতৰ বৰ্ধ ইতিহাসৰ পুনৰাভিয়ন
বিচাৰে :

“বাজক ভৰা বাজক শৰ
বাজক বৃং খৰু খৰু
অসম আলো উন্ডি পৰত
জয় আঠ অসম বোৱা।”
বৰ্ধবুনীৰ বেজৰোপৰ অসমীয়াৰ বৰ্ষবুনী
উজৰে ভাগাটোৰ হালোৱা ভাগাটোৰ হালোৱা ভাগাটোৰ
বৰ্ধবুনীৰ বেজৰোপৰ অসমীয়াৰ বৰ্ষবুনী

গোবালপূর্ণীয়া লোকগীত

শ্রীঅভ্যন্তর বর

মনে যাবে চায়
চাবে কি ভুলিতে পাবি
পৰাবি কথায় বে
মনে যাবে চায় বস্তুরে ।
আমো গাছে নাইরে আয়
বস্তুর কেনে মাবে।
তোমার আমায় নাই পৌরিতি
আংকি কেনো ঘোৰে বে
মনে যাবে চায় বস্তু বে ।
আমো গাছে নাইরে আয়
পাহাড় পাহাড় শিয়া
তোমার আমায় হইবে সেখা
এ বনেতে গিয়া বে
মনে আবে চায় বস্তুরে ।

(২)

চেৱা বস্তু বে নদীৰ কূলে সব বানিয়া দে
নদীৰ কূলে পৰি বে ধাকি কতো বকেৰ মানুষ দেখি
বছৰ বনে আৰ কাকোকে না দেখি ।
চেৱা বস্তুৰে নদীৰ কূলে সব বানিয়া দে ।
আট আনা দেৱ দুধ হাজোৱে
কতৰ যতনে খোজাইঁ বস্তু ধন
ত্ৰু বস্তু মোৰ বাতালে উপাইছে ।
চেৱা বস্তুৰে নদীৰ কূলে সব বানিয়া দে ।
চোট কমলা দুই দুই আনা
বড় কমলা চাইৰ চাইৰ আনা
মদ্যাৰ কমলাৰ সৰে বনে না ।
চেৱা বস্তুৰে নদীৰ কূলে সব বানিয়া দে ।

(৩)

অগময় আশিলেন মোৰ প্ৰাপ নাথ
মাইজ বৃকি বালায় গাইবে তাত ।
আক তাতো বালোঁ বাবাও বান
বাসিয়া কোটোঁ কৃত
অ'বে নিজেৰ সোয়ামি দেমন ত্ৰেম
পৰাব সোয়ামি সুবৰে ।
তাতো বালোঁ বাবাও বান
বাসিয়া শিয়া কেতা
অকি মৰিয়া গৈছিতে বিয়াৰ সোয়ামি
কায় আইকৰে আসিয়া বে ।
অগময় আশিলেন মোৰ প্ৰাপ নাথ
মাইজ বৃকি বালায় গাইবে তাত ।

(৪)

ওবে ডেলোআ কালিশ কেনে ,
তুই কেনে কালিশৰে ডেলোআ
বাতি নিশি কালে
তোৱ ডেলোআৰ কালমা উনিমা
মন মাৰণ মোৰ ঘৰেৰে ।
ডেলোআ কালিশ কেনে ।
তকোনে ন কইচুঁ দে ডেলোআ
মাঙ্গান ধূতৰ বাবী
ধূতৰ বাবী গৈছিলে কালে
ন আশিলেন ধূবিৰে
ডেলোআ কালিশ কেনে ।
চোট চোট পংকিৰে ডেলোআ
জাকো সাজে জোৱা
তোৱে মোৰে মাৰণ বিধি
নাই লোৰেন কোৱা বে
ডেলোআ কালিশ কেনে ?

(৫)

বাব তাব সাধে প্রেম করো না গো বাধে
বাচিদে না তোব একীরু
প্রেম করিয়া না করিস ক্লন
বাবে গো বাব তাব সাধে প্রেম করো
জাতি সাপের নেঙ্গুর ধৰা
জাতি সাপে দংশন করিলে গো বাবে
বাচিদে না তোব একীরু
প্রেম করিয়া না করিস ক্লন
বাবে গো ইলশ মাছ কি বিলত ধাকে
ভুকাটিলে কি কাঠোল পাকে ?
বোলাব ঢাকত হয়না মনু গো বাধে
ডেকুল আগনা মুরু সোন
প্রেম করিয়া নাকরিস ক্লন
বাবেগো ৮০ তোলাত সোব হইলে
ভাবেব কাটা আধুন ঢালে
৪০ সেবে এক মন হইলে গো বাধে
মনে মনে হয় বিলন
বাধে গো প্রেম করিয়া নাকরিস ক্লন।

(৬)

ওবৰ নাম উনিয়া বে
চাইলাব উনসিনীহে ওক
তোমাব নাম উনিয়া বে।
ওবৰব বাবী ফুল বালিছা
শিয়োব বাবীত কুলি
যে ভুকই শিকাইবে সৃষ্ট
মুগে মুগে তাৰি দে।
ওবৰন নাম উনিয়া বে।
পাৰ হইতে গেইজাব ওক
ভুপালীবো শাটে
লৈন-ইন দেকিয়া নৌকা
নিয়া পেইলেন দুবেহ
ওক তোমাব নাম উনিয়া হে।

(৭)

অ'কি নিলোকথ শান
তোবে অনো জলে আসিলোঁ
সঙ্গ হইলেক নদীৰ পাটে
অ'কি কেঁচো আচোঁ বইদো
চেয়ে চেয়ে নবন জলে
মালা গাডিলোঁ
মনু জলে আসিলোঁ
তুই বনু আলিখাৰ বলে
চেয়ে আছি পথ প্রাথে
কতমিনু বৰো একলা ঘৰে
মালা গাডিলোঁ বনু জলে আসিলোঁ।

(৮)

ও ঝীৱন বে ঝীৱন ছালিয়া নাযাটশ মোৰে
তুই ঝীৱন ছালিয়া গেইলে
আৰু কবিবে কে ঝীৱন বে।
আৰ তুই ঝীৱন ছালিয়া গেইলে
ওৰে কালিলে সুব বাপো ভাই
গোপাৰ মেহ শুশন মাটে
পুৰিয়া কবিবে ছাই ঝীৱন বে।
আৰ ভাই সেকোঁ ভাতিজা সেকোঁ লে
ঝীৱন সম্পত্তিৰে ভাগী
আগে কবিবে ধনেৰ ভাগ
সেমে ঝীৱেৰ গতি ঝীৱন বে।

(৯)

কালা ভুলিয়া বইতে পারিনা বে
অ'বে প্রাথেৰ কালা বে।
চিকখ কালাৰ সেটোৱাৰ ভাঁ
অধিয়া অধিয়া চলিয়া যান বে
কালা ভুলিয়া বইতে পারিনা বে
অ'বে প্রাথেৰ কালা বে।
চিকখ কালাৰ কুটু দিয়া
মন বালাইচেন পশান দিয়া বে
অ'বে প্রাথেৰ কালা বে।

(১০)

কালা আব না বাজান বাশৰী
 কালা আব না বাজান বাশৰী
 বাশীর হুবে কালা বইতে নাপাবি ।
 কালামে তেব কালাৰ বাশীৰ হুবে
 অৰজন নাবীৰ মন মোৰ নাৰৱ ঘৰে
 ওৱে কেনেবে কালা বাজান বাশী
 সাজে সকালে ?
 কালামে কুল গোৱো কলঞ্চ বইতো
 ওৱে তনু ঝুট কাল মোৰ গালাৰ কাণী
 সাজে সকালে কালা না বাজান বাশী ।
 আমি নাহাৰ যনুনৰ শাটে ।
 কালা নাতনিৰ ডোৰাৰ বাশীৰ পান
 কুল কুটিলে মেৰোৱ তোমোৰ আইমে কালা
 ভালে বইসে কৰে বধু পান ।
 কালা আব না বাজান বাশৰী
 বাশীৰ হুবে কালা বইতে নাপাবি ।

(১১)

ঙুগনো নাইয়া কিবান মাবিলেন নাবীৰ হিদে চাইয়া
 আব যে নাইয়াও কৰিবে পাৰ
 তাকে দিবো আমি গলাৰ হাৰবে
 পাৰ হইলে মৌৰন কৰিব দান
 কি শুলনো নাইয়া কিবান মাবিলেন
 নাবীৰ হিদে চাইয়া
 আব তুবিতো বিদেশী নাইয়া
 অমিতো দুষ্ক দেৱ মেৰো বে
 চাপাও সোকা কমলা হস্তীৰ শাটে ।
 ঙুগনো নাইয়া কিবান মাবিলেন
 নাবীৰ হিদে চাইয়া ।

(১২)

আই মোৰ পাৱো খুনুকা বাজেৰে
 আই ঝুট কেমোনে বাইৰাৎ জাঃ ।

আব হবে মোৰ ভাষুব
 বাইৰা মোৰ শুণুৰ লো
 আইমেৰ শিঠানে নমদি আগে
 কেৰেন কৰিয়া বাহিৰ হৰ লো
 আই মোৰ পায়ৱা খুনুকা বাজেৰে
 আই ঝুট কেমোনে বাইৰাৎ জাঃ ।
 আব পিবিতিৰ আশে
 পিবিতিৰ বশেনো
 আই ঝুট দিনু খুনুকৰ বায়না
 মুই না আমোং বানিয়া মো লো
 মো কালাট বা তোৱা দিছেবে
 আই ঝুট কেমোনে বাইৰাৎ জাঃ ।

১৩

ও বড় মোৰ বশিয়া দেখা দেও মোক
 একবাৰ আসিয়া
 আব ব্ৰথা ধানেৰ ভাজুন বই
 সোণাৰ বড় মোৰ আসিলেন কই
 আব আসিলো চায়া আসিলেন না
 বাটাৰ পান মোৰ বায়ৱা পেইলেন না
 আব আইশো বড় মোৰ
 থাওহে পান
 শুনান বড় মোৰ মোতোৰাৰ পান ।
 তোৱ বড়ুৰ বাদে আচোং চায়া
 এলাও কেনে বড়ু তোৱ নাই দেখা ।
 ও বড়ু মোৰ বশিয়া দেখা দেও মোক
 একবাৰ আসিয়া ।

১৪

বড়ু কাজোল তোমোৰ বে
 কোনদিন আসিলেন বড়ু
 কয় যা যাও কয় যা যাওবে ।
 আব যদি বড়ু দেইতে চাও
 ধাবেৰ পৰিচা খুটিয়া থাওবে
 বড়ু কাজোল তোমোৰ বে

কোনিমি আলিবেন বক্তৃ
কথ্যা যাও কর্মজা যাওবে ।
আব বট নকেব ছাজা বেবন বে
নোব বক্তুব নায়া তেবোন বে
বক্তু কাজেল ভোবো বে
কোনিমি আলিবেন বক্তৃ
কথ্যা যাও কর্মজা যাওবে ।

(১৫)

দেওয়া কবচে মেঘ মেদালি হলাই শুবল বাও
ধীবে চলান ধীবে চলান বে
কানাই ধীবে চলান নাও
ধীবে চলান ধীবে চলান বে ।
আগা নাদে ডুবো ডুবো
পাজা নাদে বই সো
চোঙায় চোঙায় ছেকে পানৌও
কন্যা পাজা নারে বটিসো
চোঙায় চোঙায় ছেকে পানৌও ।
ওবে জল টেমিতে জল হেকিতে
চেউটির ডিবি দৰি
গলাব হাব শুলিয়া কনাবে
কন্যা নাপান ছেউটির দৰি
গলাব হাব শুলিয়া কনাবে
ওবে তোকসে বোঁা সোধাৰ নাগোৰ
ঝাটে ভাঙ্গ নাও
ভাঙ্গা নারে খেওয়া দিয়াবে
কানাই কেহোন বজা পাও
ভাঙ্গা নারে খেওয়া দিয়াবে ।
কন্যা ভাঙ্গাও মোয়ায়
ছিবাও মোয়ায়
কপায়ে-বাহা
বাজাৰ হঙ্গিক পাৰ কবিচ় বে
কন্যা তোৱা কত্তা ভাৰ
বাজাৰ হঙ্গিক পাৰ কবিচ় বে ।

ওবে বাজাৰ হঙ্গিক পাৰ কবিচ়
নিচ় আনা আনা
তোক শুলৰীক পাৰ কবিতে বে
বুই খসাইৰ কাটেৰ সোধা
তোক শুলৰীক পাৰ কবিতে বে ।
ওবে খেওয়া দিতে খেওয়া দিতে
শৰীল ইইল মোব কালা
ভোব শৰীল ইইল কালা
তোক শুলৰীক পাৰ কবিতে বে ।

(১৬)

অকি সাধুবে-ও মোব সাধু
য়িলি সাধু পৰবালে যান
নাকবেণ সাধু পৰবৰ আলা
নিজ হত্তে সাধু বাজিয়া বান ভাত ।
অকি সাধুবে ও মোব সাধু
বেশিকে সাধু কৰং ধাৰ
মেই দিকে সাধু বালুচৰ
মোপা চায় সাধু বালেন না বাঢ়ো ।
অকি সাধুবে ও মোব সাধু
কোচেৰ কড়ি সাধু
না কৰেণ বায়
পৰ নাৰী সাধু আপোন নাবে
পৰনাৰী বধিবে তীৰন
অকি সাধুবে ও মোব সাধু
বাপিজ্যা কৰেণ সাধু তালে তালে
ফিলিয়া আইসেন সাধু বৰয়া কালে
বুই ধাকিম সাধু এ জলেৰ যাটো ।
অকি সাধুবে ও মোব সাধু ।

२५। शत्राधिकीर्षक सकलो कार्य-सूची आव दृष्टि संग्रह अभिन्न वाचा आव केन्द्रीय चबकावर कर्तव्यावी सकलक सहदेशिता कविवर वावे अनुमति सिवले सवित्ता दिलो वाचा आव केन्द्रीय चबकावर अनुवाद जावा ।

२६। डाक्टोरिचार वावे जावे एहेजावर आव पोंचप उकाव पुष्टपाथवर पुर्जिसँग्हट कविवरै वावे डः महेश्वर नेट्वर्क भाव दिया हुवक ।

२७। एই वाज्ञ वेजवरवा देवदेवाव गाहित्य सत्ताव डै डिव्हापडव डॉठार्मार्य एजेन्सीवा प्रकाश कविव। केलेझावर विषय समृद्ध छुकावाइ सिवर वावे डः सदोत्तमवाराव शोधवारी (आवाराक), श्रीलीला गणे आव श्रीतीव कोर्वावर भाव दिया हव ।

२८। शत्राधिकीर्षक सकलो विवादि शनिविट कवि एवनि शत्राधिकीर्षक सूतिवर आनुष्ठानिक भावे सप्लानाव वावहा कवा हुवक ।

२९। पर्याकार एहि विशेष संख्या प्रकाश कविवरै विव कवा हव ।

३०। शृृतिवर्ष सप्लानी शावतीव वावहा वावे प्रश्नन सप्लान, श्रीआदाल वाचा, देवदेवाव वरवा आव अवध गोवावावे गठित समितिक भाव दिया हुवक ।

(३१) वेजवरवा प्रकाशवर एववावर छवित इवाजी असरीव उकाव शोदोव कवि शप्लानाव कविवर वावे डः महेश्वर नेट्वर्क भाव दिया हुवक ।

(३२) शिवायावत शृृतिवर्ष निश्चाव कविव वावे आ॒चिनि समितिके दाखिव दिया हुवक । इवाव वावे प्राथविक वावे एहेजाव उका दिया हुवक । शृृतिवर्षक भाव असेवीव हव । फलकृत सिव लगा त्वाव युत्तम कविवरै डः महेश्वर नेट्वर्क आव अद्यक्ष पवाव चिवावाक भाव दिया हुवक ।

(३३) शिवायावती आ॒काशवाणी, सकलो शावतीव कावत, चबकावी, बे-चबकावी प्रचाव अनुष्ठानावहे शत्राधिकी उपलक्षवर विशेष कार्य-सूची प्रचाव कवात शहयोग कावना कवे ।

विशेष दोषावा :

वेजवरवाव पुर्वांश जीवनी, शिव उपयोगी जीवनी: वेजवरवाव जीवनवर नाटकपर धृतिवालितावा पात्रुलिपि दिवाव शेष ताविव ३० जून पर्वान्त शास्ति दिया हुवेव । पुर्वांश वावे एहेजाव आव पोंचप त्वाव दिया हव । पात्रुलिपि॒र निनिटाकै सकल प्रधान सप्लानवर वावहा नेतृत्व दिवित ताविवर तितवरत दिव लागिव ।

लक्ष्मीनाथ वेजवरवा जन्म शत्राधिकी पुंजि संग्रह आचनि

वाज्ञवाडावे पुंजि वाज्ञवर नीति तत्त्व दिवा दिवे निर्धारण कवा कैजेह :-

शाखा सत्ताव संग्रह

योदा वालव १९६७ व नेट्वर्क शाखा सत्तासमृद्धक संग्रहव वृत्तिवर वित्तवर दिवा हुवेव । निषेद्वेके शाखा सप्लानावे निनिट भावे शत्राधिकी पालाव कविव लागिव । सेहि गठितके शाखा समृद्ध इतिवावो दोगावान दिवा विस्त वृत्तिवर संग्रह सप्लान दिव ११ नेव डिस्ट्रिक्ट वृत्तिवर केन्द्रक वृत्तिवर वाही आव तावा जाव दिव लागिव । योदा वालव शत्राधिकी ४० (चिविव) भाव शाखाव वाही वावे वाकी ६० (घाटि) भाव केन्द्रक जाव दिव लागिव ।

उक्त गमवर तितवरत प्रोतोक शाखा सत्ताव कृमेव ५०० (पाँचिल) उका, पुंजि संग्रह दिव तावे शत्राधिकी ४० (चिविव) उका, पुंजि संग्रह दिव तावे शत्राधिकी ४० (चिविव) उपविव अकलिक शाखा योदा वालव वावे कृमेव वित्तवर कवि पुंजि संग्रह दिव लागिव । तेवे शाखाव अकलिक शत्राधिकी निज अंशवर पवा एकोवा परिवाव मिवाव वावहा दिव ।

अमे धरणवर संग्रह ३१ रेहै ताविखव पिच्छ
वक्त थाकिव

आकलिक शमितिव संग्रह

शत्राधिकी उपलक्ष १५ एप्रिलव तितवरत मह-
कूवा तितित आकलिक शमिति घटन समृद्ध हव आव
हस्तकावर वावे ठाई खानेव आकलिक देव वर । गठितके
सप्लान ठाई नगवरत वावे शाखा शाहिता सप्लानावहे
हुवीया कार्यास्त्रीलै शत्राधिकी अनुष्ठान कवाव आव-
शाक नकवरे । आकलिक तितित तेहि शाखासमृद्ध वेज-
वरवा शत्राधिकी आकलिक शमितिव अस्तुत्त हव ।
एवेव अवस्थावे केन्द्रीय दोगावान दिया वित्त वृत्तिवर
तेवे शाखा शत्राधिकी आकलिक शमितिव निनिटवे
कविव पाविव आव शाखाव नामत संग्रहव निनिट

प्राप्त अंश आकलिक पुंजि व जाव दिव । (उपरे वाके वे नवावर देवउपन शाखा सत्ताव लगत आकलिक शमितिवे गोनेहेवे समृद्ध वक्ता कवि शत्राधिकी कार्यास्त्री निर्धारण कविव)

कृपणव योगे संग्रह

११ नेव पुंजित सकलो ठाईते वजिव वहीव संग्रह वृत्तिवर वित्तवर । १ जूनव पवा ३० डिस्ट्रिक्टवर पर्याप्त आकलिक शमितिव केन्द्रीय डिस्ट्रिक्ट तावाव दिव आव अप्रोक्ष अकलिक योदा वालव परिवाव मार्याव कवि दिव ।

आकलिक शमितिवे गोनेहेवे अकलिक सकलो ठाईते संग्रह अद्यिवन कविव ! कृपणव वावा संग्रहीत पुंजित शत्राधिकी ४० (चिविव) भाव आकलिक वाविव ।

आकलिक शमितिवे गोनेहेवे देवउपनीवाके कवि योदा वालवर वित्तवर उपविव अकलिक शाखा योदा वालव वावे कृमेव वित्तवर कवि पुंजि संग्रह दिव लागिव । तेवे शाखाव अकलिक शमितिवे निज अंशवर पवा एकोवा परिवाव मिवाव वावहा दिव ।

कृपणव योगे संग्रहीत पुंजि दुटी किस्तित केन्द्रीय जाव लव । अथव दिव ३१ जूनाव आविखव तितवरत जाव वाव लागिव । आव निष्ठीव वित्त डुक्तात्तरावे अजेवरवर तितवरत जाव पाव लागिव ।

केन्द्रीय शमितिव दायित्व

केन्द्रीय शमितिवे वाज्ञा आव केन्द्रीय चबकावर वावहा पुंजि शत्राधिकी दोगावान आव अनुसावर वावहा कविव ।

तथाकात्र, उकाव, प्रकाशन आव छात्रपुंजि संग्रहवर तावावक कविव ।

आकलिक आव शाखाव योगे संग्रहवर वावहा कविव ।

इवाव उपविव तलत उप्रेव कवा अनुसावे पुंजि संग्रहीत हव ।

তথাতিত পুঁজি :

৩০ এপ্রিল তিতেবত তথাতিতের বাবে পুঁজি পোষক পুঁজি সংগ্রহ করিব। পুঁজি পোষক মুদ্রা পর্যায়ের এহেজার আক পোচ টকাব।

প্রকাশন পুঁজি :

অধীম প্রাচৰ সংগ্রহ অভিযান জুলাই, আগস্ট আক চেপেটেব মাহত হব। কেন্তীয় সমিতিয়ে ধর্ম-ব্রততা করিব।

ছাত্র পুঁজি :

অধম প্রতোক কুল কলেজ আক বিশ্ববিদ্যালয়ের ছাত্র সকলের পুঁজি সংগ্রহ বাবে ব্যবহা হব।

১ জুলাই পুঁজি ৩১ আগস্ট পর্যায় সংগ্রহ হব।
প্রতোক শিক্ষান্তরের অধক, শিক্ষক আক ছাত্র ইউ-নিয়ন মিলি এটি পুঁজি করিব। প্রতোক উচ্চ মাধ্যমিক কুলত অনুম ১০০ (এশ) টকা, কলেজত ২০০ (দুশ) টকা আক বিশ্ববিদ্যালয়ত ৫০০ (পোচশ) টকাব

পুঁজি হোয়া বাক্ষনীয়। সেই পুঁজির পুর প্রতোক অনুমান মাধ্যমিক ১০ টকা, কলেজ ২০ টকা আক বিশ্ববিদ্যালয়ে ৫০ টকাকে ভুটা মুক্তি কেন্তীয়ের সমি-তি দিব। কেন্তীয় তেনে অনুষ্ঠান সমূলে হাত মূলাত প্রকাশন মোগান দিব। সংগৃহীত ছাত্রপুঁজিরে বেজ-বকাব প্রকাশন অনুষ্ঠান লাইব্রেরীত আঞ্চলীয়াকৈ বাবি 'বেজবকাব কুণ্ডা' মুক্তি করিব।

বিভিন্ন পর্যায়ত আমি মুঠ পিসিলাৰ মো হাজাৰ টকাব পুঁজি সংগ্রহ করিবলৈ দিব করিবোঁ। বিভিন্ন বোচনিত বাবি সিকপথ কৰা হৈছে।

সদো স্বীজনন সাদৰ সহজেৱা কামনা কৰিবোঁ।

ইতি

শ্রীচৈতান্যদ নেওগু

খোন সম্পাদক,

অসম সাহিত্য গতা

আক

সম্পাদক, বেজবকাব শৰ্তবাদিকৈ

কেন্তীয় সমিতি।

উপস্থিত সকল :—শ্রীজীনান্দ বৰা—সভাপতি,
ডঃ মহেশুৰ দেওগু—উপসভাপতি, শ্রীচৈতান্যদ
নেওগু—প্ৰাচৰ সম্পাদক, এমেসে প্ৰাচৰ বকাব—বাব-
ডা঳ী, শৌনকেন, শৈক্ষিকা, শ্রীনলতাকুমৰী,
শৈক্ষণ্য-শৰ্মা পত্ৰিকা সম্পাদক, শ্রীবিমো চৰতোৰ্ডা,
শৈক্ষণ্য-বকাব, শ্রীকৃষ্ণ দত্ত, শ্রীকুৰাব নেৰি,
শৈক্ষণ্য-বকাব, শ্রীকৃষ্ণুৰ পত্ৰ, শ্রীকৃষ্ণুৰ নেৰি।

শ্রীচৈতান্য প্ৰাচৰ পোতাই এহুপি আৰ ছৈবৰ
বাবলুন বালিক উপস্থিত খালিক সোনাবে মুল জনায়।

বিশেষ ভাৰে নিমিত্তিঃ—শ্রীঅতুল চৰ্তা ছাত্রবিকা,
শৈক্ষণ্য-বকাবের মহষ্ট।

থধন সম্পাদকৰ আৰাভিতিতে সদো সকললৈ সম্ভূত্যৰ
জনায়। সভাপতি শ্রীজীনান্দ বৰা ডাঙৰীবাই সভাপতিৰ
অধম পথে কৰি নিমিত্তিত সদোসকলৰ সৰ্বশৰ্মা-
জনায় আৰ অসমবেশনৰ কাৰ্য স্মৃতি আৰাভ কৰে।

১। কাৰ্যা—নিৰ্বাচক সমিতিতে পৰলোক ঘোষণা কৰিব।
নেতৃত্বানীয়া মহিলা সমাজ সেৱা, বিশ্বাসৰ আৰ আচ-
নামৰ পুঁজি বচয়িতো ৭অনুমা সেৱা বৰকটীকা, বিশিষ্ট
মহিলা হেমষ্ট কুমাৰী দেৱী, লাঠাৰ বৰবৰা, বিশিষ্ট
অভিযোগী আৰ সমাজকৰ্তা ডাঃ লিলিত চৌধুৰী, অসম
সাহিত্য সভাৰ আজীবন গতা স্ব-সাহিত্যিক ডাঃ
বাঢ়ীপ্ৰৱাৰ বাটীল, অধ্যাপক বৰিত পাতা, মুক্তি অভিযোগ
মাসিক চৌধুৰীৰ বিলোগত গভীৰ পোক প্ৰকাৰ কৰি
পি সকলৰ পথিত আঞ্চলি পথিৰ উপৰিত পোক পথিৰ
পৰিজনলৈ গভীৰ সৱেদনা জ্ঞান কৰে।

২। প্ৰধান সম্পাদকে মোৰা ২৫১১৬৮ তাৰিখৰ
কাৰ্যা বিবৰণ দাঙি দৰব। কাৰ্যা নিৰ্বাচকে ধৰণ
কৰা নিষ্ঠাপ সমূহ সম্ভৰ্ত প্ৰথম সম্পাদকে জনায়
বে সম্পিত বিষয় সমূহ অনুমোদি কাৰ্য্যত আগবঢ়া হৈছে।
কাৰ্য্যবিবৰণ পুঁজি হ'ল।

৩। প্ৰধান সম্পাদকে মোৰা কাৰ্য্যালয়ৰে ধৰণ
কৰা সংৰহণাৰ উপ-সমিতিৰ প্ৰতিবেদন উপালব
কৰে। আলোচনাৰ পাহত প্ৰতিবেদন গৃহীত হয়।
পুনৰ সাহিত্যৰ সৱল সংগ্ৰহ প্ৰথমিক কাৰ্য্য আৰ
সংগ্ৰহৰ নিষ্ঠাপ চৌধুৰী সম্পর্ক ধৰা বৰচৰুৰ প্ৰতি
লিপি কৰিবলৈ উক্ত সমিতিৰ ভাৰ দিয়া হয়। লিপি
সংৰক্ষণ আৰ আলোচনাৰ কৰিক বিকশ সম্পর্কতো উপ
সমিতিয়ে যথ ব্যবহা কৰিব। কাৰ্য্যনিৰ্বাচকে সমি-
তিয়ে এই মৰ্যাদও বিবেচনা কৰে যে, যোৰহাটত
প্ৰতিষ্ঠিত বাচনকাৰী সমিতিৰ ভাৰ ইতিমধো নিষ্ঠাপ
হৈলৈ সংগ্ৰহৰ বাচনী ভাৰ ভৱ হিচাপে সিকপথ কৰা
সম্ভৰ্ত বিবেচনা কৰিব পাৰি।

৪। প্ৰধান সম্পাদকে জনায় যে অসম আৰ নগাভূমিৰ
উচ্চ নায়াৰৰ পঞ্জীয়কৰ ৬ বার্ষ তাৰিখৰ অধ্যাদেশ
অনুমোদি পঞ্জীয় প্ৰেৰণ উপৰিত পোক মুৰা-
দীশ প্ৰৱেশকুৰৰ দত্তক লগ মুক্তি হয়। মুৰা নায়াৰীশ
গৰাবানীয়ে এই অধ্যাদেশ উচ্চ লোৱা সপ্তকে বিশেষ
ভাৱে বিবেচনা কৰা হৰ মুল আশুস মিছে।

প্ৰধান সম্পাদকে জনায় যে অসম আৰ নগাভূমিৰ
উচ্চ নায়াৰৰ পঞ্জীয়কৰ ৬ বার্ষ তাৰিখৰ অধ্যাদেশ
অনুমোদি পঞ্জীয় প্ৰেৰণ উপৰিত পোক মুৰা-
দীশ প্ৰৱেশকুৰৰ দত্তক লগ মুক্তি হয়। মুৰা নায়াৰীশ
গৰাবানীয়ে এই অধ্যাদেশ উচ্চ লোৱা সপ্তকে বিশেষ
ভাৱে বিবেচনা কৰা হৰ মুল আশুস মিছে।

১। প্রধান সম্পাদকে জনায় যে আকলিক ভাষাক উচ্চ শিক্ষার মাধ্যম করা সম্পর্কত বিষয়টি অসমৰ মুদ্রার্থী আৰু শিক্ষাবিকারৰ দ্রষ্টব্যেচ কৰা হৈছে অৱৰ দুয়াৰেন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক অনুৰোধ জনোৱা হৈছে। প্ৰধান সম্পাদকে জনায় যে এই সম্পৰ্কৰ বক্তী সমিতি গুৰু কৰি আঁচনি ছাতত লোকা হৰ বুলি শিক্ষাবিকারৰ গোৱাবৰী পৰা আৰুৰাস পোৱা হৈছে। এই বিষয়ে কৰ্তৃপক্ষৰ লগত যোগাযোগ কৰি আৱশ্যকীয় ক্ষেত্ৰত সিদ্ধান্তি আগবংশই নিলৈৰ প্ৰধান সম্পাদকক কৰ্তৃপক্ষ দিবে, যদিতেও অসমত খৰা সকলোৱৰ বিলু উদ্যোগ অন্তৰ্ণাল সমূহতো একেবৰণৰ শিক্ষার মাধ্যমৰ বাবে দারী জনায়।

২। নিম্নোৱালীৰ ৫৮ তেওঁ ১৭ বিধি অনুৰোধী তলত দিয়া দৱে সকলীয় সম্পাদক সিদ্ধান্তিত হয়।

৩। প্ৰতিগ্ৰেন শক্তিকীয়—কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় ; প্ৰীয়ন্ত্ৰণ তাৰুকদাৰ—গুৱাহাটী কাৰ্যালয়।

৪। নিম্নোৱালীৰ ৪৪ তেওঁ ৫৮ বিধি অনুৰোধী তলত দিয়া সদস্যসকলেৰে পত্ৰিকা সম্পাদনা সমিতি গঠিত হৈলঃ—

সতোপাতি, প্ৰধান সম্পাদক, পত্ৰিকা সম্পাদক, প্ৰীয়তুল হাজৰিকা, প্ৰীচৈতুন্তকুমাৰ শৰ্মা, প্ৰীয়তোন্ত্ৰণ নাৰায়ণ পোৱাবী, প্ৰীলক্ষ্মীৰা দাস।

৫। তলত দিয়া সদস্যসকলেৰে এখনি কেন্দ্ৰীয় পত্ৰৰ সমিতি গঠন কৰা হ'ল। এই সমিতিয়ে আকলিক ভিত্তিত সাহিত্য সভাৰ প্ৰাণ সংগঠন বৃক্ষ কৰিব কৰাৰ উদ্দেশ্যে যথা বাৰতাৰ কৰিব।

৬। প্ৰধান সম্পাদক, সহকাৰী সম্পাদকক কে কীৱ কাৰ্যালয় (পত্ৰৰ সচিব), প্ৰীলক্ষ্মীৰা দাস, চৈতৰ আৰু মুলক, প্ৰীয়তুল পেও, প্ৰীহোমেন বৰাহোৱাই, প্ৰীয়কৃষ্ণ পোৱাবী।

৭। তলত দিয়া সদস্য সকলেৰে ভাগাঞ্জান পৰীক্ষা সংস্কৰণ গঠন কৰা হৈ।

৮। সতোপাতি, প্ৰধান সম্পাদক, প্ৰীয়ন্ত্ৰণ তলত দিবে তাৰুকদাৰ, প্ৰীয়তোন্ত্ৰণ নাৰায়ণ,

অৰীকৰক প্ৰশিক্ষণ বিদ্যালয়ৰ মোৰছাট, প্ৰীৱৰা বৰঠাকুৰ।
৯। (ক) অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰচাৰ আৰু সংগ্ৰহৰ সম্পর্কে আলোচনা কৰা হৈ। এই মন্দিৰে বিবেচনা কৰিব কেন্দ্ৰীয় প্ৰচাৰ পত্ৰিকা সমিতিক এখনি আঁচনি দিবৰ বাবে দারিদ্ৰ্য দিয়া হৈ। দোহাৰ উপৰিও কাৰ্যা নিৰ্বাচনৰ প্ৰতিবেদন নিজ অকলত হোৱা সংগ্ৰহৰ প্ৰতিবেদন দিব। প্ৰীয়তুল হাজৰিকাৰ সমিতিয়ে পত্ৰিকা কাৰ্যালয় আৰু পোৱালালীৰ ডিলাই সংগ্ৰহণন আৱশ্যকতা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰে। এই অকলত সংগ্ৰহৰ বাবে প্ৰীয়ন্ত্ৰণ তাৰুকদাৰ সহকাৰী সম্পাদক, প্ৰীয়কৃষ্ণ মোহন সহকাৰী, প্ৰীলক্ষ্মীৰা দাস, প্ৰীয়তোন্ত্ৰণ পোৱাবী আৰু প্ৰীয়তুল পোৱাবী শৰ্মাৰ্ক তাৰ দিয়া হৈক। সদস্য সকলে একোটি অকলত গুপ্তাই জৰ।

১০। (ক) উত্তৰ পূৰ্ব সীমাট অঞ্চলৰ শিক্ষার মাধ্যমৰ সম্পৰ্কত আলোচনা কৰা হৈ। এই সম্পৰ্কত অসম সাহিত্য সভাৰ মোৰা ৩০ তাৰ অধিবেশনত বৰাহালীৰ প্ৰীয়াহৰৰ বস্তৰৰ বাবে কাৰ্য্য-নিৰ্বাচক সমিতিয়ে সংস্থোপ প্ৰকাশ কৰে। বৰাহালীৰ উত্তৰ পূৰ্ব পোৱাবীয়ে আনন্দানিক মুখ্যলা ভজ কৰিবে।

১১। সমিতিয়ে তলত দিয়া আৰুৰাস সভা আৰু

সমিতি গঠন কৰা হৈ। সদস্য সকল :—উপসভাপতি ডঃ মনেশুৰ নেওগ, প্ৰধান সম্পাদক প্ৰীহোমেন নেওগ, প্ৰীৱৰাৰ চলিহা, প্ৰীৱীলা গণে, প্ৰীপুৰ বৰুৱা।

১২। আলোচনাৰ আগবংশৰ বচনাবলীৰ প্ৰকাশ পত্ৰিকাৰ প্ৰাতৃতলত হাজৰিকাই সাড়ি দিব প্ৰতিৰোধ প্ৰচাৰ কৰা হৈ। এই বিষয়ে যোগাযোগ কৰিবলৈৰে প্ৰধান সম্পাদকক তাৰ দিয়ে।

১৩। মহাজাতিৰ ৩ মাঠ তাৰিখৰ সংগ্ৰামত প্ৰকা৶ পত্ৰ প্ৰীয়কৃষ্ণ চৰ্তু বৰপুঁজীৰ কৰ্মচারীত অনুষ্ঠান মে।” মৰ্মক চৰ্তুৰ সমিতিয়ে আলোচিত হৈ। কাৰ্য্য-নিৰ্বাচক সমিতিয়ে উক্ত চৰ্তুৰ সংগ্ৰহত পত্ৰিকাৰ কৰে যে এন্দৰে ডিলাইন উলিঙ্গ থাবা প্ৰীৱৰাৰ পূৰ্বৰীয়ে আনন্দানিক মুখ্যলা ভজ কৰিবে।

১৪। সমিতিয়ে তলত দিয়া আৰুৰাস সভা আৰু পাৰ্শ্ব সভা সমূহৰ শীৰ্ষূতি দিয়ে।

আৰুৱীল সভা :

প্ৰীজনুলীৰীৰ যৰহু—ডিগ্ৰৈবে।
প্ৰীমান প্ৰকৃত পোৱাবী—সলবাবী।
প্ৰীভাৰত সভা—হৃষীমিয়া।
প্ৰীবিশ্বনাথ শৰ্মা—বাবুপাৰা।
প্ৰীবিশ্বনাথ শৰ্মা—নামকণ।

শাৰ্থা সভা :

নৰায়ণপুৰ সাহিত্য সভা—উত্তৰ লক্ষীমুৰ।
জেডিভি সাহিত্য সভা—গোলাঘাট।

ইতি

প্ৰীহোমেন নেওগ (স্বাঃ) প্ৰীজননান বৰা,
প্ৰধান সম্পাদক,
অসম সাহিত্য সভা
১। ৩। ১৬৮

বেজবৰুৱা সংখ্যা

বেজবৰুৱা লক্ষীনাথ বেজবৰুৱাৰ জন্ম শতাব্দীকী উপলক্ষে অসম সাহিত্য সভা পত্ৰিকাৰ এটি বিশেষ সংখ্যা অহা অজ্ঞেৰ মাহত প্ৰকাশ কৰিবলৈ শিক্ষাস্থ লোকা হৈছে। সেই সংখ্যাৰ বাবে প্ৰবৰ্দ্ধ পাতি ১ চেণ্টেমুৰৰ আগেৰে পঠাবলৈ সাহিত্যকলৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনোৱা হ'ল।

● ● ● সম্পাদক

ଆବଶ୍ରିକ ମକଳର ପ୍ରତି

ପ୍ରକଳ୍ପ ଲଗାତେ ପତ୍ରିକାତ ପ୍ରକାଶର ବାବେ ନିମ୍ନୋକ୍ତ କଥା କେହିଟି ଜାନାଯ ଯେନ ।
 (୧) ନାମ, (୨) ଠିକନା, (୩) ଅନ୍ତର୍ଜାମ, (୪) ଲିଙ୍କ, (୫) ବାରମାତ୍ର, (୬) ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରତିବର୍ଷ ନାମ ।

ମଞ୍ଚପାଦକ

ବିତୋଯ ସଂଖ୍ୟାର ଆକର୍ଷণ

ଡକ୍ଟର ଉପେନ୍ଦ୍ରମାଥ ପୋର୍ଟାରୀ, ଅଧ୍ୟାପକ ଉପେନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ଲେଖକ, ଶ୍ରୀପିତ୍ତମାନ ତାନୁକପାତା, ଅଧ୍ୟାପକ ହେମଶ୍ରୀ କୁମାର ଶର୍ମା, ଅଧ୍ୟାପକ ମଳ ତାନୁକପାତା, ଶ୍ରୀକନ୍ଦ୍ର ତାନୁକପାତା, ଅଧ୍ୟାପକ ଅତୁଳଚନ୍ଦ୍ର ଚାଲବିକା ଆଦିର ଗବେଷଣାମୂଳକ ପ୍ରକଳ୍ପ ।

ମଞ୍ଚପାଦକିୟ

ବେଜୁବର୍ମା ଜମ୍ବ ଶତବାର୍ଷିକ୍ତି

ଆମ୍ବନିକ ଅଗ୍ରମୀଯ ଗାନ୍ଧିଜୀତ ନତ୍ତନ ଯୁଗର ବାର୍ଦ୍ଦାବାହକ ଜୋଗାଳୀ ଯୁଗର ପିଲ୍ଲିବିର ଏହି ମଧ୍ୟୀ ପ୍ରତିଭା ମଞ୍ଚୀ-ନାଥ ବେଜୁବର୍ମାର ଜନ୍ମ ପତ୍ରିକାର ଅଛା ପାଠ ଅଚୌକର ତାବିରେ ଶତେକ ବଢ଼ି ପୂର୍ବ ହସ । ଏହି ଗରାଳୀ କ୍ଷେତ୍ରନା ପୁରୁଷ ଅଗ୍ରମୀଯ ଗାନ୍ଧିଜୀତ ଯି ଯହି ଉପକାର ଯାଥିନ ଦରିଚେ ମେଟ୍ କଥା ପୁନର ଉତ୍ତରେ କବା ନିଷ୍ପ୍ରମାଜନ । ଡକ୍ଟର ବର୍ମନୀ ପ୍ରତିଭା କବିତା, ନାଟ, ଚାଟି, ପଚପ, ଉପନୀଶ, ଶମାଲୋଚନା ଆବା ଶାବ୍ଦିକାତାର ମାଜେରେ ବିଚ୍ଛୁବିତ ହୈଛେ ।

ଏହି ଗରାଳୀ ବହାନ୍ତର ବାଜିକ ଜାତୀୟ ଜୀବନର ଶିଂହ-ଶିଶୁବିତ ପୁନର ପ୍ରତିଭାର କାବଧି ତେତେ ଜନ୍ମ ପିତ୍ରର ମିନାରେ ପରି ଆବଶ୍ୟକ କରି ପ୍ରାୟ ବାଇଶ ଦିନ କାହିଁ ଜୁବି ଜନ୍ମ ଶତ ବାଜିକୀ ଉତ୍ସର ପାଇନ କରିବିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଶତାଇ ଏକ ଲିଙ୍ଗତ ଆଚନ୍ତି ହାହିଁ କରିଛେ । ଏହି ଉତ୍ସର ଅବଶ୍ୟ ବାହିମେ କଲିକତା, ସରଲପୁର ଆବା ନତ୍ତନ ଶିରୀତେ ପାତିବିଲେ ବାବତା ଲୋଟାଟାରେ ଶାତୋଧର କଥା । ଉତ୍ସର ଦାଇ ଆକର୍ଷଣ ତେତେ ସମସ୍ତ ଶାତୋଧର ପ୍ରତିକାମ, ଶିରୋବର ମୂରାକ୍ଷନ କବା, ତାତୀଚିତ୍ର ନିର୍ମାଣ, ଡାକ ଟିକଟ ପ୍ରତିବନ, ବେଜୁବର୍ମା ଭରନ ନିର୍ମାଣ, ଶୃତି ଫଳକ-ଆଦକମୁଣ୍ଡ-ଶୃତି ଶୃତ ପ୍ରତିକାମ, ମୋରଣି ବର୍ଜତା ଆଦିର ବାବତା ।

ଏହି ସକଳୋ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପଦ କରିବିଲେ ଶତାଇ ଇତିହାସେ ପ୍ରାୟ ୩.୧୬,୦୦୦ ଟକର ଏବନି ପାଇନ ଶହେ କରିଛେ ଆବା ପାଇନ ଅନୁଲାବର କର୍ମ କେତେତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମା ହୈଛେ । ଏମେ କର୍ମର ଭକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ କରି ଅବଶ୍ୟ ଚରକାରେ ଇତିହାସେ ୪୦,୦୦୦ ହେଲାଟ ଟକାର ଏହି ଅନୁଲାବର ଶତାଇ ଶତାବ୍ଦୀ ନାହାଇ କରିଛେ । ଶତାଇ ଶାତୋଧିକତେ ଆଶ କରିଛେ ସେ ବାଜିକର ପକ୍ଷର ପରାଇ ଏହି କେତେତ ଅନୁକୂଳ ଶାତିବି ପୋତା ଯାବ । କିନ୍ତୁ ଇତିହାସେ ବାମପାତୀ, ଅନାଟିନ ଆବା ପାଦ୍ୟପାତାର ଯନ୍ତ୍ରର ମେଟୋତ ବାଜିକ ମେକ୍ସ ଦେବା ହୋଇଥ ଥାତୋଧିକତେ ବାଇଜର ଓତର ଚାପିବିଲେ ଶତାଇ ଶକୋଛ କରିଛେ । ଏମେ ଅଭିଭାବ ଚରକାର ଆବା ଅଧିକ ଶାତୀଧୀ ଆଶ ନରତାର ଶତରମ୍ପିକର ଲଗାତେ କରିବ ବୋଜା କର୍ମଶୂନ୍ୟ ମଞ୍ଚପାଦକ ହେବାର ଆଶ କରି । ଆମି ଆଶ କରିଛେ ଦେବର ଦୁଦିନର କଥା ଗୋଟିରଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ କରି ଶତାଇ ଏହି କେତେତ ଅଧିକ ଶାତୀଧୀ ମିବିଲେ ଚରକାର ଆବା ପାଇନ ଆହିବ ।

ଏହି ବିନିଷ୍ଠାତ ଉତ୍ସର କବାଟୋ ଭାଲ ହବ ଶତାର ପରାବର୍ଷ ଅନୁଲାବେ କେନ୍ତ୍ରୀୟ ଚରକାରେ ବେଜୁବର୍ମାର ନାମତ ଏହି ଡାକ ଟିକଟ ଉଲିଯାବିଲେ ଆହୋଜନ କରିଛେ । ତାବରାବେ କେନ୍ତ୍ରୀୟ ଚରକାର, ଭାବତୀୟ ଡାକ ଆବା ତାବ ବିଭାଗ ଅଗ୍ରମୀଯ ବନ୍ଦାପାତାର ପାତ ।

আমি মোর্চাটি দিব খোজে দেশের অসাধারিক পরিদিতির সমগ্র এনে এটি যথ কাম শাকল্য মণ্ডিত করি জোনাটো অতি বড় গাপেক। এনে ক্ষয়ির সফলতাৰ কাৰণে সভাৰ কৃষীকৰণৰ বিশেষ দৰখন মাননিৰ মূচ্ছা, ক'ষ শহিষ্ণু আৰু তাগীৰ প্ৰয়োজন।

বেজৰবদাৰ জাতীয়ৰ জীৱনক জৰুৰতিৰ এটি প্ৰতীক। শতৰাধিকী উৎসৱ এই প্ৰতীকৰ প্ৰতি শক্তি প্ৰদৰ্শনৰ এটি সামুহিক প্ৰচেষ্টা আৰু ব্যগতে নৰীৰ চেতনাৰ বেস-জ্ঞেনে জাতীয়ৰ জীৱনক পুনৰৱৰ জাগৃত কৰাৰ এটি অন্যত পথ।

বেজৰবদাৰ সাহিত্যাবাদি অধ্যয়ন নকৰিলে অসমীয়াৰ জাতীয়ৰ জীৱনটো উপলক্ষি কৰিব নোৱাৰি। পতিকে এই উৎসৱৰ সমাজে বেজৰবদাৰ প্ৰযোজি অসমীয়াৰ দৰ দৰে ঠাই পোৱাতো বাঞ্ছ কৰো। সভাৰ পক্ষৰ পৰাও এই প্ৰসংসনীয় হাতো মূলত মোদাৰ বৰাবৰ বৰছাৰ কৰাটো বুওত হৈ।

পুনৰৱৰ সকলিকাই দিব খোজে এই উৎসৱ জাতীয়ৰ জীৱনৰ বহান বজ্জ। পতিকে এই বজ্জৰ সফলতাৰ কাৰণে মেলে মেনোন্টোকি পাৰে অবিহীন আৰু বচোৱা উচিত। এই বজ্জৰ সৰবৰাননা মানে জাতীয়ৰ জীৱনৰ অপৰাধ। জাতীয়ৰ জীৱন অপৰাধিত হচেল জাতীয়ৰ সাহিত্য, সংস্কৃতি, সভাৰ বাঢ়ি খাকিৰ নোৱাৰে আৰু তেনে জৰিিৰ অছৰত ঐক্যবৰ্বন্ধ ধাৰণাকো উন্মেষ হৈ নোৱাৰে। আৰুৰ বিশ্বাস এই পৰিক্ৰা বজ্জ-বলিত বিলনৰ মাজেৰে অসমীয়াৰ প্রাণিত জাতীয়ৰ ঐক্যবৰ্বন্ধৰ নতুন বিশ্বাসৰ উন্মেচন হৈ। এয়ে এনে এটি উৎসৱৰ শেষ লক্ষ্য আৰু সাধন।

॥ অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰকাশন ॥

অপৰী অসমীয়া বা অসমীয়া স্বাধীনিক (হিন্দি) —ড: মুকুল মাধৰ শৰ্মা। শুৰুৰেশচন্দ্ৰ সেৱ শৰ্মা অনুসিদ্ধ। ২'০০

অৰিকাগীৰী বায়টোমুৰী—শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৬'০০

অক্ষয়কুমাৰৰ খনকাটী—ড: বিবিধি কুমাৰ বৰুৱা। ২'৫০

অলবদ্ধনল—পদ্মোদ্ধী নলিমোৰালা সেৱী। ৪'০০

অশান্ত ইহুলয় মৌসুমৰ আহাম। ০'৩০

অসমৰ জৰাজৰি—শুৰুৰেশচন্দ্ৰ ভোঁচামুৰী সম্পাদিত। ১'০'০০

অসমৰ জৰাজৰি গান্ধি—শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম পাঞ্জি সম্পাদিত। ৬'০০

অসমৰ গাহিতা সভা পৰিচিতি। ১'০০

অসমৰ গাহিতা গভা বাধিকী—(উত্তৰ লক্ষ্মীপুৰ) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৩'০০

অসমৰ গাহিতা সভা বাধিকী—(গোৱালপুৰ) —ড: বহেশুৰ নেওগ সম্পাদিত। ২'০০

অসমৰ গাহিতা সভা বাধিকী—(তিঙুৰো) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৩'০০

অসমৰ গাহিতা সভা বাধিকী—(নৰাবী) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৩'০০

অসমৰ গাহিতা সভা বাধিকী—(প্ৰথম ভাগ) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৮'০০

অসমৰ গাহিতা সভাৰ ভাষণাবৰ্তী—(পুঁটো ভাগ) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৮'০০

অসমৰ গাহিতা সভাৰ ভাষণাবৰ্তী (ভুটো ভাগ) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ১'০'০০

অসমীয়া খণ্ডকান্দকৰ (ব্ৰহ্মৰ বাজৰখণ্ডা) —ড: মহেশুৰ নেওগ সম্পাদিত। ১'০০

অসমীয়া ভাষা (যানমন্দৰ চেকিয়াল কুকুন A few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam পুৰিৰ অনুবাদ) —ড: মহেশুৰ নেওগ অনুসিদ্ধ আৰু

সম্পাদিত। ০'৫০

অসমীয়া লোকবীতি সংগ্ৰহ (পৌয়োগেশচন্দ্ৰ তামুলী সংগ্ৰহীত) —শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৬'০০

অসমীয়া সংস্কৃতি—শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ আৰু পুঁটোলা গণ্গে সম্পাদিত। ১'২'০০

আনন্দবৰ চেকিয়াল কুকুন—শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ০'৩'৬

উদ্যোগচন্দ্ৰ সাধু—শুৰুৰে সাধু। ২'০০

কৰি চোধাৰী আৰু চোধাৰী দেৱৰ কৰিতা—শুৰুৰেলেপুৰ শৰ্মা। ২'০০

কৰ্পুৰ মঞ্জুৰী—(কৰিবাজ বাজৰখণ্ড) —শুৰুৰুল মাধৰ শৰ্মা অনুসিদ্ধ। ১'০০

কাৰিনীকাৰুৰ চৰিতা (এ কে-গালী) —ড: প্ৰকৃতদণ্ড পোৰ্চুমী সম্পাদিত। ২'০০

গলপ মাৰিকা (দেৱেশুৰ শৰ্মা) —ৰ' যাশুকুমাৰ পোৰ্চুমী সংগ্ৰহীত। ২'০০

চৰকুমাৰ আগবৰালাৰা প্ৰতিতা—শুৰুৰী শৰ্মা সম্পাদিত। ৬'০০

চাই বাজিবাৰ বনুৱা—শুৰুৰেলচন্দ্ৰ দুঃখ। ১'২'৫

ডিম্পুৰ নেওগ—শুৰুৰিপ্ৰিয়াসাম নেওগ সম্পাদিত। ৪'০০

অসমীয়া আৰু মূল গাভৰ-পুঁটোলা গণ্গে অনুসিদ্ধ। ০'৬০

তড়ক-কথা (লক্ষ্মীনাথ বেজৰবৰ) —শুৰুৰিলচন্দ্ৰ হাজৰিকা সম্পাদিত। ৪'০০

॥ অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰকাশন ॥

মণেশ্বৰনাথায়ণ চৌধুৰীৰ গবল—শীঘ্ৰেষ্ট কুমাৰ শৰ্ম। ১'০০

দীপকৃষ্ণ দাসৰ শীঘ্ৰীসামোদৰ চৰিত্র—শীঘ্ৰবৎজ্ঞ গোৱাচী সম্পাদিত। ০'৮৭

দীপচল পাঠ—(অও নগী ডায়া শিকা পুঁথি)—শীঘ্ৰতেজনাথ সভাপতিত। ১'০০

পৰিজ অসম—ঝঁঝ-মিলি, তীৰ-পীঁঠ, সজা, পৰগাছ, গীৰ্জা আদিৰ বিবৰণ—ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ সম্পাদিত। ১'১০

মলোবায় বিজয় শীঘ্ৰীসুপাইবৰষ্ঠ পুৰাণ—শীঘ্ৰতেজন চলিষা সম্পাদিত। ১'০০

বিশুদ্ধাখ বাজনগী—শীঘ্ৰবিপ্রিগাম মেওগৰ। ১'০০

বুৰুষীমূলক প্ৰক্ৰিয়া—ডঃ শৰ্মাকুমাৰ কুঞ্জা সম্পাদিত। ০'৩৬

ভাগতত শিখৰ সাহাত তঙ্গ—শীঘ্ৰবৎজ্ঞ গোৱাচী সম্পাদিত। ০'৬০

বিকিৰ ফালাকাতি—শীঘ্ৰকাম চৰিত্র। ১'০০

মুজা বাক্ষণ—(কবি বিশাখ দত্ত)—শীঘ্ৰবজনীকান্ত দেৱ শৰ্মা অনুদিত। ৩'০০

মোৰ ঘীতৰ মৌৰবণ (লক্ষণীাখ বেজৰবণা)—শীঘ্ৰতৈজনাথ গোৱাচী সংযুক্তি আৰু ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ ধাৰা সম্পাদিত।

বজনী বৰাবৈল বচনামা঳া—শীঘ্ৰেষ্ট কুমাৰ শৰ্মা সম্পাদিত। ৮'০০

বৰকান্ত বৰকান্তী—শীঘ্ৰবুন্ধনাবায়ণ শাঙী সম্পাদিত। ১'২৫

বৰ বৰকাৰ—শীঘ্ৰতুলচ্ছ ধাজবিকা। ০'৭০

বৰ-নিনাই। ০'২০

বৰকান্ত বিজৰ শীঘ্ৰীকমালীসেৱৰ চৰিত্র—শীঘ্ৰবৎজ্ঞ গোৱাচী সম্পাদিত। ০'৭০

বৰকান্ত সলিকে—শীঘ্ৰকুলচ্ছ কুঞ্জা। ০'৭০

কলকত্তায়—(গুৰুত: কড়িচৰ, দোলীকান্ত আৰু দীনবিহু প্ৰণীতি)—ডঃ সতোজ্ঞান শৰ্মা সম্পাদিত। ৪'০০

সাহিত্য পৰ্যন্ত—(বিশুদ্ধাখ কড়িবাজাৰ)—শীঘ্ৰবুন্ধনাবায়ণ শাঙী অনুদিত। ১'২'০০

সাহিত্য-গান্ধীকা—ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ আৰু শীঘ্ৰেষ্টকুমাৰ শৰ্মা সম্পাদিত। ৬'০০

সীমাবৰ্ধ গৰ্ষণ—শীঘ্ৰবায়ণৰ চলিষা সম্পাদিত। ২'০০

সীমাবৰ্ধ শক্ত আৰু গাঙ্গুত্তিৰ মৈতি—ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ। ২'০০

সেউঁজী পাত্ৰ মাত্ৰে মাত্ৰে—শীঘ্ৰগোৱন শটকীয়া সম্পাদিত। ১'০০

ছৰিবৰ বিপৰ লৱ-কুশৰ যুক্ত—ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ সম্পাদিত। ২'০০

Antangari Asamiy়া ko Skiri (আৰো-অসমীয়া)—শীঘ্ৰতেজন উল্লিখ মাৰক। ২'০০

Assamese Language Question : A Symposium (কেইবাষ্মো প্ৰশ্নত্বমো লেখকৰ আলোচনা,) ডঃ মহেশ্বৰ মেওগৰ সম্পাদিত। ১'০০

Assamese for All or, Assamese Self Taught—শীঘ্ৰকুল মাধৱ শৰ্ম। ১'০০

Asamiya La Baroh (ঝাঁঁঁ-ঝাঁঁঁ) —Miss D. Franklin. ২'০০

The Outlook on NEEA—শীঘ্ৰবাগবন চলিষা সম্পাদিত। ২'০০

This is Assam—শীঘ্ৰবুন্ধনাবায়ণ শাঙী আৰু দীনবিহু প্ৰণীতি ভাষাচৰ্চা সম্পাদিত। ২'০০

পোতাৰ ঠাই: ধৰ্মান সম্পাদক, অসম সাহিত্য গভী, চৰকাৰাক্ষ সলিকে ভৱন, যোৰহাট।

সৰকারীয়াটক পিৰিটাটীৰ কমিউনৰ বাবস্থা বৰ্ণ হৈছে। এণ্ডেজৰ নিয়মাবলীৰ বাবে লিখক।

অসম সাহিত্য গভীৰ হৈ পত্ৰিকা সম্পাদক শীঘ্ৰবৰ্ষেৰ শাখাৰ ধাৰা সম্পাদিত, অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰধান কাৰ্যালয় সোহাগবিপৰা প্ৰধান সম্পাদক শীঘ্ৰবিপ্রিগাম মেওগৰবায়ণ প্ৰকাশিত আৰু লক্ষণী প্ৰণিঃপ্ৰেছত সুজিৰিত।